

MORRIS VENDEN

PARABOLE MODERNE

Traducere: CONSTANTIN VASILE

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VENDEN, MORRIS

Parabole moderne /Morris Venden; trad.: Constantin Vasile - Urleta;
Zapis, 2007

ISBN 978-973-88374-3-0

I. Vasile, Constantin (trad.)

2

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
DESPRE LUCIDITATE	
Omul bogat și milionul de dolari	9
Isus, cel mai bun prieten	13
DESPRE CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI	
Cine a dărâmat zidurile Ierihonului ?	16
Cum să nu te îngrijorezi ?	17
Brutarul și făina	18
DESPRE EVANGHELIE	
La moartea lui Ben Strădanie	21
Broasca și scorpionul	25
Un bilet pentru Shalom	26
Harul, o problemă!	30
DESPRE EVANGHELIA ÎNTREAGĂ	
Care-i vestea bună?	34
Temelie și ziduri	36
Parabola omului bolnav	39
La revedere, Rabuni!	42
Vânătorul și ursul	44
Leul și tigru	45

DESPRE CONVERTIRE

Printre cadavre	47
Leonard, un lup stresat	48
Lawrence și Cristina	52
Camionul	55
Fratele meu, autostopist	61
Volkswagen-ul meu cel nou	62
Peticul de pământ	63
Meciul de box	65
Înotând spre Hawaii	67

DESPRE RELAȚIE

Propunere matrimonială: Fii soția mea!	71
Propunere de căsătorie: Fii Dumnezeuul meu!	73
Căsătoriți ?!	75
Acasă	76
Setea lui Ed	78
Ospățul	81
De ce nu pot să cânt la chitară	84

DESPRE CREȘTERE

Jocurile speciale	90
Ce-am scris acolo, tati?	92
Puietul strâmb	93

DESPRE MĂRTURIE

Evaluare "profesională"	98
Salvatorul	100
Spre țara făgăduinței	103

DESPRE BISERICĂ

Cea mai mare biserică din zonă	105
De ce nu merg eu la un film	107
Cadillac-uri, gratuit	108
Troleibuzul	109

DESPRE SABAT	
Vizită în weekend	114
DESPRE SUPUNERE	
Fiul cel învățat al unui fermier	118
DESPRE A DOUA VENIRE	
Venirea lui Isus la Pacific Union College	121
Într-o seară, când am fost prea ocupat	124
DESPRE JUDECATĂ	
Vinovat sau nevinovat	127
Vești bune, vești rele... ..	130
ÎN CONCLUZIE	
Scrisoare către Noe (1)	136
Scrisoare către Noe (2)	138

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă Isus ar fi azi printre orășeni, ar spune, probabil, pilde cu autostrăzi suspendate, cu avioane supersonice, supermarket-uri și, poate, despre televiziune. Iar noi ne-am aminti de ele și adâncile lor tâlcuri, de fiecare dată când ne-am afla în preajma acestora.

Cu toții iubim povestirile. Poate acesta este și motivul pentru care băieții și fetele adorau să fie cu Isus. Și astăzi pământul este plin de băieți și fete... Băieți și fete de toate vârstele, până la peste 90 de ani!

Cartea aceasta adună o colecție de parabole moderne care îmi sunt dragi. Unele sunt scrise de mine. Altele au autorul menționat. Iar altele mi-au fost spuse de persoane care mi-au cerut să le păstrez anonimatul. Acestea au fost adaptate și prelucrate, de-a lungul anilor. Dar toate sunt povestiri ce mi-au fost cerute de oameni așa, ca să le aibă și ei, oridecâteori le-am prezentat pentru a ilustra adevăruri adânci. S-ar putea ca ele să vă atragă și pe dumneavoastră.

Încercați, numai... și bucurați-vă!

DESPRE LUCIDITATE

*Omul bogat și milionul de dolari
Isus, cel mai bun prieten*

OMUL BOGAT ȘI MILIONUL DE DOLARI

“Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36)

Mă aflu în lift, în Empire State Building, urcând spre ultimul nivel, pentru a privi luminile scânteietoare ale orașului ce se ofereau vederii – marele New York. La etajul 66, ușa ascensorului s-a deschis și un faimos miliardar a pășit înăuntru. Am fost surprins, pentru că îl știam plecat undeva, în străinătate. Deși îl recunoscusem, nu voiam ca el să-și dea seama, pentru că asta l-ar fi neliniștit, poate, și mi-era teamă să nu se facă nevăzut. Fiind doar noi doi în lift, mă uitam când la personajul din fața mea, când pe pereții cabinei. Continuându-ne urcușul spre ultimul nivel, omul observase, desigur, privirea mea, pentru că a rupt brusc tăcerea:

– Dumneata știi cine sunt eu?

– Nu știi precis dar, cu siguranță, sunteți un bărbat bine! i-am răspuns, încercând să leg conversație.

Am ajuns la ultimul etaj și, când ușa liftului s-a deschis, am făcut în așa fel ca el să iasă primul. Apoi, împreună, am mers până la marginea platformei acoperișului și am privit în jos, spre stradă. Era evident că purtarea mea îi făcuse impresie, pentru că se întoarse spre mine, spunându-mi:

– Am o propunere pentru dumneata!

– Chiar? i-am răspuns eu, sperând că este vorba de bani.

– Da, spuse el. Am un milion de dolari pe care vreau să ți-l dăruiesc.

– Vreți să-mi dăruiți un milion de dolari? Deși mă întrebam ce ascunde oferta lui, îmi era, totuși, teamă să nu-l ofensez cu cine știe ce întrebare. Și, în plus, de mult îmi doream un Jaguar nou și îmi imaginam că suma oferită acoperea cu prisosință costul. Eram încântat. Dar miliardarul continuă:

– Îți dau acești bani cu două condiții. Prima este aceea de a-mi promite că vei cheltui întreaga sumă într-un an.

Mda, mi-ar fi plăcut să-mi prelungesc deliciul unui milion pe o perioadă mai lungă de timp dar, de asemenea, mă gândeam că este, oricum, mai bine să ai un milion de dolari cu obligația de al cheltui într-un an, decât să nu îl ai deloc. Așa că am primit această condiție.

– Buun! mi-a răspuns el. Acum, iată a doua condiție – trebuie să-mi promiți că, la sfârșitul anului, fie că te afli în Estul Îndepărtat, fie pe Mările Sudului, la Acapulco sau în Caraibe, vei veni să ne întâlnim aici, pe acoperișul lui Empire State Building.

– Asta-i tot? l-am întrebat uimit. Și după aceea?

– După aceea, va trebui să te arunci de-aici în stradă!

– Pardon?!

A repetat condiția, adăugând:

– Dacă nu vei sări, oricum nu există nicio scăpare, pentru că nu vei putea fugi cu milionul iar eu însumi am să îți fac vânt de pe această platformă și tot vei muri, la trecerea anului.

Nu mi-a trebuit mult până să aleg, apoi să-mi privesc în ochi “binefăcătorul” și să-i spun:

– Știți ceva? Sunteți odios!

M-am depărtat de el, îndreptându-mă spre lift. În coborâre, nu puteam să nu mă gândesc la acea ofertă ridicolă, întrebându-mă dacă ar fi fost vreun om întreg la minte care să primească un asemenea târg...

La etajul 77, un bărbat îmbrăcat în alb intră în ascensor. Mi se părea că-l mai văzusem până atunci, în fotografii, poate. El îmi zâmbi și mă salută, dar l-am privit cu rezervă, simțind că nu mai pot avea încredere în oamenii întâlniți în lift. Asta părea că îl contrariază.

– Am observat că vă plac luminile New York-ului, îmi spuse.

– Da, i-am răspuns eu circumspect, sunt, într-adevăr, minunate.

Atunci a început să-mi spună despre un oraș de vis, cu mult, mult mai frumos. Ceva incredibil! Un oraș de cinci ori mai întins decât statul Oregon, străbătut prin centru de un râu minunat. Și, în vreme ce a început să-mi descrie pomii fructiferi ai acestui oraș, am putut chiar simți aroma fructelor lor. Și am putut să-mi imaginez frumusețea locului.

– Cum pot să ajung acolo? l-am întrebat pe noul meu coleg de lift.

– Drumul îl poți afla doar de la mine, mi-a răspuns, și așa fi bucuros să te conduc într-acolo.

- Este departe?
- Două sute de miliarde de kilometri...
- Două sute de miliarde de kilometri! Cum aş putea străbate această distanţă într-o viaţă?

Dar tocmai atunci ascensorul se opri la etajul 66 și un alt bărbat păși înăuntru. Aducea a magician – costum negru, barbă și mustăți negre și o pălărie înaltă ce parcă ascundea ceva sub calota ei. În vreme ce prietenul de la etajul 77 continua să-mi descrie orașul minunat, noul sosit mă privea cu ochi sfredelitori. În cele din urmă, el încercă brusc să intervină în conversație. Politicos, omul în alb îl lăsă să spună ce avea de spus.

– Și eu am un oraș minunat, declară el. Luminile lui pot fi lesne văzute. Noaptea, nici nu-ți vine să-ți crezi ochilor splendoarea locului. Și, cum ajungi acolo, nu trebuie să aștepti deloc până să înceapă distracția, pentru că este deschis tot timpul.

- Bine, m-am interesat eu, și cum pot ajunge acolo?
- Îți voi arăta eu drumul.
- Și cât este de departe?
- În numai patru ore se poate ajunge acolo!
- Patru ore?!
- Da.
- Și, atunci, ce mai așteptăm? Să pornim într-acolo, chiar acum! am strigat eu.

Am coborât până la parter și, în timp ce omul în alb a dispărut în mulțimea din stradă, cel în negru m-a dus la aeroport unde ne-am urcat într-un avion și am zburat până la Las Vegas, în Nevada.

Am ajuns acolo noaptea. Orașul era numai lumini și m-am distrat până la ziuă cum nu-mi imaginasem vreodată că aş putea-o face. Apoi am dormit până a doua zi la amiază. Când m-am trezit de-a binelea, am ieșit pe străzi, să mă plimb puțin. Spre surprinderea mea, am descoperit o reprezentanță a firmei de automobile care-mi oferea un Jaguar nou-nouț, pentru un dolar plătit pe loc și un dolar peste o săptămână. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Timp de o lună am circulat ca un bolid pe străzile și șoselele din jurul Las Vegas-ului. Dar, lucru ciudat, când, în scurtă vreme, pasiunea aceasta s-a domolit, am constatat că, în urma ei, nu mai era nimic. Și am

descoperit, spre surprinderea mea, că toate acele lucruri care păreau să mă pasioneze, le doream numai atâta vreme cât îmi lipseau. În scurtă vreme (30 de zile, de fapt), acum că nu-mi mai lipseau, eram sătul de toate. Doream fericirea, doream ceva mai profund și mai durabil decât o distracție. Complet frustrat, am părăsit orașul și am pornit în marea căutare a vieții mele.

(Parabola aceasta se continuă în povestirea “Camionul”, la pagina 55).

ISUS, CEL MAI BUN PRIETEN

Lee Venden

“Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și, prin rănilor lui, suntem tămăduiți” (Isaia 53:35)

Știi cum este să fii singur? Atât de singur încât doar propriile gânduri să-ți fie tovarăș? Știi cum este când, copil fiind, dorești să te joci cu alți copii și întâlnești doar batjocură? Știi cum este să dorești să te retragi în tihna propriului cămin și chiar și acolo să găsești derădere și sarcasm? Știi cât de mult doare să nu ai cu cine să vorbești, să nu ai cui să-i spui ce simți, chiar și numai pentru a fi ascultat? Ai simțit vreodată durerea de a fi respins sau amărăciunea lipsei de încredere a celorlalți în tine?

Ai fost vreodată invitat de cineva la o discuție iar el a venit după căderea întinericului, pentru a nu fi văzut cu tine? Ai avut vreodată oameni pe lângă tine care să te urmărească pas cu pas pentru a putea să-ți interpreteze spusele astfel încât să te poată condamna la moarte? Te-ai întors vreodată în satul natal, căutând prietenia celor de acolo și ai fost primit cu pietre?

Ai dat vreodată de la tine atât de mult încât să nu-ți mai rămână nimic altceva să dai? Te-ai luptat vreodată cu toate forțele răului până ce ai transpirat sânge? Ai fost vreodată îmbrâncit de oameni răi și neciopliți în vreme ce, din dragoste, nu puteai să le răspunzi cu monedă asemănătoare?

Ai simțit vreodată chinul ascuțit al spinilor apăsați puternic pe fruntea și tâmplele tale? Te-a scuipat cineva pe fața zgâriată și însângerată? Știi cum este să sângezezi ducând în spate un lemn mare și greu? Crezi că ai fi dispus, fără crâcnire, să mori pentru unii care te urăsc, te disprețuiesc și te resping?

Ai simțit vreodată pătrunderea sfâșietoare și zdrobitoare a unor piroane bătute în propriile-ți mâini și picioare? Ai simțit vreodată, prin orice nerv al trupului, șocul trântirii violente a crucii pe care ești ținut, în locul ei săpat în pământ? Ai stat agățat vreodată exact în rănilor care, din această cauză, devin din ce în ce mai mari, în vreme ce mulțimea râde de tine și aruncă cu pietre în trupul tău zdrențuit?

Ai fost vreodată rănit? Ai suferit vreodată? Ai murit, de bunăvoie, pentru aceia care nu te-au lăsat să fii prietenul lor? Isus a făcut toate acestea când a fost pe pământ. Și tot timpul El a dorit să aibă prieteni. Și încă dorește. Tu nu vrei să-I fii prieten?

DESPRE CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI

Cine a dărâmat zidurile Ierihonului ?

Cum să nu te îngrijezi ?

Brutarul și făina

CINE A DĂRÂMAT ZIDURILE IERIHONULUI ?

“Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15)

Duminică dimineața. Pastorul vizitează o clasă de băieți, pentru a vedea ce învață ei la ora de studiu biblic.

- Cine a dărâmat zidurile Ierihonului? îi întreabă el.
- Nu noi, domnule! răspund băieții.
- Așa sunt toți elevii dumneavoastră? îl întreabă pastorul pe învățător.
- Eu îi cunosc bine pe acești băieți și am încredere în ei... Și nu-i cred în stare de așa ceva!

Frustrat și descurajat, pastorul merge la director și-i spune despre vizita lui la clasa de băieți și despre răspunsul lor și al învățătorului lor la întrebarea lui.

– Pastore, eu îi cunosc și pe copii și pe învățătorul lor, de multă vreme și, dacă au spus că n-au făcut-o ei, îmi este de ajuns, îi răspunde directorul.

Pastorul merge mai departe, prezentând cazul înaintea conducerii bisericii. Se discută vreme de două ore, apoi se vine cu rezoluția:

– Pastore, nu este cazul să ne cramponăm de lucruri atât de minore. Vom plăti toate daunele din fondul de întreținere al bisericii!

CUM SĂ NU TE ÎNGRIJOREZI ?

“Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei.” (Matei 6,34)

Ați auzit, poate, povestea aceluia om care se îngrijea tot timpul. Prietenii lui își făceau probleme, temându-se că s-ar putea să moară de tânăr din această cauză. Începuseră și ei să fie îngrijorați de îngrijorarea lui.

Dar, într-o zi, un prieten îl întâlnește pe stradă și constată o cu totul altă expresie pe chipul lui. Omul e calm, liniștit. Și-l întreabă:

– Ce s-a întâmplat cu tine? Ești atât de schimbat!

– Da, am găsit o soluție pentru veșnica mea îngrijorare.

– Minunat! Și, care este această soluție?

– Plătesc pe cineva care să se îngrijeze în locul meu.

– N-am mai auzit una ca asta! Și cât îi plătești?

– O mie de dolari pe lună.

– O mie de dolari pe lună! exclamă prietenul. Așa ceva e de-a dreptul imposibil. Cum ai să reușești să-i dai atâția bani?

– Nu știi, vine răspunsul. Țsta este primul lucru pentru care trebuie să se îngrijeze angajatul meu!

Ar fi ridicol să credem că am putea plăti pe cineva să poarte grijile în locul nostru. Să mănânce, de pildă, pentru noi. Și totuși, în cele spirituale, adeseori, oamenii practică dependența de altul, așteptând ca acesta să studieze, să se roage și să-L caute pe Dumnezeu, în locul lor.

BRUTARUL ȘI FĂINA

“Isus le-a zis: ‘Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.’” (Ioan 6:35.36)

A fost odată un om care voia să se facă brutar. Întotdeauna îi plăcuse pâinea caldă și se gândea că i-ar face bucurie să coacă pâine și pentru alții.

Astfel, a căutat în oraș cel mai potrivit loc pentru a-și deschide o brutărie. A obținut spațiu, a plătit chiria și, în scurtă vreme, brutăria era gata de deschidere, cu vasele și cuvele ei inoxidabile și cu vitrina în care să-i fie expuse produsele.

Numai că lucrurile nu i-au mers prea bine proaspătului brutar. El muncise mult, își făcuse reclamă pe la toți prietenii, făcuse tot ce-i stătea în putere, pentru succesul afacerii. Dar, după cum se părea, nu reușea să producă pâinea aceea al cărei gust îl încânta nu demult. Intrând în prăvălie, clienții nu cumpărau, până la urmă, nimic. Și nici nu se mai întorceau pe acolo.

După ani de străduințe, omul fu nevoit să-și recunoască eșecul. Trebuia, acum, să muncească altundeva pentru a-și asigura o bucată de pâine pe masa familiei. Și ajutoarele lui erau nevoite să-și caute de lucru în altă parte. Brutarul nostru era în pragul falimentului. Încercase tot ce știa el pentru a avea succes, dar nu reușise mai nimic.

Chiar când era gata să renunțe complet la brutărie, cineva a venit la el și i-a spus:

- Ai auzit vreodată de materia aceea numită făină?
- Pardon!? Am omis, oare, ceva?
- Bineînțeles că ai omis!

Așa era, uitase de făină! Și, începând să folosească și făină, lucrurile păreau acum să meargă altfel.

Indiferent de ceea ce întreprinzi, trebuie să înțelegi că există unele cerințe esențiale pentru a reuși. Nu poți ține o bancă dacă nu ai fonduri. Nu poți exploata calea ferată dacă nu ai vagoane și locomotive. Nu poți avea o companie de taxiuri, fără mașini.

Nu pot să vă spun de câte ori am întâlnit oameni care, de ani de zile, se străduie să fie creștini și nu reușesc. Până când vine la ei cineva și-i întreabă:

– Ați auzit vreodată de neprihănirea lui Hristos, în locul neprihănirii proprii?

Iar ei răspund senin:

– Pardon!? Am omis ceva?

Bineînțeles că au omis.

Dar noi? Câți dintre noi au omis, ani de zile, esențialul? Câți dintre noi nu au căutat neprihănirea neștiind, însă, cum o pot obține? Este frustrant să încerci a fi creștin fără să înțelegi cum poți ajunge la acest stadiu.

DESPRE EVANGHELIE

La moartea lui Ben Strădanie

Broasca și scorpionul

Un bilet pentru Shalom

Harul, o problemă!

LA MOARTEA LUI BEN STRĂDANIE

“El ne-a mântuit, nu prin faptele făcute de noi în neprihănire ci, pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3:57)

Povestea noastră începe și se termină într-un spital, în salonul de urgență. Numele pacientului este Ben Strădanie. El a încercat multă vreme să devină creștin. Să fie mai bun. Să fie credincios. Dar inutil și fără vreo speranță. Acum se află pe patul morții și orice clipă este prețioasă pentru el. Știe că timpul pe care-l mai are de trăit îi este împrumutat. Nu are pe nimeni care să-l ajute să se pregătească pentru eternitate, în afară de cele trei surori ale sale, trei femei credincioase. Trei creștine. Fiecare din ele a venit să-și mângâie și încurajeze fratele în aceste clipe tragice de criză, încercând să-l ajute să reușească să creadă, înainte de a fi prea târziu.

Chiar în acest moment, surorile așteaptă în holul spitalului permisiunea de a-și vizita fratele muribund.

Apare o asistentă, care vorbește cu una dintre cele trei surori, domnișoara Abstractis. Aceasta o urmează în liniște pe asistentă, care îi spune că are la dispoziție trei minute.

Șezând la căpătâiul fratelui ei iubit și disperat și privind în ochii lui, ea înțelege că omul încă nu L-a primit pe Dumnezeu și este fără speranță. El o strânge puternic de mână și geme:

– Te rog, surioară, ajută-mă... nu mai am mult timp... ajută-mă să cred... te rog, ajută-mă...

Cum să-l ajute? Ce să-i spună? Trage adânc aer în piept și începe să vorbească:

– O, Ben! Ascultă la mine, trebuie să-ți predai imediat inima lui Hristos!

Ben se uită la ea cu nedumerire. Își duce mâna la inimă și privește încurcat.

– Trebuie să iei mâna ta de acolo, să o pui într-a lui Isus și să-L inviți pe El în inima ta. Trebuie să-L primești pe Miel și să-ți predai Lui voința.

Privirea lui Ben exprimă tot confuzie și sora lui continuă:

– Trebuie să cazi pe Stâncă. Trebuie să te pocăiești de păcate și apoi să primești, fără plată, haina neprihănirii. Aceasta este haina ta de nuntă, Ben, dacă te pocăiești și crezi!

Sudoarea curge șiroaie pe fața obosită a lui Ben. Capul îi cade între perne și omul privește, fără speranță, tavanul. De pe buze îi scapă un suspin gemut iar în salon intră asistenta care șoptește:

– Minutele dumneavoastră au trecut, domnișoară Abstractis!

Cea de-a doua soră a lui Ben Strădanie, domnișoara Faptis, își face intrarea în salon și ia loc pe marginea patului muribundului. Înainte ca ea să poată spune ceva, Ben o privește drept în ochi și, cu mult efort, reușește să articuleze:

– Ah, surioară... te rog... să mă ajuți!... Mă străduiesc și eu... să cred... Dar nu pot... nu pot...

“Surioara” se apleacă spre el și-l privește în ochi. Pe fața lui este clar zugrăvită neliniștea din inimă. Îl apucă de mâna tremurătoare și începe să-i vorbească:

– Ben, nu pot decât să-ți spun ceea ce spune Biblia despre oamenii care vor merge în cer. Purtarea lor trebuie să fie total diferită de cea a lumii. Dacă vrei să ajungi în cer, ei bine, totul depinde de tine. Dar, pentru a avea speranță și pentru a fi creștin trebuie, mai întâi, să renunți la viața de păcat, la răul din tine și la egoism. Comportarea ta trebuie să se schimbe radical. Trebuie să-ți spun adevărul, Ben. Trebuie să renunți la jocurile de noroc. Să te lași de fumat. Să nu mai bei. Să nu mai mergi la acele oribile localuri de noapte. Schimbă-ți felul de viață. Renunță la vechii prieteni. Fă-ți alții noi. Fii cumpătat. Slăbește. Fă din trupul tău un loc bun pentru ca Isus să poată locui în el. Ocupă-ți mintea numai cu gânduri nobile și înălțătoare. Nu mai citi literatura aceea degradantă. Citește, în schimb, Biblia. Iubește-L pe Domnul și urăște-l cu tot sufletul pe cel rău și ... Ben!...Ben!... Mă auzi, Ben?... Ben!... Îți este rău, Ben?... Soră!... Sooră!

Ben respiră cu mare dificultate. Asistenta îi ia precipitat pulsul.

– E aproape dus! Vă rog, acum, să ieșiți!

Câteva clipe mai târziu, asistenta se apropie de cea de-a treia soră a lui Ben Strădanie.

– Dumneavoastră sunteți cealaltă soră a domnului Ben?

– Da.

– Să știți că nu aveți prea mult timp. Și nici fratele dumneavoastră!

– Înțeleg, soră. Mulțumesc mult!

Așezându-se lângă scumpul ei frate, domnișoara Credis îi ia mâna în mâna ei și se roagă tăcut ca vorbele să-i fie o mireasmă de viață spre viață bietului Ben, fratele ei risipitor și pierdut. Îl privește încurajator și apoi îl întreabă:

– Ben, ești tu pregătit să mori?

– Nu... nu sunt pregătit... surioară... dar încerc să fiu gata...încerc să cred...surioară... mă străduiesc...

Își împreunează mâinile și plânge, clătinând din cap:

– Dar nu reușesc! ... nu pot să am credință!... Am încercat de-atâtea ori... dar ce folos?! ... Ce folos?

– Ben, dragul meu, îți înțeleg zbuciumul, dar vrei să te liniștești, o clipă? Nu spune nimic și ascultă-mă, doar. Atât îți cer, să ascuți.

Și, îndată ce Ben reușește să se liniștească, sora lui, Credis, în loc să-l îndemne și ea să se străduiască mai mult pentru a fi credincios, începe să-i spună despre certitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru el, prin Isus. Începe să-i spună veștile bune ale Evangheliei.

– Ben, începu ea, chiar de pe când erai vrăjmașul Lui, Tatăl te-a iubit și te-a ales să fii cu El acolo unde se află acum. Pentru asta, El nu Și-a cruțat singurul Fiu. Tot cerul a revărsat iubirea și bogăția vieții veșnice, prin darul vieții lui Isus Hristos. Astfel, tu ai fost iertat și răscumpărat și primit, prin El.

Acum două mii de ani, când s-a împlinit vremea, Dumnezeu Fiul, Isus, Mântuitorul tău, a părăsit cerul pentru că nu se putea bucura de slava de acolo știindu-te pe tine pierdut. El, cel iubit și adorat de îngeri, a lăsat tronul de slavă și a venit pe această planetă întunecată care este pământul nostru. Și, la vremea stabilită în cer, El S-a născut într-un staul umil, pentru tine, Ben. A crescut, a trăit și a suferit rușinea și umiliința de a fi Cel respins, pentru ca tu să fii cel primit. Pentru tine S-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, tu să poți fi bogat. El a fost tratat

așa cum meritai să fii tratat tu, pentru ca tu să poți fi tratat așa cum merită El. Și a purtat o cunună de spini, pentru ca tu să poți purta cununa vieții. A murit pentru tine și, luând asupra Lui păcatele tale, îți dă neprihănirea Lui. Dacă te predai Lui și-L primești ca Mântuitor al tău, atunci, oricât de păcătos ai fi, din cauza Lui, ești socotit fără păcat. Caracterul Lui a luat locul caracterului tău și ești primit înaintea lui Dumnezeu ca și cum n-ai fi păcătuț niciodată. Și, mai mult, Hristos îți schimbă inima, locuind, prin credință, în ea.

Astfel, Ben aude Evanghelia veșnică. Credința se înfiripă în inima lui. El vede, prin iluminarea Duhului Sfânt, că este primit, pentru că Isus este de primit. Vede că este plăcut înaintea lui Dumnezeu pentru că Isus este la fel. “Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Mat. 3,17).

Muribundul prinde acum simplul adevăr că Isus îl reprezintă personal și-l face drept înaintea lui Dumnezeu. Și-și dă seama că problema nu se pune: “Mă acceptă, oare, Dumnezeu?” ci, în lumina Evangheliei, ea este: “Cred eu, oare, faptul că am fost acceptat de El?” Ben înțelege acum că însuși faptul că este păcătos îl autorizează să vină la Isus. Acum nu mai are dubii. Duhul Sfânt îi luminează mintea și, încetul cu încetul, zalele lanțului adevărului i se leagă. În Isus zdrobit, batjocorit și răstignit pe cruce el vede Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii. Și speranța îi inundă inima. Și recunoștința. Pe obrazii lui, se rostogolesc lacrimi. Bucuria îi umple sufletul. Inima i s-a înmuiat și, cu un zâmbet pe față, spune:

Acum știu... înțeleg... Isus... a murit... pentru mine!... Cred... Și primesc! ...

Au fost ultimele cuvinte ale lui Ben. Dar suficiente. Credința în Hristos, prin Evanghelia veșnică, îi adusese pace și speranță.

BROASCA ȘI SCORPIONUL

“... și eram, din fire, copii ai mâniei...” (Efeseni 2:3)

Un scorpion voia, odată, să treacă pe celălalt mal al unei ape. Dar nu știa să înoate. De aceea, i-a spus unei broaște să-l ducă ea în spate până acolo.

Broasca l-a refuzat.

– Știu eu ce ai să faci! i-a spus ea. Ai să mă înțepi și n-o să mai pot înota și voi muri, astfel, înecată.

– N-am să fac asta, a insistat scorpionul. Dacă aș face-o, m-aș îneca și eu odată cu tine!

Astfel, broasca fu convinsă și porniră să traverseze împreună râul. Pe la jumătatea drumului însă, scorpionul o înțepă pe broască. În vreme ce se scufundau, aceasta îl întrebă mâhnită:

– De ce ai făcut asta? Acum o să murim amândoi!

Răspunsul scorpionului:

– Îmi pare rău, dar n-am putut să mă abțin. Țsta mi-e felul!

UN BILET PENTRU SHALOM

“În credință au murit toți aceștia... mărturisind că sunt străini și călători pe pământ... Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:13-16).

VĂ PLACE SĂ CĂLĂTORIȚI ? întreabă cu litere vizibile posterul publicitar.

Domnul Simons se oprește în fața anunțului. O mulțime de amintiri îi năvălesc în minte acum, când citește reclama.

A fost o vreme în viața lui când călătoritul îi era mai drag ca orice pe lume. Chiar dinainte de a ști să citească, el petrecea ore în șir visând în fața uriașului atlas deschis al tatălui său. Plănuise excursie după excursie, subliniind atent itinerare pe hărți, dar având întotdeauna aceeași destinație: Shalom, orașul păcii.

De copil, făcuse totul pentru a economisi bani ca să-și poată cumpăra bilet spre locul acela minunat care, cu cerul lui albastru, cu palmierii grațioși și cu apele liniștite, putea deveni realitate pentru el.

- E nevoie de bani, de mulți bani, fiule, îi spunea tata.
- Tu ai banii aceștia? și-a întrebat el într-o zi tatăl.
- Mă tem că nu, dar, poate, într-o zi...

Și băiatul încerca să-și imagineze cât ar trebui să muncească și economisească dacă toată agoniseala vieții lui de până atunci număra 78 de cenți și dacă chiar și averea din portofelul tatălui – exprimată în hârtii de 10 și de 20 de dolari – nu era de-ajuns...

Domnul Simons își alungă amintirile și încearcă, din nou, să citească amănuntele despre excursia de pe afiș.

“Oricine poate să participe. Veniți la oficiul nostru, pe Strada numărul 7. Suntem specializați în excursii în țara Sfântă. Puteți vedea minunatul Shalom...”

Din nou, domnul Simons simte atracția irezistibilă a acestui ținut. Aproape că simte căldura neîntreruptă a soarelui de acolo și aude cântecul

păsărilor și domoala bătaie a valurilor ajunse la mal. Se îndreaptă spre Strada numărul 7, în căutarea agenției de voiaj.

La agenție este aglomerație. Domnul Simons stă la rând preț de 20 de minute la ghișeu care, îi pare lui, este unul important și, ajuns în față, descoperă că acolo se dau bilete pentru Paris. Înainte de a ieși din rând, el întreabă:

– Care este, vă rog, ghișeu pentru excursiile la Shalom? Funcționarul râde și-i arată spre un ghișeu mic, aflat într-un colț retras al încăperii. Acolo nimeni nu este la rând. Domnul Simons vrea să plece dar se oprește din drum, gândindu-se să-și facă, totuși, o idee:

– Vă rog, cât costă o excursie la Paris? întreabă el.

– Avem un tur de clasa a-ntâia, incluzând toate mesele și cazarea, pentru numai 2.000 de dolari.

Domnul Simons simte că se prăbușește. De-abia dacă are un sfert din această sumă. Se reculege și întreabă, apoi, scurt:

– Dar un bilet numai dus, cât costă?

– Prețul pe care vi l-am comunicat este prețul pentru dus, îi răspunde funcționarul... Noi nu vindem bilete în circuit!

Domnul Simons dă să iasă. Dar, brusc, se gândește că nu strică să facă o întrebare și la ghișeu singuratic pe care i-l arătase funcționarul râzând, dacă tot a trecut pe acolo. Se află acum în fața ghișeului. Fata de la birou îi zâmbește amabil:

– Pot să vă fiu de folos?

Dintr-odată, fără vreun motiv anume, omul nostru simte o rază de speranță. Poate tânăra aceasta îl poate ajuta...

– Aș vrea să merg la Shalom, orașul păcii. Dar știți, eu nu...

Fata îi întinde un frumos carton pliat.

– Ce este acesta?

– Biletul dumneavoastră, domnule!

– Vai, dar tocmai începusem să vă spun că nu am banii toți, că fac economii și am doar o parte din ei și aș vrea să știu câți îmi mai trebuie...

Fata încă ține întinsă mâna cu biletul și continuă să zâmbească.

– Biletul nu vă costă nimic, domnule, îi spune ea amabil. Nu trebuie decât să-l luați!

– Cum așa?!

– Este gratuit, domnule sau, mai bine zis, a fost deja achitat.
– Așa ceva încă nu mi-a fost dat să aud! exclamă domnul Simons.
Și de ce îmi oferiți tocmai mie acest bilet gratuit?
– Oricine poate primi un astfel de bilet, domnule. După cum v-am spus, ele au fost deja achitate.
– Dar cine le-a plătit, vă rog?
– Cel ce guvernează orașul păcii le-a plătit, răspunde fata.
– Este, cumva, o ofertă specială limitată, dacă nu mă înșel? Câte astfel de bilete aveți? pare că nu reușește să înțeleagă domnul Simons.
– Avem bilete pentru orice om din lumea aceasta care dorește, îi răspunde fata.

– Atunci cum de nimeni nu vine să ia?
Fata privește trist aglomerația de la celălalt ghișeu.
– O, unii oameni nu cred iar alții nici măcar nu știu despre oferta noastră... Domnule Simons, dumneavoastră vreți tichetul acesta, care vă aparține?

Domnul Simons întinde mâna, apoi ezită. În toată viața sa, el a plătit orice drum. E drept, acum nu prea are bani destui, dar cum să accepte milă? Își retrage mâna. Dar, din nou, în minte îi vin cele citite despre Shalom și brațul prietenesc al Prințului din Shalom pare să fi ajuns la el. Domnul Simons a auzit despre Prinț. A visat, chiar, să-l întâlnească, într-o zi. Poate, oare, să respingă această invitație pe care i-o face însuși Prințul, plătind prețul biletului în locul lui?

Nu poate. Hotărât, ia biletul din mâna fetei și vrea să iasă afară. Este foarte emoționat. Chiar până să ajungă la ușă, se oprește pentru a-i spune și altuia despre generoasa ofertă.

– Vedeți dumneavoastră ghișeul acela din colț? Mergeți la el și n-o să vă vină să credeți ce excursie vi se va oferi!

Apoi pornește în grabă pe străzile marelui oraș, pentru a spune celor săraci și celor slabi, celor sceptici și celor disperăți, despre minunata călătorie.

Mulți dintre cei cărora le vorbește îi întorc spatele și pleacă. Totuși, din când în când, câte cineva se îndreaptă spre agenție și acceptă biletul oferit de fata care zâmbește de la ghișeu.

– Biletul dumneavoastră, vă rog, domnule!

Domnul Simons îi arată biletul unei tinere însoțitoare de zbor. Aceasta îl vizează, înapoiindu-i-l. Omul se îndreaptă apoi spre rampa ce duce la avion. Și, dintr-odată, deși nu se află decât la începutul călătoriei spre Shalom, simte că deja a ajuns acolo...

HARUL, O PROBLEMĂ !

Deborah Anfensovance

Harul poate fi o problemă. Biblia, de altfel, este plină de relatări tulburătoare care ne arată cum, în repetate rânduri, harul contrariază.

Fratele mai mare fierbe atunci când tatăl organizează o petrecere pentru fiul risipitor întors acasă ca o epavă.

Cei care au lucrat toată ziua la vie cârtesc atunci când patronul îi plătește pe toți angajații, inclusiv cei veniți spre sfârșitul zilei, cu un salariu întreg.

99 de oi sunt lăsate fără pază, în timp ce păstorul pleacă în căutarea uneia singure, care s-a pierdut!

Toate acestea s-ar putea să mi se pară interesante, utile, chiar, dacă s-ar întâmpla să fiu fiul risipitor sau lucrătorul angajat mai târziu sau oaia pierdută. Dar eu, școlitul și înalt educatul angajat în conducerea bisericii, făcând parte dintr-o a patra generație de adventiști, greu mă pot identifica cu cei de mai sus. Prin venele mele de băiat bun curge prea multă venerabilă religie...

Și astfel, mă surprind simpatizând cu fratele mai mare al risipitorului, cu angajatul care a muncit toată ziua, cu celelalte 99 de oi, chiar dacă am auzit aceste parabole de nenumărate ori și le cunosc tâlcul așa cum cunosc graiul mamei mele... Și-mi pare că harul îmi este potrivnic și nu mi-e bine deloc.

Oamenii “buni” care iau aceste pilde în serios, pot observa că, în parte, “problema” harului este aceea că harul nu le ia în considerare “valoarea”. Sau, cel puțin, nu le acordă importanța pe care și-o acordă ei înșiși.

O chestiune de politețe

O bună bucată de vreme, am fost mândru de faptul că, orice-ar fi, eu nu sunt un legalist. “Necazul”, în ceea ce privește harul, însă, este că el nu lasă loc pentru aroganță în contul a ceea ce sunt sau nu sunt eu și este orb la ceea ce pretind eu a fi. Ceea ce mă aduce la altă chestiune – harul

este ceva ce-l pune în dificultate nu numai pe legalist sau pe omul religios. El poate constitui o “problemă” chiar și pentru omul de rând. Și, ca să merg și mai departe, există ceva în natura umană care ne face, în general, să ne fie greu să întindem o mână goală. Pentru că, dacă o facem, harul va pune ceva în acea mână. Și ce poate fi mai tulburător decât asta?

Cadourile sunt o problemă pentru noi, care suntem adepții autodeterminării. Noi suntem capabili, demni de încredere, performanți. Și greșim! Suntem convinși că nu merităm nimic dacă nu am muncit, dacă n-am suferit sau dacă n-am plătit pentru ceva și privim cu ochi răi primirea gratuită. Pentru că, de cele mai multe ori, amestecăm realitatea cu tradiția și convenționalismul. Ne vine greu să primim un cadou, când știm că nu avem cum să “ne luăm revanșa”.

Caritatea, după cum, din copilărie, este învățată “lumea bună”, înseamnă că este bine să dai și rău să primești. Dar dacă oamenilor “politicoși” le este greu să ia harul ca pe un dar, așa cum este el, și noi, la rândul nostru, avem probleme datorită felului în care harul ne răstoarnă sistemul de valori. Noi gândim, referitor la credință, în alb și negru și nu ne convine felul în care harul pare a confunda aceste două “culori”, nu de puține ori, lăsând ca răul să se bucure de privilegiul în timp ce Domnul Merit se consumă din cauza nedreptății ce i se face. Ceva nu este în regulă cu acest Dumnezeu care procedează așa. E clar că încă n-am reușit să-L facem să corespundă concepției noastre despre dreptate și proprietate...

Burdufuri vechi

Aș putea aminti și mai multe probleme pe care le ridică harul dar mă opresc aici și apelez la o altă pildă spusă de Isus. Chiar și El a recunoscut că harul poate constitui o problemă.

“Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche; pentru că și-ar lua umplutura din haină și ruptura ar fi mai rea. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă” (Matei 9:16.17).

Așadar, când e vorba de întâlnirea vechiului cu noul, trebuie să recunoaștem că “problema” harului este la noi. Noi suntem haine vechi pentru petice noi, suntem vase vechi pentru vin nou... Suntem prea mândri pentru a primi darul.

Dar harul vine și la frații mai mari ai risipitorului și, odată cu el, și alegerea. Este posibil să ne agățăm de ceea ce ne face pe noi să credem că suntem buni și să facem ceea ce ni se pare nouă că are sens.

Sau putem să dăm curs dificilului și, aparent, absurdului mesaj al cuvintelor: “Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi” (Luca 17:33), fiind deschiși în fața harului, cu credința că el ne va oferi ceva ce depășește cu mult zdrențele de pe noi și burdufurile noastre plesnite, deși nu avem nici cea mai palidă idee despre acest ceva.

Nu putem ști, pentru că așa este harul, surprinzător, prin natură. Și, pentru tot restul vieții, oridecâteori avem impresia că am desfăcut ultimul cadou sau că am trecut ultimul prag și aproape ne întrebăm ce-ar mai putea urma, vom găsi la picioarele noastre ceva nou de despachetat și o nouă deschidere de drum.

Un singur lucru mai pot spune: noi, cei dispuși să ne debarasăm de propria îndreptățire și să ne pierdem viața aceasta, vom dobândi o nouă viziune asupra acestor tulburătoare parabole. Ne vom vedea pierduți, deși ne aflăm printre cele 99 de oi, ne vom vedea fiul risipitor, chiar dacă suntem fiul cel mare și ne vom vedea angajații în al unsprezecelea ceas, deși am lucrat toată ziua. Atunci vom cunoaște un Păstor plin de răbdare, un Tată iubitor și un Stăpân generos.

Pentru că, pe cât de sigur ne simțim pierduți, pe atât vom fi găsiți. Găsiți printr-un har a cărui treabă este nu să-i facă pe cei buni și mai buni ci să-i caute pe cei rătăciți și să-i aducă acasă. Acasă, la o mare sărbătoare.

DESPRE EVANGHELIA ÎNTREAGĂ

*Care-i vestea bună?
Temelie și ziduri
Parabola omului bolnav
La revedere, Rabuni!
Vânătorul și ursul
Leul și tigru*

CARE-I VESTEA BUNĂ ?

Ken McFarland

“Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare pentru ca, după cum este scris: ‘Cine se laudă, să se laude în Domnul’” (1 Corinteni 1:30.31).

Are mântuirea tangență cu iertarea sau cu dezvoltarea caracterului?
Ken McFarland spune că DA.

Exact la jumătatea programului despre cele mai interesante evenimente mondene, figura prezentatorului dispare de pe ecran, făcând loc uneia din obișnuitele prezentări comerciale.

Așezați fiecare cât mai comod în fotoliul său, trei telespectatori urmăresc laolaltă micul ecran:

– Vai de mama puștiului ăstuia, precis va avea viață grea, azi, remarcă telespectatorul numărul unu, cu ochii la filmul cu un băiețel sărind din băltoacă în băltoacă. Am impresia că tocmai îl îmbrăcase să meargă undeva la vreo petrecere și, uitați-vă la el cum arată acum și-n cap cred că are noroi!

– Stai, numai să vezi, că urmează vestea cea bună! intervine telespectatorul numărul doi. Privește! arată el spre ecran și ai să observi cum mama puștiului îi va curăța hainele cât ai clipi, cu Detergentul Minune. ăsta curăță orice!

– Dacă ai mai văzut clipul acesta comercial, ar trebui să știi că, totuși, problema nu e rezolvată, vine replica telespectatorului unu. Privește!

Pe ecran, copilul, cu hainele perfect curate, iese din nou afară și se îndreaptă spre cea mai apropiată baltă noroioasă. În vreme ce, nonșalant, sare în mijlocul bălții, mama clatină din cap și oftează, uitându-se, cu încredere, după cutia ei cu Detergent Minune.

– Vezi, continuă “numărul unu”, la ce bun Detergentul Minune dacă, imediat după ce i-a curățat mama hainele, puștiul se aruncă din nou în mizerie? Să-ți spun eu când se poate vorbi despre o veste cu

adevărat bună: atunci când mama va putea nu numai să-i curețe hainele băiatului, ci să-i și alunge dorința de a mai intra în mocirlă, să-l facă, chiar, să urască bălțile!

Telespectatorul numărul trei a meditat în tot acest timp și acum este gata să intervină și el în discuție.

Eu cred că fiecare dintre voi are câte un pic de dreptate dar, vedeți, chiar dacă mama poate să-l curețe pe băiat și, în plus, să-l facă și să urască mizeria, mie mi se pare că problema încă nu e rezolvată perfect până ce nu apare cineva care să desființeze bălțile de noroi. Asta ar fi o veste bună, pentru mine!

Nu-mi place să v-o spun, dar cei trei telespectatori ai noștri atât s-au aprins în discuția lor despre vestea bună a curățirii, încât au ieșit afară, în stradă, și au început să se împoaște cu noroi unul pe altul!

Și nici acum nu știu dacă și-au dat seama că fiecare din ei vedea doar câte unul din aspectele veștii celei bune, când toate trei sunt necesare pentru rezolvarea cazului “copilului” care se umple de noroi...

TEMELIE ȘI ZIDURI

*“Și, când se surpă temeliile, ce ar mai putea să facă cel neprihănit?”
(Psalmi 11:3).*

“Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11)

Nimeni nu se aștepta ca terminarea construcției să dureze atât de mult. Ar fi trebuit să fie gata de câțiva ani dar s-au produs multe întârzieri și reveniri. De multe ori a existat impresia că această construcție este mai departe de a fi terminată chiar decât fusese la începutul ei.

Arhitectul a pus la îndemâna constructorilor un Plan care oferea suficiente date pentru realizarea construcției. Dar unii au interpretat schița într-un fel, alții în altul, iar alții, pur și simplu, au ignorat Planul. În cele din urmă, constructorii au devenit atât de dezorientați încât Arhitectul a elaborat un set de Instrucțiuni Suplimentare, cu și mai multe detalii, sperând că acestea vor oferi suficiente explicații referitoare la Planul original, astfel ca nimeni să nu mai interpreteze greșit proiectul construcției.

La început, se părea că Instrucțiunile Suplimentare au efect. Constructorii au fost încurajați de noile explicații referitoare la intențiile Arhitectului și au început treaba cu un nou avânt și unitate. A fost solid concepută o temelie, ziduri au fost înălțate (Sfințirea), iar partea centrală a clădirii a fost completată cu mai mulți stâlpi de consolidare. Cu toții așteptau acum cu nerăbdare ziua când lucrarea avea să fie gata iar Arhitectul urma să vină, așa după cum promisese.

Numai că venirea Arhitectului a fost din nou amânată pentru că alte interese s-au ivit iar construcția clădirii a stagnat lungi perioade de timp.

Apoi, cei care au ținut strâns legătura cu Arhitectul au lansat o veste: Acesta va veni, indiferent dacă va fi sau nu va fi clădirea gata! Și s-a produs război în țara unde se construia clădirea și a apărut un Vrăjmaș care dorea mai mult ca orice să vadă această clădire și tot ce se afla pe lângă ea, pradă pieirii. Străjerii puși să vegheze și să anunțe apropierea

inamicului raportau că, potrivit observațiilor lor, forțele vrăjmașe vor fi, în scurtă vreme, suficient de tari pentru a porni un atac distrugător.

Constructorii s-au reapucat serios de lucru. Dar, nu după mult timp, s-a iscat din nou confuzie între ei. Unii aveau impresia că temelia este nepotrivită pentru susținerea întregii greutate a clădirii. Între timp, interesul pentru clădire a slăbit din nou și lucrarea a fost abandonată și mari porțiuni ale fundației au rămas în moloz și paragină. O bună parte din temelie (Îndreptățirea), a fost astfel neglijată. Iar când lucrarea a fost reluată, s-a descoperit că unii dintre constructori au zidit pereți alături de temelia. Cei care înțelegeau absoluta necesitate a unei temelii solide au ținut ca lucrarea să vizeze, în primul rând, consolidarea și completarea fundației. Ei insistau ca temelia să fie făcută exact conform Planului, ceea ce ar fi fost suficient.

Au existat atâtea neînțelegeri că, adeseori, construcția a fost oprită pentru lungi perioade de timp, în vreme ce lucrătorii își aruncau unul altuia învinuiri, insulte și, uneori, chiar cărămizi în cap.

Toți lucrătorii aveau egal acces la Plan (Biblia), precum și la Instrucțiunile Suplimentare (Spiritul Profetic) și totuși, cei ce le citeau au ajuns la concluzii diferite. Din această cauză, a apărut o crescândă tendință de a pune la îndoială aceste surse de informare. Unii susțineau că Însuși Arhitectul a spus că absolut tot ce era esențial de știut se află în Planul original. “Dacă ne-am mulțumi doar cu Planul original, lăsând la o parte Instrucțiunile Suplimentare”, insistau ei, “am putea ajunge mai ușor la un consens în ceea ce privește construirea clădirii”. Ideea aceasta a avut priză la mulți dintre lucrători și astfel s-a ajuns la nesocotirea Instrucțiunilor Suplimentare date de Proiectant și studierea, în exclusivitate, a Planului original. “Nu este adevărat că nu credem că Instrucțiunile Suplimentare vin de la Arhitect”, se explicau ei celor care le cereau socoteală, “dar simțim noi că Planul original este neglijat și încercăm, astfel, să îndreptăm lucrurile”.

Apoi, într-o zi, un grup de lucrători s-au adunat în partea centrală a clădirii, parte realizată imediat după ce au fost primite Instrucțiunile Suplimentare. Ei aveau în mâini ciocane și dălți și au început să spargă pilonii principali ai clădirii. “Am studiat Planul”, spuneau ei “și am văzut că Instrucțiunile Suplimentare prezintă o schiță greșită a acestor

elemente. Pilonii aceștia sunt făcuți greșit. Trebuie să-i dărâăm și să facem alții în locul lor”. Și mulți dintre lucrători și-au abandonat partea lor de lucru, alăturându-se acestui grup.

Dar alți lucrători s-au alarmat. “Dacă veți dărâna pilonii centrali, clădirea nu va mai sta în picioare”, au exclamat ei. “Nu fiți înguști la minte”, le-au replicat cei cu ciocane și dălți. “Ni s-a spus chiar prin Instrucțiunile acestea Suplimentare ale voastre că, până ce va veni Arhitectul în persoană, vor fi tot timpul construcții noi de făcut. Ceea ce facem noi nu este decât o astfel de construcție nouă, după cum a fost proorocit”.

“Bine, dar” au insistat ceilalți, “Instrucțiunile Suplimentare arată cât se poate de clar că nu trebuie demolați pilonii originali pentru a construi din nou!”.

Maistrul constructor a convocat în grabă o ședință pentru oprirea dărâmării pilonilor înainte ca întreaga construcție să se prăbușească.

La acea adunare, unii au considerat că lucrătorii cu ciocane și dălți aveau dreptate și că trebuie să fie lăsați să-și continue treaba. Alții credeau că aceștia sunt total greșiți și trebuie dați afară din lucrare. Iar alții erau de părere că fiecare om trebuie lăsat să construiască sau să demoleze după propria înțelegere. Și încă mulți nu erau siguri de partea cui este adevărul dar considerau că important este să se vegheze la Inamicul care venea mereu pentru a încerca să distrugă construcția. Câțiva erau de părere că nu trebuia să se teamă mai mult de dușmanii de afară decât de cei dinăuntru și că nu era nevoie de un Vrăjmaș care să distrugă lucrarea, atâta vreme cât constructorii demolau ei înșiși. Glasurile lor, însă, se pierdeau în confuzia generală. Discuțiile și dezbaterile continuau.

Ceea ce, însă, niciunul dintre ei nu părea a fi realizat era faptul că Vrăjmașul deja venise...

PARABOLA OMULUI BOLNAV

“Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi... Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Matei 9:12.13)

Trăia odată un om despre care se putea spune că nu fusese niciodată bolnav în viața lui. Dar a venit o zi când a simțit și el o mică durere undeva. “De ce să mă îngrijorez?” și-a spus el. “Trece!” ... Dar n-a trecut! De fapt, durerea s-a accentuat și omul a ajuns la doctor.

Doctorului nu i-a luat mult timp să-l consulte și să-i pună diagnosticul.

– Ei bine, am pentru dumneavoastră o veste bună și una rea.

– Aș vrea s-o aud, mai întâi pe cea rea, a ales pacientul.

– Bine, spuse doctorul cu o umbră de îngrijorare în glas. Aveți o boală gravă. O boală mortală, de fapt.

– Sunteți sigur, doctore? I-a întrebat omul îngrijorat, la rîndul lui. Eu n-am mai fost niciodată bolnav până acum. Sunteți sigur că nu e vreo greșeală la mijloc?

– Eu n-am greșit până acum niciodată diagnosticul, l-a asigurat medicul. Dar nu vreți să auziți și vestea cea bună?

– O, desigur! a răspuns omul. Aproape și uitasem de ea.

– Dumneavoastră nu veți muri! Am un tratament care vindecă această boală, i-a spus doctorul. Eu l-am conceput și aici este singurul loc unde-l puteți urma. Pe mine m-a costat tot ce aveam, dar dumneavoastră pot să vi-l ofer fără nicio plată.

Într-adevăr, era o veste bună și omul nostru se felicita pentru inspirația de a veni la acest doctor. În bucuria lui, el se ridică, vrînd să iasă. Dar doctorul îl opri:

– Medicamentul îl puteți lua de la colegul meu (Duhul Sfânt) și va trebui, apoi, să țineți strâns legătura cu mine! Remarca aceasta îl readuse pe om la realitate. El luă din nou loc și mai puse câteva întrebări.

– Doctore, dar sunteți sigur că mă puteți scăpa de la moarte și vindeca definitiv de această boală?

– Absolut sigur. Mie niciodată nu mi-a murit vreun pacient.
– Niciodată?
– Niciodată!
– Și spuneți că trebuie să termin cu boala ca să scap de moarte?
întrebă pacientul.

– Omule, îi răspunde uimit doctorul, nu mai gândești? A fi sănătos nu este o sarcină, ci un privilegiu!

– Bine, spuse omul, dar cât timp îmi trebuie până să mă fac bine?

– Fiecare caz este unic, în felul lui, i se răspunde. Depinde de felul în care veți păstra legătura cu mine și veți lua medicamentul. Vă pot da absoluta garanție că nu veți muri, atâta vreme cât țineți legătura cu mine.

Pacientul reflectă puțin, apoi spuse:

– Un singur lucru mă nedumerește, doctore. Dacă tot nu voi mai fi pe moarte, de ce mai trebuie să țin legătura cu dumneavoastră și să iau medicamentul?

– Nu uitați că aveți o boală foarte gravă, cu simptome foarte dăunătoare, i-a reamintit doctorul. Nu puteți trăi la nesfârșit dacă nu scăpați de boală. Când v-am spus că nu veți muri, m-am bazat pe siguranța tratamentului meu. Dacă vă încredințați în mâna mea, veți fi mai mult decât vindecat.

Omul își luă medicamentul și merse într-ale lui. La început, el luă în fiecare zi doza corectă și începu să se simtă din nou, cu adevărat, bine. Se simțea, de fapt, atât de bine încât, după o vreme, își închipui că nu mai trebuie să-și ia doza conștiincios. Și, în câteva zile, ajunse chiar să uite de tot să mai ia medicamentul. Dar, bineînțeles, simptomele au reapărut.

Omul a mers din nou la doctor care, desigur, știa că nu respectase tratamentul.

– Va trebui să faceți cum vă spun, dacă vreți să vă fie bine, i-a reamintit doctorul pacientului. Încă puteți fi vindecat dar, pentru asta, trebuie să mai luați medicamentul și să țineți legătura cu mine.

După asta, omul n-a mai uitat instrucțiunile. El a luat zi de zi medicamentul dat de doctor și l-a sunat mereu pe acesta pentru lămuriri în privința tratamentului.

La vizita următoare, deși fusese fidel instrucțiunilor, omul era vizibil în încurcătură.

– Uneori am impresia că am scăpat de boală dar, alteori, nu sunt sigur că pot avea, în legătura pe care o țin cu dumneavoastră și în medicament, încrederea că am să fiu complet vindecat.

Doctorul zâmbi, căci foarte mulți dintre pacienții lui simțeau la fel.

– Ascultă, prietene, spuse el, trebuie să știi că nu tu te scapi de boală, cum ai spus. Vindecarea este a mea. Siguranța ta nu este faptul că tu iei medicamentul, ci eu, medicul tău îți sunt siguranța. Ai încredere în mine! Datorită siguranței tratamentului meu te faci bine. Faptul că, uneori, simptomele pot recidiva, nu trebuie să te descurajeze ci să-ți readucă aminte că ai nevoie de mine. Dacă ai îndoieli, este pentru că nu mă cunoști și nu ai încredere în mine. Nu uita că lucrarea de vindecare este a mea și că eu pot să o fac. Nu este asta o garanție suficientă?

Și atunci s-a întâmplat un lucru interesant. Cu cât pacientul ținea mai strâns legătura cu doctorul, cu atât mai prieteni deveneau unul cu celălalt. Deși simptomele bolii se răreau, nevoia omului de a fi cu doctorul creștea. În cele din urmă, nimic nu-l mai putea reține de la o permanentă legătură cu bunul și marele medic...

LA REVEDERE, RABUNI !

“Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1.2)

“Și Isus i-a zis: ‘Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești’” (Ioan 8:11)

Femeia se adună de pe jos și dori să se depărteze cât mai repede de locul acela. Dar brusc, electrocutată, parcă, de ultimele cuvinte ale lui Isus, se oprește și-și privește interogativ salvatorul:

- Ce vrei, oare, să spui prin “să nu mai păcătuiești”?
- Eu cred că știi ce vreau să spun! Îți răspunse Isus.
- Nu pot să-mi dau seama, Rabuni, dacă Tu consideri relația mea cu tânărul Rubin drept păcat...
- Tu cum ai considera-o?
- Eu aș considera-o o relație specială, răspunde femeia. O dăruire reciprocă, în care fiecare din noi caută adevărata împlinire.
- O, chiar?! spune Isus.
- Rubin și cu mine ne iubim. Desigur, Tu știi ce înseamnă asta. Cum poate fi păcat o relație care exprimă dragoste adevărată?
- Bine, dar legământul tău cu soțul pe care-l ai?
- Isaac? Uite, Rabuni, niciodată Isaac și cu mine nu ne-am simțit împliniți împreună.
- Ce are asta a face cu...
- Te rog, Rabuni, știi bine că oamenii au dreptul și datoria lor de a fi fericiți!
- Au?
- Bineînțeles, Rabuni, și, atunci, de ce să lăsăm ca un legalism demodat să ne țină legați în relații sterile și nesatisfăcătoare?
- A, vrei să spui că Isaac nu poate avea copii și sperii ca Rubin...
- Rabuni! Știi prea bine ce vreau să spun! Dumnezeu știe că Isaac poate face copii. Am trei copii de la el, cu care pot dovedi asta!

– Ai trei copii? Și te gândești să rupi angajamentul căsătoriei pentru a pleca cu bărbatul acesta, Rubin?

– O, Rabi, ești, cu adevărat ingenuu. Folosești un limbaj de pe vremea judecătorilor! “Pentru a pleca cu bărbatul acesta, Rubin”! Nu vreau să spun că am să stau pe veci cu “bărbatul acesta, Rubin”. S-ar putea, prea bine, ca, după un timp, să nu ne mai potrivim și să avem nevoie de libertatea de a ne căuta o nouă împlinire. Oamenii se schimbă, știi asta!

– Dar copiii?

– Copiii nu sunt chiar atât de fragili pe cât îi crezi, Rabuni. Vei fi surprins să afli cât de bine îl acceptă pe Rubin, cum sar de gâtul lui când rămâne la noi la masă atunci când Isaac este plecat cu cămila. Îi spun unchiul Rub iar el le arată tot felul de lucruri interesante. Îl plac foarte mult pe Rubin. Mult mai mult decât pe Natan...

– Natan!?

– Da, relația mea specială dinainte de Rubin. O victimă a conștiinței, săracul de el! Spunea că nu-i dă pace conștiința și alte asemenea legalisme. I-am spus că ar trebui să acorde mai multă atenție învățăturilor Tale.

– Învățăturile mele? Cum i-ar fi putut fi de ajutor învățăturile mele?

– O, n-ai spus Tu că nu trebuie să ne temem de ce va spune lumea despre noi?

– Bine, dar dacă spui că Rubin te iubește atât de mult, de ce nu este aici, cu tine, acum?

– A vrut să fie, Rabuni, cu adevărat a vrut mult să fie dar, știi, el nu suportă să vadă sânge. El e foarte sensibil, nu este ca Iosua...

– Iosua? O altă “relație specială”?

– O, a fost acum multă vreme și nu chiar atât de specială. Să zicem că sondam și eu terenul...

– Dar soțului tău ce-i vei spune referitor la cele întâmplate azi?

– Am să-i spun să ia totul ca pe o lecție, o șansă pentru el de a-și lărgi orizontul. Dar, acum, eu cam trebuie să mă grăbesc. La revedere, Rabuni!

Isus o privește îngândurat pe femeia care se îndepărtează. Apoi, pe obrazul Său, lacrimi încep să curgă, fără măsură. Lacrimi pentru cineva care nu știe ce vrea...

VÂNĂTORUL ȘI URSUL

“Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului” (Evrei 12:4)

“Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi” (Iacov 4:7.8)

Un vânător umbla prin pădure după ale sale când, de după o movilă, apăru un urs imens. Vânătorul ținti și, tocmai când să apese pe trăgaci, spre marea lui surpriză, namila începu să vorbească:

– Stai puțin! Ce vrei să faci?

– Vreau să te împușc! îi spuse vânătorul.

– De ce să mă împuști?

– Pentru că am nevoie de o haină din blana ta.

– Dar și eu am nevoie de ceva! îi replică ursul.

– De ce ai tu nevoie?

– Eu am nevoie de o masă consistentă. Nu vrei să vii să discutăm aici, pe această movilă, despre nevoile noastre?

Și astfel, vânătorul și ursul se angajară într-o conferință în doi, pe creasta movilei. După scurtă vreme, ursul părăsi locul acela mulțumit. Obținuse ceea ce își dorea: o masă bună!

Iar bietul vânător avea și el, acum, o haină de blană! Dar nu în felul în care își dorise...

LEUL ȘI TIGRUL

“Am văzut o mare învâlmășeală... dar nu știu ce era” (2 Samuel 18:29).

Un leu s-a întâlnit cu un tigrul la marginea unei ape, unde amândoi veniseră să bea. Și tigrul i-a zis leului:

– De ce urlă tu ca un nebun?

– Asta nu-i nebunie, i-a răspuns leul, cu o sclipire în ochi. Eu sunt considerat regele animalelor tocmai pentru că îmi fac astfel publicitate.

Trecând pe-acolo, un iepure i-a auzit și a pornit iute spre casă, hotărât să încerce și el figura. Numai că, “răcnetul” lui a fost doar un jalnic miorlăit. Și, trecând din întâmplare pe-acolo, vulpea avu parte de un prânz copios.

Morala: Nu-ți face niciodată publicitate, dacă nu ai pentru ce...

DESPRE CONVERTIRE

*Printre cadavre
Leonard, un lup stresat
Lawrence și Cristina
Camionul
Fratele meu, autostopist
Volkswagen-ul meu cel nou
Peticul de pământ
Meciul de box
Înotând spre Hawaii*

PRINTRE CADAVRE

“Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre” (Efeseni 2:1)

Doi studenți la medicină intră în laboratorul de anatomie. Aici, totul e liniște. E rece și nimic nu mișcă. Dar tinerii vor să profite de ocazie și să întreprindă ceva notabil. Ei observă că, în laborator, e un consens general. Nu există dispute între “pacienți”. Nimeni nu râvnește locul cel mai înalt. Toți se află pe aceeași poziție.

Studenții ajung la convingerea că “indivizii” din laborator trebuie să progreseze cumva. După câteva încercări eșuate de a-i anima, cei doi decid că situația este chiar mai gravă decât crezuseră.

Într-o zi, ei se întrebă dacă nu cumva problema celor din laborator este că nu au o relație de tovărășie reciprocă. Dar și asta se dovedește o pistă falsă, pentru că “tipii” refuză să fie sociabili. Tinerii noștri încearcă, chiar, să dezvolte un program de recuperare socială, dar, din nou, sunt respinși.

În final, cei doi studenți descoperă, spre consternarea lor, că toți oamenii din laborator, în afară de ei, au o problemă comună: nu respiră. Și, în plus, nici nu mănâncă! Și asta pentru că, de fapt, sunt morți!

LEONARD, UN LUP STRESAT

Ken McFarland

“Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)

Lupul Leonard se simțea din ce în ce mai penibil. Părinții lui care, desigur, erau și ei lupi, începuseră să țină aproape de societatea aceea de oi care trăia în vecinătate. E normal ca lupii să stea aproape de turma de oi, dar asta numai din considerente de dietă. Ceea ce îl intriga, însă, pe Leonard, era caraghioasa încercare a părinților lui de a se comporta ca niște oi și de a-i face și pe alții să creadă că, într-adevăr, ei sunt oi. Pentru asta purtau, chiar, piei de oaie!

Și, culmea, la fiecare sfârșit de săptămână, îl obligau și pe el, pe Leonard, să se îmbrace în pielea de oaie pe care i-o pregătiseră. Apoi îl luau cu ei la stână, unde unul din ajutoarele păstorului ținea prelegeri despre cum poți fi o oaie mai bună.

Comunitatea aceea de oi părea să aibă și membri de bună credință, oi veritabile, ce păreau a fi înțeleși și tradus în fapte cele predicate de asistentul baciului. Existau, însă, în comunitate și o mulțime de lupi care, îmbrăcați în haine de oaie, pretindeau că sunt oi și încercau să păcălească, astfel, oile și chiar și pe ceilalți lupi.

Dar cu Leonard nu mergea! El îi “citea” imediat ce plecau de la adunarea oilor. Nici nu era greu, pentru că majoritatea dintre ei, încă de pe drum, își scoteau hainele de oaie și trăiau ca niște lupi, tot restul săptămânii.

Destul de ciudat, însă, părinții lui Leonard își purtau tot timpul haina de oaie sau, cel puțin, el nu-i văzuse niciodată fără ea. Probabil că ei se gândeau că, purtând pielea de oaie mai mult timp, ar putea, chiar, deveni oi.

Mama și tatăl lui Leonard păreau cu disperare preocupați de asigurarea că fiul lor se comportă ca o oaie, chiar dacă lui îi plăcea mai mult să fie lup și detesta necesitatea de a fi oaie.

Părinții lui Leonard l-au trimis la o școală pentru oi, cu toate că le-ar fi fost mult mai ușor și economic să-l dea la una din nenumăratele

și rentabilele școli lupești. Școala aceasta era o pacoste pentru tânărul lup. Aici, el trebuia să ia lecții de oaie. Uhh! Și existau, în această școală, zeci de mii de reguli pentru oi. Trebuia să citească Manualul Păstorului și să stea de vorbă cu Păstorul (cu toate că niciodată Leonard nu-L văzuse pe Păstor și, uneori, chiar se întreba dacă El există, cu adevărat). Mai trebuia să meargă printre lupi, cu literatură de la stână, pentru a-i convinge și pe alții să se facă oi. Și trebuia să participe la toate adunările oilor și să studieze, în fiecare săptămână, Marea Lecție Săptămânală a Oilor.

Dar cel mai rău dintre toate era faptul că lucrurile pe care nu trebuia să le facă aici, printre oi, erau tocmai lucrurile care le plac lupilor cel mai mult. Adică: ieșiri nocturne prin împrejurimi, împreună cu alți lupi tineri, folosirea delicioaselor băuturi lupești, plimbarea cu istețe și simpatice vulpițe, urmărirea programelor Lup Tele Show, fumatul, ascultarea și trăirea captivantei muzici rocklup... Hotărât lucru, școala asta de oi era ruptă de realitate!

La școala de oi, întocmai ca și în marile adunări de la sfârșitul săptămânii ale oilor mature, unii elevi – câțiva, poate – erau oi adevărate. Ei vorbeau tot timpul despre Păstorul Suprem, studiau Manualul Lui, mâncau iarbă și zâmbeau tuturor. Ceea ce, pe Leonard, îl stresa.

Cei mai mulți dintre prietenii apropiați ai lui Leonard erau ca și el lupi care purtau haine de oaie pentru că erau obligați. Dar, atunci când erau numai ei între ei, își lepădau hainele de oaie și blestemau faptul că sunt obligați să fie ca niște oi toante. Potrivit observațiilor lor, a fi oaie se rezuma la “Cât privește tot ce-ți place, porunca spune clar: NU FACE!”

Și se aștepta de la ei să-L iubească pe Marele Păstor când, de fapt, ei Îl urau, mai degrabă, pe acest adversar al distracției, acest “sfânt” al cărui Manual este atât de greu de citit și care nu este deloc interesant.

“Simt că trebuie să-mi fac bagajul și să ies din închisoarea asta, să mă pot bucura și eu de faptul că sunt un lup tânăr, așa cum o fac cei din școlile lupești!” își spunea Leonard din ce în ce mai des, în ultima vreme.

Într-o zi, una dintre oile colege de clasă cu Leonard l-a auzit vorbind astfel cu prietenii lui. După ce a rămas singur, ea a venit și s-a așezat lângă el.

– Vrei să stăm puțin de vorbă?

– De ce nu? spuse Leonard, deși știa că, fiind oaie adevărată, colega lui nu putea să-l înțeleagă cu adevărat. Și-i spuse despre frustrările lui, în vreme ce Wendy îl asculta cu atenție.

–Leonard, i se adresă ea, după ce tânărul își descărcase toată povara sufletului, cunosc exact ceea ce simți pentru că, vezi tu, până acum câțiva ani și eu am fost lup!

Urechile lui Leonard se ridicară brusc.

– Și eu am crescut ca tine, continuă Wendy, obligată să trăiesc ca o oaie și urând asta tot timpul. Părinții mei erau ca ai tăi, lupi, care doar purtau haine de oaie, chiar dacă, probabil, încercau sincer să fie oi. În final n-am mai suportat, simțind că trebuie să-mi iau câmpii și să mă lămuresc. Așa că am părăsit școala de oi, comunitatea lor și căminul în care am crescut. Am fugit și m-am alăturat unei comunități de lupi adevărați, undeva, departe. O vreme m-am distrat de minune, făcând tot ce doream. Dar, nu după mult timp, am descoperit că a face totul de capul meu nu era chiar atât de pasionant cum îmi închipuisem eu. Nu vreau să spun că unele din lucrurile pe care le făceam nu erau pasionante. Erau! Dar pasiunea nu este durabilă. Ea este ceva superficial și durează doar aproape două minute și se stinge. Apoi, din nou, te simți gol...

Iar unele lucruri de care mi s-a spus că trebuie să fie cu adevărat interesante, s-au dovedit a mă costa un preț regretabil. Cineva, de pildă, mi-a spus că dacă îmi pompez direct în venă venin de păianjen, mă voi simți cel mai mare lup din câți au trăit vreodată. A fost o cruntă dezamăgire...

În cele din urmă, când n-am mai avut bani, n-am mai avut nici prieteni. Am încercat totul. Sănătatea mea aproape dispăruse. Nici tu senzații tari, nici tu pasiune...Un gol imens, pe care părea că n-am cu ce-l umple...

Într-o noapte, m-am hotărât să mă arunc în fața unei mașini și să termin toată povestea. Dar, nu știu cum, înainte de a o face, s-a întâmplat să răsfoiesc puțin Manualul Păstorului. Nimeni nu mă îndemnase, de data asta, să fac așa ceva. Pur și simplu, simțisem că vreau eu să citesc...

Și, surpriză! Eu mă așteptam să găsesc în Manual uriașe liste cu toate acele reguli ce ni se impuneau la școala de oi... Dar am descoperit

cea mai frumoasă poveste de dragoste pe care aş fi putut-o auzi vreodată. Scria acolo despre o vreme de demult, când nu existau lupi deloc, exceptându-l pe unul mare, care-L ura pe Păstorul Suprem. Acest lup mare a atacat turma de oi a Păstorului și, pe multe din ele, le-a transformat în lupi. De atunci încôace, noi toți am fost despărțiți de Păstorul Suprem. Așa că nu este de mirare că ne descoperim iubind ceea ce iubesc lupii...

Dar Păstorul Suprem încă ne iubește și S-a făcut Miel și a murit pentru noi, astfel încât orice lup care dorește, să poată să devină miel și să aibă șansa vieții veșnice, într-un loc cu pășuni verzi și ape de odihnă...

Ei bine, Leonard, am citit și am răscitit, până când n-am mai putut de oboseală. Dar, până să adorm, am descoperit ceea ce căutasem tot timpul vieții mele de până atunci. Am găsit pe Cel Mai Bun Prieten, din toată lumea. Și când mă gândesc că tot timpul, la școala de oi, fugisem tocmai de El ! ...

Am descoperit pe Cineva care mă iubea, în loc să mă condamne, care voia să mă facă mai fericită chiar decât îndrăznisem să visez vreodată...

După acea noapte, mi-am petrecut tot timpul disponibil încercând să aflu mai mult despre Păstorul Suprem. Și, cu cât stăteam mai mult de vorbă cu El și citeam despre El, cu atât observam mai tare că se întâmpla ceva ciudat...

Astfel, descopeream că nu-mi mai plăcea ceea ce, de obicei, le place lupilor și că mă entuziasma ceea ce fac oile. Și apoi, într-o zi, am aflat și de ce. Am descoperit, Leonard, că devenisem o oaie! Nu doar un lup îmbrăcat în oaie, ci o oaie adevărată... Și nu-ți poți închipui, Leonard, cât sunt de fericită așa!”

După ce a ascultat-o câteva ore pe Wendy, Leonard și-a dat seama că ea descoperise ceea ce și el dorea cu disperare. În acea seară, tânărul merse acasă și găsi un loc liniștit unde putea fi singur și unde putea să-și descarce sufletul înaintea Păstorului Suprem. Și, înainte de culcare, își scoase și zvârlă cât colo pielea de oaie... Acum nu mai avea nevoie de așa ceva!

LAWRENCE ȘI CRISTINA

“Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu... Dar acum am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:4.6)

Toată lumea îl respecta pe Lawrence*. În tot cercul lui de cunoștințe, nu puteai găsi unul care să spună că acestui tip îi lipsește ceva. Christina era sigură că unirea lor prin căsătorie avea să fie o binecuvântare a cerului. Ea recunoștea calitățile lui Lawrence și ajunsese să... mă rog, nu chiar să-l iubească, dar, cu siguranță, îl respecta mult de tot și era sigură că avea să vină și dragostea, după ce vor trăi câțva timp împreună.

Sosi și ziua nunții... Muzica începuse și Christina pășea, alături de logodnicul ei, spre altar, pentru a-și face public legământul căsătoriei cu Lawrence. Ea făgădui să-i rămână credincioasă până la moarte și astfel, Christina și Lawrence fură declarați soț și soție.

Dar, chiar înainte de expirarea lunii de miere, se iviră necazuri. Când s-au mutat în noua lor casă, cei doi au descoperit că nu aveau deloc aceleași gusturi! Christina era din ce în ce mai nefericită cu Lawrence. El nu era câtuși de puțin înțelegător. Ideile lui erau întotdeauna lege. În scurtă vreme, Christina renunță să mai încerce să-i prezinte vreun argument. El o privea cu reproș oridecâteori încerca și ea să fie ea însăși. Christina devenea din ce în ce mai sătulă de această viață de constrângere. Lawrence începuse să-i creeze probleme și-n chestiunile ei strict personale.

Christina făcea totul pentru a-i fi pe plac soțului ei. În fiecare dimineață, ea se trezea hotărâtă să facă în așa fel ca ziua ce începea să fie, în sfârșit, ziua în care Lawrence a fost mulțumit de ea. Dar, cum se străduia să facă și ea ceva perfect, descoperirea imediat că neglijase altceva și, astfel, uneori, toate eforturile ei sfârșeau lamentabil. Cu cât se străduia mai mult, se pare, cu atât mai mult greșea.

Câteodată, Christina se descuraja într-atât încât adopta o atitudine de “fie ce-o fi”, petrecându-și ziua la voia întâmplării și a bunului ei plac. Ajunsesse chiar să simtă o plăcere aproape diabolică în a lăsa hainele în dezordine pe podea și vasele nespălate în chiuvetă, petrecând timpul uitându-se la televizor și mâncând ciocolată și cartofi chips.

Dar, în afară de kilograme în plus, Christina n-a reușit să obțină altceva decât o întărire a convingerii că, oricât ar fi încercat, era foarte departe de a corespunde idealurilor lui Lawrence. Simțea întotdeauna privirea lui judecătoare și acuzatoare.

Într-o seară, stând tăcută în pat, alături de el, Christina simți că, în mod categoric, nu mai putea continua o astfel de viață, nici măcar o zi. Lawrence, bărbatul care îi păruse atât de respectabil și onorabil înainte de căsătorie, îi părea acum odios și detestabil. Nu reușea să-i intre în voie, acestui om. Era inutil să mai spere. Nu mai rezista nici măcar o zi, cu atât mai puțin o viață întregă, așa cum făgăduise la căsătorie.

Ah, dacă ar fi putut, măcar, să se căsătorească cu altcineva! Cu cineva care ar fi fost în stare să o aprecieze și să o iubească așa cum era. Dar cuvintele “până ce moartea ne va despărți” îi răsunau mereu în minte. Brusc, avu o idee. Lawrence dormea liniștit alături. Dacă ar fi reușit cumva să... Dar cum? Își dădu repede seama că i-ar fi fost imposibil să-l omoare. Nu era destul de tare pentru asta.

Apoi, îi veni o altă idee. Pe el nu putea să-l omoare. Dar pe ea? La ce îi era bună viața dacă tot trebuia să se chinuie în felul în care se chinuia? Dar, spre propria-i consternare, găsi că nici pentru a se sinucide nu era destul de puternică. Și totuși, așa nu mai mergea! Dacă ar fi putut măcar să moară și apoi să învie la o viață nouă! O, dacă ar fi putut, numai, să o ia de la capăt! În culmea disperării, conștientă că absolut nimic nu putea face pentru ea însăși, Christina strigă: “Doamne, dacă există vreo posibilitate de a mă scoate din starea asta nenorocită în care mă aflu, numai Tu ești acela care o ai!” Și, pentru prima dată în ultimii ani, ea simți pace în suflet și adormi.

A doua zi, de dimineață, Christina se sculă în zori. Lawrence era alături, în pat. Dar părea acum atât de diferit! Poate că omul de lângă ea era geamănul lui Lawrence... În ochii Lui erau lacrimi iar pe față, trăsături frumoase ce mărturiseau despre o luptă prin care tocmai trecuse. Mâinile

Lui, și ele, aveau niște urme de răni pe care, până atunci, Christina nu le observase...

Acum, Christina nu mai alergă imediat în bucătărie, ci își începu ziua luându-și timp pentru a sta de vorbă cu Lawrence. Ea începu să-și dea seama că avea alături un Om cu o inimă bună, un bărbat care o iubea și o accepta indiferent dacă micul dejun era perfect sau nu. Chiar din acea zi, Christina începu să se simtă altfel și se descoperi cântând, chiar, în vreme ce deretica prin casă.

La sfârșitul acelei zile, Christina acordă și mai mult timp cunoașterii acestei minunate persoane. El rămase cu ea toată ziua și, totuși, femeia simțea că de-abia așteaptă următoarea ocazie de a fi împreună cu acest bărbat care o iubea exact așa cum este ea și care o acceptă chiar și atunci când greșește.

Și, cu cât se simțea mai iubită și acceptată, cu atât era mai puțin îngrijorată de “prestația” ei și cu atât mai puțin greșea. Iar ceea ce-i cerea Lawrence nu i se mai părea nerezonabil, ca mai înainte.

Într-o altă zi, Christina descoperi că, în întregime, relația ei cu Lawrence se schimbase. Îl iubea. Acum, nu numai că găsea plăcere în a-i fi plăcută Lui dar și gusturile și înclinațiile ei se schimbau. Începuse să-i placă și ei lucrurile care-i plăceau Lui.

Cândva, crezuse că numai dacă ar fi murit Lawrence ea și-ar fi putut găsi liniștea. Dar, de fapt, ea a trebuit să moară, pentru a renaște la o viață nouă...

CAMIONUL

“...duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cu tremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12.13)

Ajuns la marginea Las Vegas-ului, mă uitam pe indicatoare și am descoperit numele orașului pe care mi-l descriesese prietenul de la etajul 77 al lui Empire State Building. Scria acolo că mai sunt două sute de miliarde de kilometri. Acum, însă, nu-mi mai păsa. Mă hotărâsem să ajung în acel oraș, orice ar fi. M-am înscris, deci, pe șoseaua care ducea în direcția destinației mele. Drumul era foarte bun, deși era o șosea cu circulație în ambele sensuri. Eram hotărât să merg cât de repede posibil, pentru a ajunge cât mai degrabă.

La scurtă vreme, însă, de la angajarea pe acest drum, am descoperit ceva ciudat. Traficul se desfășura, în întregime, în sens contrar direcției mele de mers, adică spre Las Vegas. Era ca și cum m-aș fi înscris greșit pe un drum cu sens unic. Foarte, foarte puține mașini păreau că merg în aceeași direcție cu mine. De fapt, din cauza tuturor acelor mașini ce goneau spre Las Vegas, nu puteam să merg, așa cum îmi propusesem, cu 150 km/h pe oră. Ba, de multe ori, eram nevoit să merg pe banda de refugiu, unde trebuia să reduc viteza chiar până la 50 km/h! Vă dați seama că nu poți ajunge într-un oraș aflat la sute de miliarde de kilometri, rulând cu 50 km/h!

Și, ca să fie și mai rău, în vreme ce mergeam pe banda de refugiu, din sens contrar, direct spre mine, în ciuda disperatului meu claxon, venea cu viteză de bolid un uriaș camion încărcat cu bușteni. Bineînțeles că nu-mi surâdea ideea unei ciocniri frontale cu monstrul așa că, am virat dreapta, ieșind pe acostament. Am oprit într-un nor de pietriș și praf, cu aripile Jaguarului destul de serios zgâriate.

Am stat acolo o vreme, gândindu-mă descurajat dacă voi putea ajunge vreodată în îndepărtatul oraș, dar nu-mi putea ieși din minte descrierea prietenului despre frumusețile de acolo. “Nu trebuie să renunț”, mi-am spus și am pornit din nou la drum, sperând într-un voiaj

mai agreabil. Dar traficul continua să fie greoi și, din nou, am fost nevoit să mă înscriu pe banda de refugiu, unde eram nevoit să rulez cu 50 km/h. Și, din când în când, câte un alt camion venea urlând spre mine, forțându-mă să mă opresc pe acostament.

Mi-am continuat drumul ca un coșmar, cu dese opriri și reluări. Într-o zi, stând pe marginea drumului și gândindu-mă să renunț la toată povestea, am auzit o ușoară bătaie în geamul mașinii mele. Ceea ce m-a surprins, pentru că nu văzusem niciun autostopist în drumul meu. Când m-am uitat, l-am descoperit, spre marea mea bucurie, pe prietenul de la etajul 77 din Empire State Building. Deschizând portiera, l-am salutat fericit.

– N-ați vrea să conduc pentru dumneavoastră? m-a întrebat el.

Nefiind sigur că avea cunoștință de dificultățile traseului aceuia, l-am întrebat, la rândul meu:

– Ați mai condus pe drumul acesta?

– Da, am mai condus pe aici.

– Bine, am încuviințat eu, mi-ar plăcea mult să conduceți dumneavoastră.

Am trecut pe locul din dreapta șoferului și prietenul meu a preluat volanul. În vreme ce șofa, mânecele bluzei i-au alunecat spre cot și am putut să-i văd brațele musculose.

– Unde lucrați? l-am întrebat.

– Într-un atelier de tâmplărie, mi-a răspuns, în vreme ce conducea cu 150 km/h. Fără a trece pe banda de refugiu. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Datsun-uri, Wolkswagen-uri, Honde, Continental Lincoln-uri și Imperial Chrysler-uri, toate păreau că se dau la o parte din calea noastră. “150 km/h”, îmi spuneam în gând, “cred că așa avem toate șansele să ajungem în orașul acela!” Plin de bucurie, îmi venea să scot capul pe geam și să strig: “Priviți ce șofer am!” Să știe toată lumea!

Apoi, într-o zi, în vreme ce goneam spre orașul de vis, pe banda noastră își făcu apariția, din sens invers, desigur, unul din acele insuportabile camioane uriașe. Părea că șoferului de pe camion nu-i păsa cine se află la volanul Jaguarului meu și venea drept peste noi. Deloc nu-mi surâdea perspectiva unei ciocniri la 150 km/h cu mastodontul Diesel, așa că m-am răsucit spre volan, apucându-l. Șoferul

meu nu s-a opus deloc, iar eu am virat cât am putut de tare spre dreapta. Pneurile au scrâșnit și ne-am oprit pe acostament dar am reușit să evit ciocnirea. Să faci treaba asta la 150 km/h, nu prea este recomandabil. De fapt, fusesem aproape de a ne răsturna, iar aripile Jaguarului suferiseră avarii destul de serioase. Când norul de praf s-a destrămat, șoferul meu, care stătuse liniștit pe locul lui, mă bătu pe umăr, spunându-mi:

– Acum îmi dați voie mie să conduc mai departe?

– Cum mai putem merge cu acest obiect? l-am întrebat, referindu-mă la Jaguarul meu cu aripile turtite blocând roțile.

– Nu te îngrijora, mi-a răspuns prietenul. Pot să repar mașina. Și, spre marea mea uimire, dovedi că posedă nu numai forță de atlet, ci și îndemânare de mare meșter. Nu puteam să-mi imaginez unde a învățat așa ceva acest om care lucra într-un atelier de tâmplărie!

În scurtă vreme, ne aflam din nou în drum spre orașul minunat, rulând cu 150 km/h. El conducea iar eu mă gândeam că îmi spusese că mai umblase deja pe acolo și asta însemna că se mai întâlnește cu camioane uriașe și asta mă făcea să mă întreb ce trebuia să fac eu dacă ne-am mai fi întâlnit cu vreunul dintre acestea.

Am călătorit preț de mai multe zile. Zile în care am observat că, niciodată, omul de lângă mine nu făcea vreo presiune asupra mea. Oricând aș fi dorit, aș fi putut prelua volanul. În fiecare dimineață, însă, când porneam la drum, el mă întreba dacă mai vreau să mergă cu mine și să conducă, iar eu îi răspundeam afirmativ.

Într-o zi, un alt camion încărcat cu fân se îndreptă spre noi, rulând pe banda care ne aparținea. “Acum este acum!” mi-am zis în gând. “Trebuie să-mi păstrez sângele rece și să nu fiu ridicol. Să-mi țin mâinile acasă, pentru că omul acesta precis știe cum să procedeze cu camioanele nărvașe... Să nu-l încurc!” Dar mi-era greu să știu că nu fac nimic. Simțeam că trebuie să întreprind și eu ceva. Fiindcă îmi spusese, totuși, că știa traseul și condițiile drumului, mi-am zis: “Să-l las, mai bine, pe el să acționeze”. Am închis ochii și, când i-am deschis, am simțit că nu mai am aer și m-am făcut mic de tot în scaunul meu. Pe măsură ce ne apropiam de camion, șoferul meu accelera, ajungând la 200km/h! Mi-a trebuit un efort supraomenesc de autocontrol pentru a rămâne în banca mea. Ați auzit, probabil, formula “Nu sta, fă și tu ceva!” Ei bine, mult

mai greu de îndeplinit mi se părea acum reversul ei: “Nu face nimic, stai și tu locului!”

Cum, necum, am reușit să stau locului și, exact în clipa când așteptam coliziunea, camionul a intrat pe acostament! Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Și, trecând prin dreptul lui, mi-am aruncat o privire să-i văd șoferul. Era omul de la etajul 66, cel care mă dusese în Las Vegas, și avea lângă el, în cabină, o furcă de întors fânul.

Teribil de emoționat, i-am mulțumit șoferului meu. Acum aveam mai multe motive să-mi vină să strig pe fereastra Jaguarului: “Trebuie să vedeți ce șofer am! Rezolvă orice problemă de pe traseu!”

Ne-am continuat drumul, zi după zi. A fost, pentru o vreme, o minunată experiență! Dar, după un timp, spre surpriza mea, a început să mă plictisească drumul și lipsa conducerii. Devenisem obosit și nervos, din cauza călătoriei. Nu-mi cădea bine, firește, să admit că nu puteam conduce și eu. Asta îmi afecta eul. Și-mi venea să protestez: “Sunt și eu om în toată firea și știu să conduc. Am făcut școala de șoferi și am carnet!” Să-l las în continuare pe tovarășul meu de drum să conducă era, de acum, un sacrificiu. Mă obosise efortul pe care trebuia să-l fac pentru asta. În plus, chiar în fața noastră, spre stânga, se vedea un parc de distracții. Arăta fabulos. Aș fi vrut să poposim puțin acolo dar eram mai mult ca sigur că șoferul meu nu dorea să se abată din drum. De aceea, l-am bătut ușor pe umăr și i-am spus:

– Iertați-mă, pot să mai conduc și eu?

Niciodată nu mă oprise să conduc și niciodată nu obiectase când i-am cerut-o. Așa a procedat și acum.

Cum am trecut eu la volan, surpriză! Datsun-uri și Volkswagen-uri au început din nou să ne stea în cale. Încetinind, m-am încadrat pe ieșirea spre parcul de distracții. Dar, după o curbă pe care n-am anticipat-o la timp, am intrat într-un parapet. Când mi-am revenit de pe urma șocului, în mașina serios tamponată, companionul meu m-a bătut pe umăr și m-a întrebat:

– N-ai vrea să mă lași din nou pe mine?

– La asta mă gândeam și eu, i-am răspuns.

Nu știu cum a făcut dar a îndreptat imediat mașina și i-a făcut motorul să funcționeze și, în scurtă vreme, rulam din nou cu 150 km/h.

Oblojindu-mi rănile, m-am decis să nu mai preiau volanul. Șoferul meu n-a scos niciun cuvânt de reproș pentru prostia pe care o făcusem.

Dar, cum mergeam noi așa, în fiecare zi, deodată, m-am trezit din nou pe locul șoferului, fără să-mi dau seama cum am ajuns acolo. De fapt, la început, nici nu observasem că eu conduc, întrucât acele mașini mici, venind din sens opus, nu-mi mai stăteau în cale. Apoi am văzut un alt camion uriaș venind din față pe banda mea și m-am întrebat dacă eu mă aflam la volan sau prietenul meu. Când am realizat că eu eram șoferul, prin minte mi-a trecut gândul: “Ai văzut cum a procedat el, de ce n-ai face și tu așa? Accelerează până la 200 km/h și mergi drept spre camion! Asta îl va face să iasă în acostament...”

Era o provocare ce-mi prindea bine pentru că, în definitiv, era o lecție pe viu despre cum trebuie tratate întâlnirile cu astfel de monștri ai șoselelor. Așa că, am ținut bine de volan și am apăsat pedala accelerației până la 200 km/h. Nu trebuie să vă mai spun ce a urmat. A avut loc o grozavă coliziune! O ciocnire în care ar fi trebuit să-mi pierd viața dar, chiar înainte de impact, prietenul meu s-a aruncat în fața mea și a sfârșit zdrobit și plin de sânge.

După ce mi-am revenit din șoc, el mă întreabă:

– Vreți să mă lăsați pe mine să conduc?

– Ce să conduceți? i-am replicat eu.

Dar, spre surpriza mea, am constatat încă o dată că tovarășul meu de drum era nu numai tâmplar și șofer și tinichigiu auto, ci și un maestru mecanic la fel de bun. Din nou, mașina noastră rula spre orașul îndepărtat, avându-l la volan pe el. Privindu-i rănile sângerânde, inima mi s-a frânt și i-am cerut să mă ierte.

Încetul cu încetul, călătorind împreună, îmi dau seama că eșuez oridecâteori încerc să-l ajut să facă lucrul pe care deja el a promis că îl va face: să mă ducă în orașul minunat. Eșecurile acestea vin nu din cauză că nu mă străduiesc să conduc bine ci din cauză că nu reușesc să-l las pe el să conducă pentru mine. De fiecare dată când se apropie vreun camion, indiferent dacă este încărcat cu bușteni, cu fân sau cu cărbune, dacă se întâmplă, din greșeală ori intenționat, să mă aflu la volan, îmi pare rău și-i cedez imediat locul șoferului.

Călătoria încă nu s-a isprăvit dar, într-o zi, am ajuns la o bifurcație. Unul din drumuri ducea spre stânga și se termina într-un parc semisubteran, neînchipuit de frumos cu flori, terenuri de golf, arteziene, lacuri și pâraie, palmieri unduind în adierea brizei. Drumul până acolo era o autostradă largă, cu opt benzi. Celălalt drum, la dreapta, era un drum pietruit, un drum în pantă, plin de hârtoape, ce șerpuia spre munte. Pe care din ele avea să apuce șoferul meu?

A luat-o spre dreapta, pe drumul denivelat. L-am bătut pe umăr și i-am spus:

– Ați văzut și celălalt drum?

– Da.

– Și sunteți sigur că am apucat-o pe drumul bun? Celălalt îmi pare mai potrivit cu descrierea făcută de dumneavoastră orașului îndepărtat.

– Sunt sigur că ne aflăm pe drumul cel bun. Dar dacă sunteți de altă părere, puteți trece la volan!

– Nu, vă rog, continuați să conduceți dumneavoastră!

Urcând spre munte, mi-am aruncat privirea spre minunatele grădini ale parcului de jos și am văzut plutind deasupra lui uriașe rotocoale de fum. Un fum ca acela al uriașelor camioane Diesel ambalate la maxim...

Acum sunt hotărât să-l las pe șoferul meu să-mi conducă mașina pe drumul îngust și șerpuit. Dar se întâmplă ceva extraordinar! Dincolo de munte strălucește o lumină măreață. Sunt nerăbdător să văd ce este cu ea. Am impresia că trebuie să fie chiar lumina orașului îndepărtat. Între timp, deși interesul pentru acest oraș nu mi-a scăzut, mă bucur nespus pe măsură ce-mi cunosc mai bine conducătorul și, cunoscându-l din ce în ce mai bine, dragostea mea și încrederea în el sporesc.

Iar dincolo de munte, în țara făgăduită, mă așteaptă Orașul cel Sfânt, construit chiar de mâna lui Dumnezeu.

FRATELE MEU, AUTOSTOPIST

“Căci dragostea lui Isus ne strânge” (2 Corinteni 5:14)

Aș vrea acum să vă prezint ascultarea naturală, în contrast cu ascultarea “programată”. Nu mă refer aici la acea persoană care stă într-un balansoar toată ziua și așteaptă ca Isus să facă totul pentru el. Hristos nu trece pe lângă noi, ci locuiește în noi. Pavel spune: “...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.” (Galateni 2:20)

O ilustrație ne poate fi de folos în înțelegerea acestui adevăr. Pe când era elev la colegiu, fratele meu s-a îndrăgostit și avea de gând să se căsătorească, la terminarea școlii. Și, într-o neagră și friguroasă sâmbătă seara, pe o ceață de tăiat cu cuțitul, el pleca din Los Angeles, să-și mai vadă logodnica. N-avea mijloace să meargă, în acea seară, la aproximativ 100 de kilometri depărtare de Los Angeles, dar era hotărât să-și viziteze aleasa. Așa că a pornit pe jos. Era clar că era foarte îndrăgostit. Toți colegii știau asta și nimeni nu considera că fratele meu și-a pierdut mințile, pentru faptul că plecase, prin beznă, spre Glendale. Fiecare era de părere că fratele meu făcea cel mai natural lucru posibil. El mergea pe marginea șoselei și făcea semn celor ce treceau pe lângă el, deși, cred, din cauza ceții, nimeni nu-i putea vedea semnul. I-a trebuit multă energie pentru a ajunge, în acea seară, la Glendale. Dar dragostea era cea care îi dicta. Anormal, pentru el, ar fi fost să stea acasă, cu picioarele pe măsută, citind o carte. Cu alte cuvinte, chiar dacă a fost nevoie de un serios efort pentru a merge la Glendale, el a făcut acest efort ca un rezultat natural al dragostei lui, care era cu mult deasupra neplăcerii de a umbla prin ceață și beznă.

Ascultarea naturală nu este ceva ușor. Ea presupune efortul de a încerca să nu ascuți de ceea ce-ți e mai ușor să ascuți. Și, pentru asta, ai nevoie de un motiv puternic...

VOLKSWAGEN-UL MEU CEL NOU

“Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămâzlit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: ‘Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.’” (Matei 4:2.3)

În 1956, fratele meu a venit acasă cu microbul VW. Era atât de entuziasmat, încât m-a îmbolnăvit și pe mine – mare autonomie de mers, depășește totul pe drum, suspensie de Cadillac, etc., etc. Mi-am cumpărat și eu Volkswagen.

Nu după multă vreme, stăteam cu VW-ul meu cel puternic la un semafor, așteptând să se aprindă lumina verde. Deodată, unul dintre acei tineri teribili când se află la ghidonul unei motociclete de vis, opri în dreptul meu. Ne-am ambalat motoarele și, când lumina s-a făcut verde, ne-am angajat în intersecție. La semaforul următor, însă, l-am descoperit pe tânărul motociclist căzut pe asfalt. Și n-am mai avut, de atunci, chef de întreceri. Știți, când ai în stăpânire o mulțime de cai-putere, ești tentat să abuzezi. Și, cu cât mai mare este puterea de care dispui, cu atât mai mare este și ispita de a o folosi.

“Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei, 4,15.16).

PETICUL DE PĂMÂNT

“Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta, Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15:8)

Vreau acum să vă spun povestea unui petic de pământ care dorea să fie grădină. Ea începe cu un fermier care și-a cumpărat, pe un preț foarte mare, un petic de pământ. Apoi, el a făcut rost de semințe de cea mai bună calitate, cu care a semănat peticul de pământ.

Peticul de pământ se bucura. Întotdeauna dorise să fie grădină! Și, deîndată, încercă să facă tot ce-i stătea în putință pentru a deveni o grădină a frumuseții și a belșugului. Uitându-se la sine, el observă că era acoperit de buruieni deloc arătoase, de ciulini și mărăcini și de tot felul de bălării. Asta îl îngrijora și-l umplea de rușine.

Până înainte de venirea fermierului, peticul de pământ nu dăduse prea multă atenție acestor lucruri, iar buruienile se dezvoltaseră nestingherit. Rădăcinile lor erau bine fixate acuma în pământ. “Cum aș mai putea beneficia de cultura mea când aceste buruieni cresc fără control?” se întreba peticul de pământ. “Orice om știe că grădina trebuie plivită pentru ca plantele cultivate în ea să se dezvolte”.

De aceea, începu îndată să încerce să smulgă buruienile, vrând să conlucreze cu fermierul pentru ca să nu mai dureze mult până ce să nu mai fie o jalnică pârlăoagă. Peticul de pământ își dădea toată silința, pentru asta. Dorea cu sinceritate să scape de buruieni, dar problema era că nu prea știa cum. Toate instrucțiunile referitoare la smulgerea buruienilor păreau vagi și contradictorii. Auzise undeva că, dacă el îndepărta frunzele și tulpinile buruienilor, fermierul urmează să le scoată rădăcinile. Dar descoperi că era prea slab pentru a putea îndepărta frunzele și tulpinile. I se spusese că, dacă terenul își face partea lui, atunci și fermierul își va face partea lui. Numai că peticul de pământ părea incapabil să realizeze ceva pentru propria-i curățire de buruieni. În repetate rânduri, i se spusese să se străduiască să scape de buruieni dar el nici măcar nu știa cum ar putea-o face.

Și, buruienile apărând săptămână de săptămână, cei din preajma peticului de teren și chiar și el însuși, începură să se întrebe dacă acesta chiar era sincer în ceea ce privea dorința de a scăpa de buruieni.

Cineva îi sugeră peticului de pământ că ar fi mai ușor să nu mai încerce să extermine buruienile din toată grădina dintr-odată, ci să se concentreze pe câte o buruiună, la un anumit timp. Numai că, peticul de pământ descoperi că nu era în stare să îndepărteze nici măcar o buruiună.

Uneori aproape îi venea să renunțe, descurajat de lipsa efectului înregistrat dar, în minte, îi revenea imaginea grădinii care ar fi dorit să fie și își reînnoia eforturile în îndepărtarea buruienilor. Numai că, toate eforturile lui nu aveau niciun rezultat.

Într-o zi, peticul de pământ se văzu nevoit să admită faptul că niciodată, cu de la sine, n-ar putea deveni o minunată grădină. Și, chiar atunci, la el veni fermierul cu niște vești teribile. El mai trecuse de multe ori pe acolo, dar peticul de pământ fusese atât de ocupat cu lupta lui împotriva buruienilor încât, realmente, nu a avut timp să-l vadă și să-l audă. Și i-a mai spus ceva fermierul, ceva aproape incredibil, ceva ce părea contrar întregii științe despre grădinărit a peticului de pământ că nu este lucrarea terenului să îndepărteze buruienile, ci este a grădinarului! El este cel care scoate buruienile din pământ...

Știrea aceasta a pus în încurcătură peticul de pământ. Dar trebuia, fie să admită realitatea, fie să renunțe la orice speranță de a mai deveni grădină. De aceea, el s-a lăsat pe mâna grădinarului și i-a permis să-i smulgă buruienile. Și, trebuie să știți, de data aceasta, buruienile au fost smulse cu tot cu rădăcină și îndepărtate, iar terenul a început să se transforme vizibil într-o grădină.

În continuare, peticul de pământ, devenit acum o frumoasă grădină, a continuat să-i dea voie grădinarului să-și facă lucrarea. Iar grădina, și ea, a început să-și facă partea a continuat să primească sămânța semănată de grădinar, să absoarbă conștiincios apa dată de el și să se bucure de lumina și căldura soarelui.

Și plantele cultivate în ea au crescut și au adus roade multe.

MECIUL DE BOX

“...căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul.” (2 Cronici 20:15.17)

Mă aflu pe ring. Pe ringul de box. Cu mânușile în mâini, sunt gata să încep lupta. Rezerva mea așteaptă lângă ring. Privesc spre intrarea dinspre vestiar și perdeaua de pluș începe să se miște. Mă îngrozesc. Adversarul meu este mai mare decât mine. Cântărește 90 de kilograme și are peste doi metri înălțime, maxilare proeminente și fruntea teșită. Ceva, însă, îmi dă curaj. Da, pare foarte bătrân. Are, probabil, vreo șapte mii de ani.

Bate gongul. Ne ridicăm, fiecare din colțul lui. La primul pas spre adversar, fac cunoștință cu un pumn ca o ghioagă și cad la podea...

Runda următoare, sunt ceva mai circumspect. Încerc, chiar, o nouă strategie. Dar același pumn necruțător mă trimite din nou la podea. Nu știu ce, dar ceva încă mă face încrezător.

Lângă ring, rezerva mea mă privește cu îngrijorare și milă. De fiecare dată când mă ridic să lupt, el face tot posibilul să-l văd și să cer să-mi ia locul. Dar nu o fac. În definitiv, mi-a spus cineva, nu este decât un fiu de tâmplar...

După o mie de reprize cu teribilul meu adversar, mă simt descurajat și-mi vine să renunț. Nu mi-e bine deloc. Dar, între mine și rezerva mea, simt că începe să se dezvolte o relație specială. Aflu de la el că a mai luptat până acum. Îmi dă și nume ale unor foști coechipieri de-ai săi. Abel, un crescător de oi; un alt om, pe nume Enoh; un constructor de ambarcațiuni, Noe; un tată, pe nume Avraam și fiul acestuia, Isaac; și chiar și o femeie, numită Sara. Și lista continuă: Iosif, un om de vază în Egipt; Moise, un păstor devenit patriarh; Samuel, David, și chiar Pavel. Îmi pare că am citit aceste nume undeva...

La următoarea-mi apariție în ring, îl văd pe coechipierul meu mai dispus ca niciodată să lupte. Petrecând mai mult timp împreună, relația noastră a devenit și mai apropiată. Câteodată el pătrunde,

chiar, în ring, pentru a fi cât mai aproape de mine și pentru a se angaja în luptă.

De data asta, eu nu mai pot să mă opun adversarului. Lupta m-a extenuat. Și, chiar când să fiu din nou zdrobit (pentru a două mia oară!), ies din ring, predându-i ștafeta. Într-o fracțiune de secundă, el este în arenă. Cu ochi împăienjeniți, observ că a intrat în ring ținându-și ambele brațe ridicate, în semn de victorie. Spre marea mea surpriză, buldozerul cu mânuși o ia la fugă, părăsind precipitat ringul. Meciul este încheiat. Colegul meu de echipă îmi asigură victoria și descopăr imediat că, oridecâteori îl invit în ring să lupte în locul meu, adversarul pierde.

Acum, eu și partenerul meu petrecem și mai mult timp împreună. Și aflu, astfel, că el nu este doar un campion admirabil, ci și un la fel de bun ajutor, învățător, mângâietor și călăuzitor.

Isus a câștigat victoria pentru noi. Această biruință, obținută pe o cruce de lemn, este valabilă și azi. Bună pentru oricine.

ÎNOTÂND SPRE HAWAII

*“Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.”
(Matei 11:28)*

Orașul acesta al Distinșilor s-a născut oficial în 1863, deși primii lui locuitori începuseră să se instaleze de prin 1844.

Cei care trăiau aici erau diferiți de restul lumii în multe privințe dar exista o caracteristică a lor cu totul extraordinară: credeau că fiecare dintre ei trebuie să se mute în Hawaii.

De la bun început, convingerea lor fusese că, cu cât vor ajunge mai devreme în Hawaii, cu atât vor fi mai repede și în cer.

Aveau, însă, o problemă extrem de supărătoare în faptul că Hawaii era un ținut foarte îndepărtat, la fel de îndepărtat precum cerul, poate. Și, dacă vreunii din ei pretindeau că au fost în Hawaii, nimeni nu-i putea crede pentru că, în oraș, circula și o zicală potrivit căreia, dacă spune cineva că a fost în Hawaii, asta e o dovadă sigură că n-a ajuns niciodată pe-acolo.

Majoritatea celor din Orașul Distinșilor credeau că dacă muncești din răspuțeri, toată viața, ar fi posibil să ajungi să-ți petreci o zi în Hawaii, chiar înainte de a muri. Dar puțini era scontat să reușească așa ceva pentru că, deși populația orașului număra mai multe milioane, cei mai mulți admiteau faptul că dacă 144.000 dintre ei ajungeau în Hawaii, chiar și pentru o scurtă vreme, asta ar fi însemnat un record.

Vreme de mai mulți ani, a existat o metodă acceptată de toți de a ajunge în Hawaii. Mergeai pe plaja de la marginea orașului, intrai în apă și începeai să înoți. După cum vă dați seama, lecțiile de înot erau în vogă în Orașul Distinșilor. Copiii trebuia să învețe să înoate chiar înainte de a ști să meargă. Existau școli de înot, licee de înot, colegii de înot și cursuri de scurtă durată, de înot. Orice locuitor conștiincios al Orașului trebuia să învețe să înoate.

Nou-veniții în oraș erau atenționați că s-ar putea să fie nevoie de ceva timp până să poată să înoate destul de bine pentru a reuși să ajungă în Hawaii, dar că asta se aștepta de la ei pentru ca, mai devreme sau mai târziu, să fie în stare de așa ceva.

Unii au fost descurajați de multele încercări soldate cu eșec. Și atunci au avut impresia că, fulgerător, au descoperit ceva important. Imediat ce și-au recăpătat suflul, ei au început să străbată plaja-n lung și-n lat, întrebând:

– Cine zice, până la urmă, că trebuie să trăim în Hawaii? Știți dumneavoastră cât de mult am încercat noi să ajungem acolo? Și puteți da un singur nume care ar fi reușit?

În scurtă vreme, lor li s-au adăugat alții, care, toți, umblau cu aceeași întrebări. Și astfel s-a ajuns la concluzia că nu mai este nevoie să se meargă în Hawaii. Și au început să ducă pretutindeni această știre.

Unii oameni au acceptat bucuros noua idee, alții au combătut-o. S-a părut, o vreme, că toată lumea din Orașul Distinșilor dezbătea “noua teologie”, ideea că, și dacă ar fi încercat necurmat să ajungă în Hawaii înainte de a fi luați în cer, niciunul din ei n-ar fi ajuns vreodată nici măcar pe aproape. Dar asta nu conta.

Erau acum două grupări. Unii care încă susțineau că trebuie, mai întâi, ajuns și trăit în Hawaii. Și alții care erau siguri că nu este nevoie de așa ceva. Dar ceea ce era interesant era faptul că ambele grupuri continuau să meargă la plajă pentru a practica înotul. De fapt, chiar unii dintre aceia care susțineau că este imposibil să ajungi în Hawaii, erau printre cei mai devotați înotului.

Apoi a apărut o a treia opțiune. O idee ciudată, care a făcut ocolul plajei. Era vorba despre cunoașterea unui Pilot. Te lași pe mâna Lui și depinzi de El în a ajunge în Hawaii. Și, aflat la bordul avionului acestui Pilot, nu ai altceva de făcut decât să stai. E treaba lui, deplasarea.

La început, se pare, nimeni n-a înțeles cu adevărat despre ce era vorba. Imediat s-au ivit întrebări de genul: “Dar noi ce trebuie să facem? Să facem cu mâna? Să facem genuflexiuni în timpul zborului? Să facem echilibristică pe aripile avionului?”

Acum, cum era să aștepti să ajungi în paradisul tropical fără să faci nimic, când atât de mulți n-au reușit prin eforturi uriașe?! Suna ademenitor dar, cu siguranță, era doar un mit. Ajungerea în Hawaii era de neconceput fără niciun efort. Cu siguranță, la mijloc era o neînțelegere.

Unii au încercat să explice faptul că efortul consta în a-L cunoaște pe Pilot, în a urca la bordul avionului Său, și chiar în a nu face nimic!

(Asta chiar că sună ciudat!). Dar toate acestea nu semănau, realmente, a efort în comparație cu activitățile de pe plajă. Discuțiile despre această a treia opțiune decurgeau cam așa: “Partea noastră este să nu facem nimic și să rămânem continuu sub controlul Pilotului”. La care, nedumeriți, alții ar fi putut întreba: “Vrei să spui că, în definitiv, nu este nevoie nici să mergem în Hawaii?” “Ba da, este important să ajungem în Hawaii.” “Atunci, mai bine să ne întoarcem pe plajă și să nu mai pierdem timpul discutând.” “Nu, pentru că niciodată nu vom ajunge în Hawaii înotând. Nu contează că poți înota o zi întreagă sau că de-abia poți face pluta câteva minute, pentru că este imposibil să ajungi în Hawaii, înot!” “Atunci, înseamnă că este imposibil să mergi în Hawaii. Vrei să spui că nu este nevoie să ajungem acolo?” “Ba este! Este necesar să ajungem acolo. Și important. Și foarte posibil.” “Atunci, să pornim înot!” “Nu, nu și iarăși nu! Mai bine să pornim spre aeroport!”

Și, încet-încet, ici și colo, oamenii au început să prindă mesajul. Și, drept urmare, au început să facă, regulat, călătoriile spre Hawaii. Ei nu vorbeau, e drept, despre mersul lor acolo, ci despre Pilot și despre avion și despre odihna care le era oferită. Continuând să împărtășească aceasta înotătorilor oboșiți de pe toată plaja, vestea cea bună s-a răspândit cu iuțeala focului.

Și ce s-a întâmplat după aceea? Ei bine, unii dintre cei mai buni înotători, dintre cei care se aventurau cel mai în larg în apele reci ale Pacificului, s-au simțit lezați. Ei puteau fi auziți spunând: “Dacă e să fim duși de altcineva în Hawaii, noi nu mai vrem acolo!” Și ieșeau din apă, părăseau plaja și orașul și se mutau în Las Vegas.

Dar unii dintre înotătorii mai slabi, care de-abia reușeau să facă nițel pluta, au fost printre primii care au alergat spre aeroport și s-au îmbarcat în avion. În scurtă vreme, toți au pornit, în vreun fel sau altul, spre Hawaii.

În final, plaja a rămas goală. Și nimeni nu mai înota...

DESPRE RELATIE

Propunere matrimonială: Fii soția mea!
Propunere de căsătorie: Fii Dumnezeuul meu!
Căsătoriți ?!
Acasă
Setea lui Ed
Ospățul
De ce nu pot să cânt la chitară

PROPUNERE MATRIMONIALĂ: FII SOȚIA MEA!

Arthur L. Bietz

“De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup.” (Matei 19:5)

Vreau să fii soția mea! Dar, pentru asta, sunt unele condiții. În primul rând, să fim înțeleși, eu îmi iubesc mama mai mult decât pe tine. Asta o poți înțelege, sunt sigur, dacă te gândești că o cunosc de foarte mult timp mai înainte de a te cunoaște pe tine...

În al doilea rând, dacă apare vreo problemă și trebuie să iau o decizie, desigur, îl voi consulta pe tata, nu pe tine. Tu ești încă tânără și fără experiență, pe când tata e mai în vârstă și foarte înțelept. El conduce o firmă în care doresc să am și eu un viitor, așa că poți înțelege ceea ce simt...

În al treilea rând, îmi voi păstra camera din casa părintească, pentru că intenționez să-mi petrec majoritatea timpului în căminul lor. Familia noastră e o familie foarte strâns legată și simt că trebuie să mențin această legătură, la nivelul de până acum. Cei nouă frați ai mei înseamnă mult pentru mine și sunt sigur că nu te deranjează dacă am să-mi petrec majoritatea timpului cu această familie. Sper că nu te vei supăra că te las să stai singură.

În al patrulea rând, ceva despre ceea ce-mi aparține. Trebuie să înțelegi că tot ce este al meu îmi aparține exclusiv. Dacă accepți propunerea mea de căsătorie, va trebui să semnăm niște acte prin care să declari că nu ai nicio pretenție în ceea ce privește bunurile și banii care-mi aparțin. Sunt sigur că o femeie inteligentă ca tine va reuși să-și găsească o slujbă prin care să se întrețină...

A, da, încă un lucru! Eu nu suport slăbiciune, lacrimi sau tristețe așa că, te rog, nu aștepta de la mine, când vom fi soț și soție, atenție ori compasiune. Eu trebuie să dorm și nu vreau să fiu deranjat de necazurile altuia. Ți vei purta poverile și vei ține fruntea sus...

Vreau să fii soția mea și, prin urmare, vei purta toată răspunderea pentru copiii noștri, pentru hrana familiei și pentru toate cele necesare gospodăriei, pentru ca eu să pot să-i acord toată atenția mamei mele, tatălui, fraților și surorilor. Și bunurilor mele. Și afacerilor...

Ești o femeie drăguță și sunt sigur că vom putea să ne simțim bine împreună. Ce zici, spui DA? Dacă da, eu merg la mama să o întreb dacă e bine. Și dacă va avea loc nunta, familia ta va trebui să suporte cheltuielile!

PROPUNERE DE CĂSĂTORIE: FII DUMNEZEUL MEU!

“Și oricine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde, pentru Numele Meu, va primi înșutit și va moșteni viața veșnică.” (Matei 19:29)

Îți propun să fii Dumnezeuul meu! Există, totuși, niște condiții pentru asta... În primul rând, aș vrea să fie înțeleș că pe mine mă iubesc mai mult decât pe Tine. Familia și prietenii mei, de asemenea, îmi sunt mai importanți, ceea ce este de înțeleș, sunt sigur, dacă Te gândești că i-am cunoscut cu mult timp înainte de a Te cunoaște pe Tine...

În al doilea rând, dacă apare vreo situație de criză, comportând luarea unei decizii fundamentale, am să-mi consult, desigur, voința mea, nu pe a Ta. Știi, unele idei de-ale Tale îmi par foarte ciudate și, dacă e să-mi fac un nume în lumea afacerilor în care sunt angajat, nu pot fi legat de setul Tău de valori. Sunt sigur că Tu înțelegești ceea ce simt referitor la asta...

În al treilea rând, îmi rezerv dreptul asupra timpului meu. Sunt o persoană foarte ocupată și nu se poate aștepta de la mine să pot petrece zilnic timp în comuniune cu Tine. Orice timp liber pe care mi l-ar îngădui afacerile trebuie să-l petrec prioritar cu familia și prietenii...

În al patrulea rând, am să mă refer la proprietate. Trebuie să înțelegești că tot ceea ce-mi aparține este al meu în exclusivitate. Mi-e foarte greu să spun “adio” banilor mei. Tu ai în posesiune mii de coline și munți, ape, soluri și subsoluri și nu văd pentru ce ai avea pretenții la domeniile și la finanțele mele...

A, desigur, încă ceva. Eu nu suport slăbiciunea, lacrimile, tristețea. Așa că, nu aștepta de la mine să sufăr alături de Tine. Și nici nu doresc să mă implic în slujirea altora. Te rog să-Ți porți crucea și să nu mă implicii...

Totuși, doresc să fii Dumnezeuul meu! Prin urmare, Tu vei răspunde total de mântuirea mea, de binecuvântarea mea și de ascultarea

rugăciunilor mele. Asta mă va scuti de grija pentru mine, pentru familie, prieteni, avere și afaceri...

Cu aceste condiții, aș putea să mă bucur să Te am ca Dumnezeu și sunt sigur că am putea petrece frumos ceva timp împreună – câteva weekend-uri, poate, dacă nu voi fi prea obosit. Ce faci, spui DA? Dacă da, începe, Te rog, îndată, să-mi pregătești locașul din cer... Și continuă pregătirile pentru Nunta aceea a Mielului... Mă gândesc să particip și eu – dacă nu voi fi prea ocupat!

CĂȘĂTORIȚI ?!

“Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24,12)

Cu câțiva ani în urmă, eram îndrăgostit de o fată frumoasă. Era din San Francisco, iar eu locuiam în Los Angeles. Într-o zi, am decis să devenim soț și soție. Am mers apoi la San Francisco, la părinții ei, și am făcut nunta. Cum stăteam înaintea pastorului, acesta mi-a pus întrebarea:

– Vrei să...?

– Da! i-am răspuns.

După aceea, a întreat-o pe ea:

– Vrei să...?

Iar ea i-a răspuns:

– Da!

Și el ne-a spus, atunci:

– Vă declar...

După nuntă, ea s-a dus acasă cu părinții ei iar eu m-am întors la Los Angeles. Doi ani mai târziu, cineva m-a întreat:

– Ești căsătorit?

Iar eu i-am răspuns:

– Da, sunt căsătorit!

– Bine, dar nu ți-am văzut niciodată soția!

– Nici eu n-am văzut-o, de doi ani! mi-a fost răspunsul.

– Vă scrieți?

– Nu!

– Vorbiți la telefon?

– Nu!

– Și sunteți căsătoriți?!

– Da, am răspuns, avem și un certificat, drept dovadă!

– Ar fi bine să te mai gândești la asta! am fost sfătuit...

Există oameni care au spus DA și au intrat în biserică de douăzeci de ani, dar care n-au mai făcut nimic de atunci încoace, în calitate de credincioși ai ei. Noi credem în “căsătoria cu acte” și credem că, odată “înscrisi” la mântuire, suntem mântuiți pentru vecie...

ACASĂ

*“Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.”
(Apocalipsa 2:4).*

A fost odată un tânăr și o tânără care se iubeau și care s-au hotărât să se căsătorească. El credea că mireasa lui este cea mai frumoasă și gingașă făptură din câte s-au văzut vreodată pe lume iar ea considera că mirele ei este cel mai chipeș și fermecător bărbat de pe planetă. Căsnicia lor a început așa cum încep multe căsnicii, cu mari speranțe și frumoase așteptări.

În fiecare dimineată, când tânărul soț trebuia să plece la treabă, de-abia se putea desprinde din îmbrățișările ei de bun rămas; iar ea rămânea multă vreme în ușă, făcându-i cu mâna până când mașina lui se pierdea din vedere, pe drum. Iar seara, din două în două minute, ea privea pe geam să vadă dacă nu se arată, pentru a-i ieși la ușă, în întâmpinare.

După un timp, însă, la plecare, el de-abia avea timp să-și soarbă, din mers, micul dejun și ieșea în viteză pe scări, în vreme ce, uneori, soția nici nu se dăduse jos din pat. Iar seara, târziu, când se întorcea acasă, o găsea ocupată cu treburile gospodărești, exclamând a surpriză:

– Vai, ai și venit! Termin aici în câteva minute și apoi pun masa...

Căsnicia nu era terminată, dar luna de miere era dușă.

Ei bine, într-o zi, la scurtă vreme după asta, mireasa, care era acum o soție în toată regula, era ocupată cu cusutul. Undeva, în străfundul minții, ea se aștepta ca, din clipă în clipă, să fie întreruptă din activitate, pentru că era deja seară. Dar nimeni n-o întrerupea. Și, în cele din urmă, a terminat de cusut. Apoi, s-a apucat să pregătească cina. Dar bărbatul ei încă n-a venit acasă. După ce a trecut un timp destul de lung, ea a început să mănânce singură. Numai că, acum, era îngrijorată și de-abia s-a atins de mâncare. Până la urmă, s-a dus și s-a și culcat singură pentru că, în acea seară, soțul ei n-a mai venit deloc acasă.

El a apărut a doua zi seara și, în vreme ce intra, soția l-a întrebat:

– Unde ai fost?

A privit-o mirat:

– Ce vrei să spui? Cred că nu te aștepti ca eu să vin acasă în fiecare seară! Este cea mai ridicolă pretenție pe care am auzit-o în ultima vreme. Sunt mii de bărbați căsătoriți care au timpul lor și numai al lor, special! Așa că, unde-i problema dacă nu vin și eu acasă, o dată, sau de mai multe ori? Nu trebuie să fim atât de rigizi, în ceea ce privește căsnicia noastră. Aseară, pur și simplu, n-am avut chef să vin acasă. Aveam ceva mai important de făcut. Am avut un program foarte încărcat, știi și, în definitiv, acasă vin de cele mai multe ori, nu este destul?

– Nu! Bineînțeles că nu este, i-a răspuns ea, începând să plângă.

– Ia stai puțin! a luat-o el ceva mai cu binișorul. Tu trebuie să fii sigură că, pentru mine, este clar că sensul căsătoriei noastre este să vin mereu acasă, să fim împreună și nu trebuie să te mâhnești dacă, ocazional, din când în când, mai vreau și eu să rămân la vreunul din prietenii mei. Nu este nevoie să vin în fiecare seară acasă, pentru a putea rămâne căsătoriți! Eu cred că este mult mai bine pentru căsnicia noastră să nu cădem în rutină. Vom avea astfel o viață în doi mult mai interesantă!

Dacă sunteți curioși în ceea ce privește deznodământul acestei mici parabole, vreau să vă asigur că tinerii noștri NU au mai fost fericiți de atunci încolo...

SETEA LUI ED

“În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare și a strigat: ‘Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura’” (Ioan 7:37.38)

Ed nu se simțea prea bine. Gura îi era teribil de uscată, gâtul îl ustura, pielea îl strângea iar buzele începuseră să-i crape. Nici puteri nu părea să mai aibă prea multe. Chiar și cea mai mică mișcare îl făcea să se simtă istovit și amețit. De multe ori, de-a lungul zilei, fusese pe punctul de a cădea și asta îl descuraja enorm.

Într-o zi, zăcând la intrarea în casă, unde tocmai căzuse, Ed luă o hotărâre: “E clar că așa nu se mai poate, de-aici înainte. Va trebui să întreprind și eu ceva!”

Și s-a dus la doctorul Smith. Acesta l-a ascultat cu grijă, atent la toate simptomele descrise, apoi a dat din cap.

– Problema ta, Ed, este că-ți este sete! Asta este o afecțiune destul de răspândită. De fapt, în ultimii ani, se pare că din ce în ce mai mulți oameni însetați caută rezolvarea problemei lor...

Ed se simți ușurat.

– Mulțumesc, doctore! spuse el. Și ce trebuie să fac, acum?

Doctorul își sprijini coatele pe birou.

– Ei bine, mai întâi de toate, încearcă să vezi ce anume te supără cel mai mult, gura uscată, buzele crăpate, pielea scorjită sau ce? Să zicem, de pildă, că buzele crăpate te supără mai mult decât orice. În cazul acesta, ocupă-te de buze! Tratează-le cu tot ce știi și, după ce s-au vindecat, te vei ocupa, poate, de amețeli. Nu încerca să rezolvi totul dintr-odată! Anihilarea simptomelor acestora este un proces de o viață. Alege-le pentru a le trata pe rând!

– Vă mulțumesc, Dr. Smith! spuse Ed dar, după ce s-a întors acasă, se simți nedumerit. “Ar fi trebuit să-l întreb mai precis ce am de făcut,” gândi el.

După mai multe zile în care a repetat de nenumărate ori, în gând, “Nu trebuie să-mi mai fie sete, nu trebuie să-mi mai fie sete!”, Ed se

trezi că este mai însetat ca niciodată. Așa că, merse din nou la cabinetul doctorului Smith.

– Doctore, am încercat dar cred că este ceva ce n-am înțeles prea bine. După toate încercările mele, constat doar că sunt mai însetat ca niciodată, spuse el mâhnit.

– Chiar ai încercat tot? îl întrebă hotărât doctorul.

– Ei, poate n-am încercat atât de tare cum ar fi trebuit, admise Ed. Dar există, oare, ceva mai concret ce aș putea face?

Doctorul zâmbi.

– Așa cred... Știința a descoperit o foarte strânsă legătură între sănătate și exercițiul fizic. De ce nu încerci să faci o sută de flotări zilnic?

Ed merse acasă și, după numai opt flotări leșină, rămânând, apoi, pentru tot restul zilei, în pat. A doua zi, el îl sună pe doctor.

– Dacă nu vrei să faci ce ți-am spus eu, de ce să-ți mai irosești și să-mi mai irosești timpul venind la mine? întrebă doctorul Smith.

– Dar, doctore, nu mai este și altceva de făcut? insistă Ed.

– Bine, îi răspunse agasat doctorul, pentru unele cazuri extreme, soluția mea este mișcarea colectivă. Dacă nu vrei să faci gimnastică singur, poate te va ajuta stimulenta efectuării exercițiilor în grup.

Și Ed plăti 100 de dolari pentru a se alătura unei grupe de pacienți care făceau exerciții fizice dar, după prima ședință, leșinând după doar patru flotări, renunță, simțindu-se rușinat pentru a mai da ochii cu doctorul Smith. Așa că încercă un alt medic.

Doctorul Jones îl ascultă și-i spuse, apoi, bucuros:

– Îmi pare rău, Ed, că doctorul Smith nu ți-a explicat ceea ce sunt sigur că știe prea bine. Ceea ce-ți trebuie ție acum, când ți-e sete, este apă.

– Apă? întrebă Ed cu licărul speranței în ochi. Sună rezonabil, unde pot găsi apă?

– Apa vine din fântână, de aceea îți recomand să iei o cazma și să sapi tu însuși o fântână.

Ed merse acasă fericit. El luă o cazma bună și porni să sape. Dar, după numai cinci minute de săpat, simți că leșină. Când se trezi, vecinul stătea aplecat deasupra lui.

– Ed, ce faci tu aici?
– Sap o fântână, pentru că am nevoie de apă, răspuse el.
– Bine, dar tu n-ai auzit? Există o fântână gata săpată. Proprietarul ei îți oferă, fără plată, oricâtă apă dorești. De fapt, El garantează că dacă vei bea din fântâna Lui în fiecare zi, nu-ți va mai fi niciodată sete.

– Chiar?

– Da, de ce nu încerci?

– Stai puțin, spuse Ed, să-mi întreb mai întâi medicul curant.

Și merse degrabă la doctorul Jones, spunându-i vestea. Acesta clătină din cap:

– Am auzit de asta, Ed, dar nu te-aș sfătui. Părerea mea este că, dacă îți sapi singur fântâna, vei plăti mult mai mult apa din ea decât dacă ți-ar fi oferită gratuit. E mai bine să sapi mai departe. Dumnezeu îi ajută pe cei care încearcă să se ajute singuri.

Ed se întoarse la săpat dar, în scurtă vreme, fu conștient că va muri înainte de a-și termina de săpat fântâna destul de adânc. Astfel, complet neajutorat, el renunță la săpat și merse la Proprietarul de fântână de care îi vorbise vecinul, spunându-I:

– Dacă nu-mi dai apă de la Tine, am să mor!

Iar Proprietarul îi răspuse cu bunătate:

– Oricine vine la fântâna Mea poate avea oricâtă apă dorește pentru a-și potoli setea și nu va mai înseta, apoi, niciodată...

Ed primi în dar apa și, imediat, cu el, începu să se petreacă o schimbare binecuvântată. Gura nu îi mai era uscată, gâtul nu-l mai ustura și, pe măsură ce bea din acea fântână, toate simptomele de sete îi dispăreau.

Acum, pe unde merge, el le spune tuturor, aceluia pe care îi întâlnește, vestea cea bună despre apa primită în dar...

OSPĂȚUL

“Isus le-a zis: ‘Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată’” (Ioan 6:35).

Când m-am trezit, de dimineață, masa era acolo. Fusese, probabil, și înainte, dar eu nu observasem. Și era o masă mare și frumoasă, încât nu-mi pot închipui cum reușisem să nu o remarc.

Masa era încărcată cu bucate. Pe ea, se aflau pâine și fructe și tot ce ți-ai putea dori. Era, de fapt, cea mai atrăgătoare masă din câte putusem vedea vreodată.

M-am apropiat de masă, pentru a mă uita mai bine și un bărbat înalt, Amfitrionul, după câte se părea, m-a salutat, invitându-mă bucuros:

– Rămâi și servește-te! Nu vrei să-ți gălesc un loc?

Ezitam.

– Hm, nu știu ce să zic... Aș putea, mai întâi, să vă pun câteva întrebări?

– Desigur, mi-a răspuns.

– Al cui este ospățul acesta? Vreau să zic, cine l-a pregătit? Cine a făcut invitațiile?

– Și Duhul și Mireasa zic: “Vino!” Și cine aude, să zică: “Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții, fără plată! (Apoc. 22,17).

– Vreți să spuneți că nu trebuie să plătesc nimic pentru această masă?

– Exact.

– Știți, de obicei, mie nu prea mi-e foame dimineața, i-am spus eu cercetând masa pusă. Nu se întâmplă să aveți vreun sandwich consistent, pe care să-l iau la pachet, în buzunar, și să-l mănânc în drum spre școală? Aș economisi, desigur, destul timp...

Gazda zâmbi.

– Vei vedea că, aici, ai mai multă poftă de mâncare decât bănuiești. Dimineața, organismul este cel mai bine pregătit pentru prelucrarea alimentelor. Dacă îți iei timp, la începutul fiecărei zile, să mănânci un

mic dejun consistent, vei vedea că ai mult mai multă energie și eficiență, pe parcurs.

Încă mai ezitam...

– Știți, eu am cunoscut oameni care-și începeau ziua cu un mic dejun, o continuau cu un alt mic dejun, după aceea prânzeau și, imediat, cinau. Apoi, printre aceste mese, luau gustări ajungând, în final, să mănânce toată ziua și să se îngrășe într-atâta, încât de-abia puteau să mai umble.

– Este adevărat, mi-a răspuns Gazda, că aceia care nu fac altceva, toată ziua, decât să mănânce, se vor opri până la urmă din mâncat. Dar la fel de adevărat este și că aceia care nu mănâncă, vor muri. Dacă, însă, vei veni la masa aceasta în fiecare zi și vei mânca o hrană echilibrată, bazată pe Pâinea Vieții, vei avea energia necesară lucrării în vie toată ziua.

În vreme ce Amfitrionul se străduia să mă convingă, am observat ceva la celălalt capăt al mesei stătea predicatorul comunității mele. Farfuria lui era plină de bunătăți și el mânca plin de bucurie.

– Iată-l pe pastorul meu! am exclamat.

– Da, mi-a răspuns Gazda. El vine aici în fiecare dimineață și este un credincios beneficiar al micului dejun de la masa Mea.

– Ce minunat! am spus eu. Asta îmi va aduce multă economie de timp pentru că, vedeți, în fiecare săptămână, eu am să merg la el să-l ascult. Acum, că știu că el însuși vine aici și ia masa, pot avea încredere că-mi va spune exact ce trebuie să mănânc. Nu va mai trebui să consum timp venind eu până aici să mănânc. Gândiți-vă, el are mult talent în a descrie mese și, sunt sigur, în scurtă vreme, o să-mi lase gura apă auzindu-l.

– Este adevărat că o invitație la ospăț este cel mai bine transmisă de unul care a gustat deja din bunătăți, răspunse Gazda, dar nimeni nu poate să mănânce pentru altul. Pentru a primi hrană și energie, trebuie să vii personal și să mănânci.

Chiar atunci, am mai descoperit acolo o figură cunoscută. Era domnul H. M. S. Richards, undeva la un alt capăt al mesei.

– Și el vine aici în fiecare zi? am întrebat eu.

– Da, zăbovește aici preț de câteva ore, în fiecare dimineață.

– Câteva ore?! m-am mirat eu. Atunci, mai bine nu mai vin, pentru că eu nu am un așa mare apetit!

– Nu se așteaptă de la tine decât să mănânci cât ai nevoie tu, nu altceeva. Evanghelistul acesta vine și mănâncă aici de ani și ani. El face multă treabă și are, deci, nevoie de multă mâncare. Pentru tine, asta este prima dimineață când vii aici. Pentru astăzi, s-ar putea să vrei să începi doar cu câteva din aceste sticsuri crocante și un pahar de suc de fructe. Dacă mesteci bine și atent, vei avea, astfel, hrana de care ai nevoie acum. Vei avea mai multă energie ca niciodată și vei putea lucra mai mult. Vei fi surprins de felul în care pofta de mâncare îți va spori, pe măsură ce vei continua să menții un echilibru între hrană și lucru.

– Bănuiesc că aveți dreptate, am oftat eu. Dar știți, am un program atât de încărcat, am atâtea pe care vreau să le fac... N-ar fi de-ajuns, pentru mine, dacă doar m-aș gândi, toată ziua, la ospățul de aici?

Gazda zâmbi.

– Dacă nu mănânci cum trebuie, toată ziua te poți gândi la mâncare, dar asta nu te va ajuta să ai putere de lucru.

Eram pe punctul de a-I cere să-mi arate locul meu la masa aceea când, în minte, îmi mai veni un gând:

– Ia stai puțin, toată povestea asta îmi cam sună a legalism. Ce se întâmplă, de pildă, dacă am să lipsesc într-o zi? Mâncatul ăsta zilnic aici ar putea ușor fi luat drept o obligație. Nu veți vrea, oare, să vin aici, la acest ospăț, în virtutea unui obicei, până la urmă?

– Nu găsesc un “obicei” mai sănătos decât acesta, îmi spuse Amfitrionul. Dar ție îți scapă, de fapt, miezul chestiunii. Eu sunt aici în fiecare zi, așteptând să te servesc, să-ți fac parte de bunătățile pe care le-am pregătit pentru tine. Eu sunt aici. Masa este aici. Locul tău este aici. Când ajungi să înțelegi importanța hrănirii pentru viață și creștere de aici și când realizezi cât de mult te doresc la această masă, n-ai să te mai eschivezi. De ce stai deoparte?

M-a luat apoi de mână și m-a dus la locul meu, la masă. Mi-a pus în farfurie struguri și cireșe și căpșuni și fulgi și... O clipă! De ce vă spun eu aici de bunătățile mele preferate? Poate că dumneavoastră vă place altceva... De ce nu veniți și dumneavoastră la ospăț, să luați masa pe cont propriu?

DE CE NU POT SĂ CÂNT LA CHITARĂ

Lou Venden

*“Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.”
(Jeremia 29:13).*

De multă, foarte multă vreme, aș vrea să pot să cânt la chitară. Dorința mea datează, probabil, de pe la nouă ani, de când l-am auzit pe tata povestind despre bunicul care, venit din Norvegia, avea o chitară și cânta la ea. Tata nu prea cânta la chitară, în schimb unchiul Dan o făcea adeseori și bine. Câteodată, sâmbătă seara, mă întâlneam în casa unchiului Dan cu cei trei verișori ai mei cu care eram ca frații și petreceam de minune. Noi discutam iar unchiul cânta cu vocea și chitara pentru noi. Îmi plăcea mult felul în care degetele lui mângâiau strunele instrumentului.

Vă dați, așadar, seama cât de mult doream să învăț și eu să cânt la chitară! Această dorință nu m-a părăsit nici acum, după aproape o jumătate de secol.

Când ne-am mutat din Michigan în California, în 1945, am cunoscut un băiat care avea o chitară de vânzare. Nu știam eu mare lucru despre acest instrument, dar tipul avea o chitară Martin. Cei dintre dumneavoastră care știu mai multe despre chitări, cunosc faptul că Martin este un renume în materie. Iar noua mea cunoștință avea de vânzare, pentru numai 25 de dolari, un Martin. I-am propus să i-o plătesc în rate de câte 5 dolari și, în câteva luni, chitara era a mea.

Știam că, pentru a învăța chitara, aveam nevoie de ceva mai mult decât instrumentul în sine, așa că m-am dus la un magazin de muzică și am cumpărat câteva cărți și metode de chitară. Îmi amintesc de una dintre acestea, intitulată “Repede și Ușor”. E pentru mine, mi-am zis, vreau să învăț repede și ușor să cânt la chitară!...

Ei bine, am învățat trei-patru acorduri și am descoperit că poți cânta chiar câteva cântecele cu aceste trei-patru acorduri. Așa că, pe timpul acelei veri, am “concertat” în trei-patru acorduri, cântând jalnic. Nu știu de ce cântam așa jalnic. Soția mea spune că, poate, doream să fiu

împuşcat de cineva. Dar eu doream nespuse să cânt la chitară. Eforturile mele, însă, nu înregistrau progrese. “Poate mai târziu”, îmi spuneam eu. Şi continuam să cânt în doar cele trei-patru acorduri pe care le ştiam.

Apoi a trebuit să merg la colegiu. Am hotărât să-mi iau chitara cu mine pentru că, după cum ştiţi, eram hotărât să învăţ acest instrument şi mă gândeam că ar fi posibil să am vreun coleg care să mă poată ajuta în această privinţă.

Am mers acolo şi, în scurtă vreme, mi-am dat seama că nimerisem în mijlocul unor buni cântăreţi la chitară. Colegii mei ştiau bine să cânte la chitară! Eram entuziasmat. Am ajuns să învăţ să cânt la chitară! Dar, cam pe atunci, a venit la mine în cameră Buster Lau, un băiat din Hawaii, care s-a uitat la chitara mea aflată într-un colţ şi mi-a spus:

– Te superi dacă îţi încerc puţin chitara, Lou?

A luat instrumentul, i-a mângâiat corzile şi, vă asigur, niciodată, de când o aveam, chitara mea nu sunase atât de frumos. Apoi mi-a spus:

– Te superi dacă îţi cer să-mi împrumuţi şi mie chitara ta?

– E o onoare pentru mine şi chitara mea să cânte la ea un mare virtuoz!

Şi Buster a plecat cu chitara mea. Patru ani mai târziu, după absolvire, el mi-a adus înapoi chitara şi eram foarte mândru. Eram mândru de chitara mea care concertase de mai multe ori excelent pe scenele şcolare, dându-mi ocazia să mă laud oricui: “Aceasta este chitara mea!” Dar, în ceea ce mă privea, nu făcusem niciun progres în cântatul la chitară. Un lucru însă era sigur: doream din tot sufletul să ştiu să cânt la chitară!

Între timp, am început să lucrez ca pastor în California nordică. Acolo eram foarte ocupat. Trăia, în comunitatea mea, o fetiţă ai cărei părinţi erau cam săraci. Ea dorea mult să poată cânta la chitară. M-am gândit la modestul meu succes în acest domeniu şi i-am oferit fetiţei chitara în dar. Nu mi-a fost tocmai uşor să mă despart de Martinul meu dar era mai bine aşa.

În 1968, am ajuns la seminar, pentru a începe un nou capitol în viaţa mea, ca profesor. Aveam sentimente noi dar, printre ele, mi-a revenit şi unul mai vechi: dorinţa de a şti să cânt la chitară. De aceea, mi-am cumpărat o chitară nouă de la magazin. “Acum e timpul să mă apuc

serios de treabă”, mi-am spus și, din nou, chitara a început să-mi marcheze viața.

Jim Ayers, basul formației Heralds, este un excelent chitarist. L-am auzit în câteva concerte și m-am dus la el, după aceea, și i-am spus:

– Jim, nici nu mai știu de când doresc și eu să învăț chitara, n-ai vrea să mă ajuți?

Jim a răspuns afirmativ rugăminții mele, spunându-mi că mai are pe cineva ca mine, așa că ne-a programat o întâlnire pe săptămână, la seminar, luându-și foarte în serios rolul de profesor de chitară. A făcut rost de metode iar eu am cumpărat ultimele apariții ale cărților de specialitate, și totul era gata pentru a ne pune serios pe învățat.

Prima lecție! Eram entuziasmat, zicându-mi: “Până la urmă, am să știu... Am un profesor bun, care cântă excelent și care mă va face și pe mine la fel!” A fost minunată prima lecție! Jim ne-a arătat cum și ce poate și m-a învățat cum trebuie să pun degetele pe coarde și o serie de alte lucruri importante.

Apoi, a venit timpul lecției următoare. Nu eram prea entuziasmat de faptul că trebuia să merg pentru că, ei bine, mi-era teamă că mi se va cere să fac ceea ce-mi fusese arătat mai-nainte. Ceea ce s-a și întâmplat! Cum a fost, vă puteți închipui și singuri.

De aceea, m-am hotărât ca, data viitoare, să exersez mai mult și mai bine. Dar aveam un program atât de încărcat, vă dați seama! Totuși, ce mult doream să învăț să cânt la chitară!

Cam pe la a treia sau a patra lecție, Jim s-a uitat în ochii mei și mi-a spus:

– Ascultă, Lou, nu pot să-ți iau banii degeaba. Ție, lecțiile mele nu-ți ajută!

Cu asta, mi-a frânt inima, pur și simplu. Eram dispus să-i plătesc și ar fi putut să se folosească de banii mei, dar simțea că astfel m-ar înșela. Ceva nu era în regulă. Mă întrebam ce anume. Mă mai întreb și acum, când încă aș vrea să pot să cânt la chitară.

Aș vrea, acum, să vă pun o întrebare: Dacă țin atât de mult să cânt și eu la chitară, de ce, totuși, nu sunt în stare să învăț? Dumneavoastră știți de ce. Nu pot să învăț pentru că niciodată nu m-am apucat serios de

treabă. Vreau, de ani de zile, să cânt la chitară dar, până acum, doar m-am jucat cu acest instrument. Asta este!

Oricât ai dori să realizezi un lucru, nu vei reuși niciodată dacă nu te angajezi cu disciplină, dacă nu-ți iei timp și dacă nu ești dispus la eforturi dacă, într-un cuvânt, abordezi superficial chestiunea. Și, poate că motivul pentru care viața ta devoțională și legătura ta cu Dumnezeu suferă, este același pentru care eu nu pot să cânt la chitară.

Cel mai tragic, însă, este atunci când tratăm superficial cele referitoare la soarta noastră veșnică. Nu credeți?

Mulți vor fi pierduți, cu toată dorința și speranța lor de a fi mântuiți – cu toată voința lor de a “învăța chitara”. Să dorești și să speri și... să fii pierdut! Din ce cauză? Pentru că ai tratat superficial cele spirituale!

Fiecare dintre noi, dacă stăm și ne gândim bine, are viața lui spirituală. Fiecare se consacră unui “ceva”. Știți, am un prieten ai cărui ochi se aprind ca un tub cu neon, când văd un anume ziar. El arde de nerăbdare să parcurgă știrile acestui ziar. Anumite știri, mai bine-zis. Știrile sportive. Prietenul meu cunoaște totul despre sport – echipe, jucători, clasamente, punctaje, topuri, etc., etc. Pentru el, timpul nu este o problemă. El nu spune niciodată “Vai, am uitat de jumătatea mea de oră de studiat știrile sportive!”, pentru că sportul este oricând la ordinea zilei pentru el, este viața lui.

Și mai am un prieten care mă uimește chiar mai mult. Când mă aflu în preajma lui cu un ziar în mână, el mă întreabă despre cea mai plictisitoare secțiune a acestuia, pentru mine secțiunea anunțurilor de afaceri. Aici totul este abreviat, scrisul este mai mărunț și apar semne dintre cele mai ciudate. Cum găsește el interesantă tocmai această parte a ziarului, nu pot să-mi explic. Dacă nu cumva, printre aceste anunțuri se află ceva ce-l interesează! Am o insinuantă bănuială că prietenul meu a investit în vreuna din companiile ce recurg la ziar pentru atragerea de investitori. Cert este că viața lui are o dedicație specială. El consumă timp (și o face cu pasiune) pentru ceva care i-a cucerit inima.

Mă gândesc acum la tânărul iubitor de rock. Îl poți recunoaște de la distanță când vine pe stradă, cu mii de decibeli revărsați din combina lui muzicală. Asta este consacrarea lui!

Dar femeia care-și petrece patru sau chiar mai multe ore printre oglinzi și cosmetice? Pentru ea, timpul trece fără să-i pese. Viața ei devoțională este toaleta. Dacă ar petrece patru ore citind Biblia, cei din jurul ei ar fi îngrijorați și ar considera că are nevoie de tratament.

Recunoaște, prietene, fiecare din noi adoră ceva. Chiar și tu! Care-ți este obiectul devoțiunii?

“Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Psalm 90,12).

DESPRE CREȘTERE

Jocurile speciale
Ce-am scris acolo, tati?
Puietul strâmb

JOCURILE SPECIALE

Jay Davis

“Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:1.2).

Mare interes și emoții stârnesc, astăzi, Jocurile Olimpice. Există, de asemenea, un interes crescând și pentru mișcarea numită Jocurile Olimpice Speciale: un program ce oferă persoanelor cu handicap șansa de a lupta și de a simți fiorul campionului pe propria piele. Șansa de a alerga, după finis, în brațele cuiva drag care le-a încurajat din tribună, chiar dacă evoluția le-a fost mai puțin spectaculoasă. La aceste întreceri, toți cei care ajung la finis sunt niște învingători și primesc lauri și ovații și îmbrățișări.

De fiecare dată când sunt martorul unor astfel de competiții, mă simt copleșit pentru că, știți, și eu sunt un handicapat. Am un defect din naștere. Am fost născut păcătos. Și, la capătul cursei speciale în care sunt angajat, cineva mă așteaptă ovaționând și încurajându-mă. Este iubitorul meu Tată. De ce face El asta? Nu înțeleg. Eu sunt un alergător slab și neîndemânic, picioarele nu mă ascultă. Uneori, nu mai sunt atent la cursă și cad în chip rușinos. Dar există un Frate mai mare al meu care alergă chiar lângă mine și mă ajută, mă sprijinește și chiar mă duce în spate.

În competiție am un adversar care mă concurează brutal, vrând să mă surclaseze. Tot timpul el îmi spune să nu mă mai forțez pentru că, oricum, Cel care așteaptă la capătul cursei va fi dezamăgit de evoluția mea.

Cu toate acestea, când mă uit după iubitorul meu Tată, constat că El este încă acolo, așteptându-mă.

– Cred că am să Te dezamăgesc! îmi strig eu de departe.

Iar El îmi răspunde:

– Nu te opri, continuă! Te iubesc! Continuă!

Și, pe măsură ce continui să alerg, pasul meu se mărește și atenția îmi sporește și-I pot vedea mai bine fața Suporterului meu. El vrea să termin cursa în picioare. Iar Fiul Său nu mă lasă să cad.

Încep, de asemenea, să realizez că partenerii mei de alergare, handicapați și ei, nu-mi sunt tocmai rivali. Și ei aleargă spre Tatăl iubit, asemeni mie, străduindu-se să termine cursa pentru că oricine termină această cursă, este învingător. Și nu este departe ziua în care fiecare dintre noi va putea, în nevredețnicia lui, să sfârșească proba în brațele primitoare ale Tatălui, care ne iubește... Victorie!

CE-AM SCRIS ACOLO, TATI ?

“Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1Ioan 3:2).

Am un prieten care călătorește mult. Este tatăl unei fetițe de patru anișori care, odată, când el a fost plecat pentru mai multă vreme, a crezut că deja a învățat să scrie. Prin urmare, la venirea lui, l-a întâmpinat în ușa cu vestea cea mare:

– Tati, eu am învățat să scriu!

Ca orice tată bun, prietenul meu a luat foaia cu semnele făcute de fetiță, a cercetat-o atent și apoi i-a spus:

– Da, ai învățat să scrii! Ia te uită ce mai litere frumoase! Minunat!

La acestea, fetița făcu ochii din ce în ce mai mari, apoi întrebă:

– Ce-am scris eu acolo, tati?

Pe “tati” îl trecură toate căldurile. Nu știa ce să spună despre semnele fără noimă pe care le înșirase fiica lui pe foaia de hârtie. Apoi avu o inspirație:

Știi ce ai scris? Ai scris că ești o fetiță de patru ani, că, într-adevăr, știi bine să scrii, că te-ai străduit mult să înveți să scrii și că vrei să-l înveți și pe tati să scrie, că, într-o zi, ai să fii mare, că vei ajunge o scriitoare de renume...

Ochii fetiței erau mari, mari de tot:

– Chiar așa am scris eu acolo, tati?

– Chiar așa!

PUIETUL STRÂMB

“El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit.” (Psalm 1:3)

“...ca să fie numiți terebinți ai neprihăririi, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” (Isaia 61:3)

Everett privi șirurile de puieti din livada unde lucra ca ajutor de pomicultor și se încruntă. Unul dintre aceștia, aflat chiar în mijlocul livezii, creștea strâmb. Era aplecat într-o parte și crengile lui aproape atingeau pământul. Livada aceea era renumită ca o producătoare de calitate și, felul în care creștea puietul cu pricina, nu cadra reputației.

Dacă ar fi continuat așa, stăpânul livezii ar fi putut observa și porunci să fie scos din rădăcină și aruncat. Asta era “legea livezii” și se justifica.

Puietii erau plantați foarte aproape unul de celălalt. Și dacă vreunul din ei era strâmb, i-ar fi putut influența pe mulți din apropiere și, atunci, stăpânul livezii ar fi fost nevoit să scoată din rădăcini o întreagă formație.

Un alt aspect de luat în seamă ar fi acela al limitelor spațiului livezii. Spațiul ocupat de un puiet strâmb ar putea fi mai bine folosit dacă acesta ar fi înlocuit cu unul drept.

Numai că Everett nu suporta ca puietul lui să fie scos și din livadă și aruncat și, de aceea, s-a hotărât să întreprindă ceva pentru salvarea acestuia.

Everett era un tip studios. El citise mai mult ca toți despre cultura pomilor. Așa că, se grăbi spre camera lui, unde căută tot ce avea mai bun în materie de documentație referitoare la puieti. Apoi merse drept la puietul strâmb și-i citi solemn:

– Puietii trebuie să fie drepti și cu ramurile ordonate!

Și, uitându-se pe coperta cărții din care citea, menționează:

– Am citat din “Sfaturi Pentru Crescătorii de Pomi”, pag. 94.

Puietul stătea nemișcat, la fel de strâmb și cu crengile în neorânduială. Everett continuă:

– Aici, la pagina 351 a aceleiași cărți, se spune: “Crengile lui nu trebuie să atârne, ca să poată fi considerat un viitor pom bun”...

Puietul nu clinti. Everett îi arată o altă carte, încercând să-i atragă atenția.

– Am citit aici, în “Mărturii Pentru Copaci și Arbuști”, la pagina 177 că, dacă un puiet pornește să crească strâmb, nu mai poate fi îndreptat decât prin eforturi hotărâte... Va trebui, deci, să te străduiești să te îndrepti.

Puietul nu dădu niciun semn...

Everett, însă, nu se lăsa ușor. Vreme de o lună întreagă, în fiecare zi, el trecu pe la puietul strâmb citându-i din cărți despre bucuria de a fi copac matur, de a aduce roade, de a primi vizite, de a face umbră și despre teroarea focului în care vor fi mistuiți pomii scoși din rădăcină din cauza defectelor lor... Dar fără efect! În cele din urmă, Everett renunță.

Și puietul se mai aplecă nițel iar crenguțele lui se apropiară mai mult de pământ...

John era și el lucrător în livadă și, într-o zi, ajunsese să observe, la rândul lui, puietul strâmb. John era un tip mai radical. Privind copăcelul, el își spuse: “Puietul acesta e strâmb! Am să mă duc direct la stăpânul livezii și am să-i spun despre el. În felul acesta, nimeni nu-mi va putea reproșa existența pomului cu defect...”

Merse la stăpân dar, în dreptul biroului acestuia, se opri. Parcă nu-i venea să meargă așa, direct la el și să-i spună. De ce, n-ar fi putut spune precis. Era adevărat că stăpânului nu-i plăceau pomii strâmbi și puietul acela era strâmb, fără îndoială. Totuși, ceva îl ținea în loc.

Apoi avu o idee “salutară”. Îi va scrie un bilet stăpânului. Un bilet anonim era rezolvarea... Zis și făcut! Scrise “o anonimă”, în care prezenta exact locul unde se afla puietul strâmb și descria starea lui, cât de deformat era.

Stăpânul, însă, văzând că scrisoarea nu avea identitate, nici nu se obosi să o citească, aruncând-o la coș. Și crengile puietului crescură mai departe strâmb, apropiindu-se mai mult de pământ.

În aceeași livadă lucra și Richard, care observă și el puietul strâmb. Richard era un tip indiferent. Deviza lui de viață era “Lasă-mă să te las,” astfel că el nu întreprinse nimic. Se întâmpla ca, uneori, ceilalți

lucrători din livadă să-i prezinte starea puietului strâmb dar el ridica din umeri și spunea:

Nu-i nicio problemă, omule! Puietii nu sunt toți la fel, știi bine. Ce treabă avem noi cu asta?

Și-și vedea de ale lui, recunoscător faptului că învățase să fie tolerant. Iar puietul se apleca și mai mult spre pământ...

Apoi, într-o zi, un nou lucrător își făcu apariția în livadă. Era o tânără, pe nume Andreea. Andreea petrecuse mult timp citind manuale despre pomicultură dar, în plus, întâmplarea făcea ca ea să-L cunoască pe Autorul cărților pe care le citise.

De aceea, ea înțelesese bine tehnica de lucru a acestuia. Andreea știa că Autorul iubea toți pomii și că, de asemenea, cei mai dragi din livada proprie îi erau tocmai aceia care, odată, arătaseră rău.

Fiind mereu alături de Autorul cărților, Andreea deprinsese de la El răbdarea de a lucra cu pomii. Ea știa că un pom crește strâmb în timp și că, de asemenea, este nevoie de timp pentru îndreptarea lui. Și agreea filozofia Autorului potrivit căreia chiar dacă puietul nu răspunde deloc pozitiv tuturor încercărilor îngrijitorului de al îndrepta, singurul care poate lua o decizie corectă în ceea ce privește scoaterea lui din rădăcină este Cel care l-a iubit și a lucrat cu el, încercând totul pentru al salva.

Tânăra știa că, dacă ar încerca să îndrepte pomișorul printr-o metodă mai aspră, nu ar reuși să-l salveze ci, poate, numai să-i rupă câteva crengi.

Când a văzut puietul strâmb, Andreei i-a păsat îndată mult de el. Ea s-a apropiat de pom și la cercetat atentă. Lunile de neîngrijire își făcuseră lucrarea lor nefastă. Micul pom era foarte aplecat și fata începu imediat să se ocupe de el.

Ea n-a vorbit prea mult. Dar a început să petreacă mult timp cu puietul. I-a săpat la rădăcină, i-a ridicat crengile căzute și i le-a descurcat. Apoi a luat un arac puternic și a legat tulpina strâmbă a puietului de el, drept sprijin.

La început, puietul s-a opus. Andreea, însă, n-a încercat să folosească forța. Ea a continuat să fie alături de pom, udându-l, punându-i îngrășăminte, săpându-l la rădăcină și îngrijindu-i crengile. Pentru

lucrătorii livezii devenise o imagine familiară vederea Andreei în preajma puietului strâmb, îngrijindu-l.

Dar, odată cu trecerea săptămânilor și a lunilor, aproape imperceptibil, cu puietul nostru s-a petrecut o schimbare. El era acum puțin mai drept iar crengile lui se orientau tot mai sus. În cele din urmă, cu toate că aracul i-a fost scos, puietul era acum drept, asemeni tuturor pomilor din livadă. Iar cine-l vedea, nici nu bănuia că el fusese vreodată strâmb...

DESPRE MĂRTURIE

*Evaluare “profesională”
Salvatorul
Spre țara făgăduinței*

EVALUARE "PROFESIONALĂ"

"Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii. De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales" (1 Cor. 1:25.26).

Pentru Isus, Fiul lui Iosif
Compania de Prelucrare a Lemnului
Nazaret, 25922

Stimate Domn,

Vă mulțumim pentru datele furnizate în legătură cu cei 12 aspiranți la posturi de conducere în cadrul firmei dumneavoastră. Fiecare dintre aceștia a fost verificat pe calculator, după introducerea datelor personale și, pe lângă o evaluare a aptitudinilor, i-am și interviuat prin specialistul nostru în psihologie și consultantul în probleme de aptitudini manageriale.

Anexăm fișele cu toate testele efectuate, pentru ca să aveți posibilitatea de a le studia amănunțit.

Drept atribuțiune a serviciului nostru și spre orientarea dumneavoastră, includem câteva considerații generale, cu caracter consultativ și gratuit.

În opinia specialiștilor noștri, majoritatea dintre cei nominalizați pentru angajare au carențe în origine socială, educație și vocație pentru tipul de slujbă la care aspiră. Niciunul din ei nu manifestă spirit de echipă. Vă recomandăm să mai căutați, vizând persoane cu experiență, cu aptitudini manageriale și capacități evidente.

Simon Petru este un tip instabil emoțional și prea temperamental. Andrei n-are deloc aptitudini de conducător. Cei doi frați, Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, pun interesul personal înaintea intereselor companiei.

Toma manifestă o atitudine de neîncredere ce poate submina moralul celorlalți.

Creдем că este datoria noastră să vă atragem atenția că Matei a fost apreciat negativ de către Biroul din Ierusalim al Oamenilor de Afaceri. Iacov, fiul lui Alfeu și, alături de el, Tadeu, nu au personalitate și amândoi au înregistrat un scor ridicat pe scala instabilității psihice.

Există, totuși, un candidat din cei doisprezece, care prezintă un înalt potențial. Este un om energic și capabil, bun psiholog, inteligent în afaceri și cu priză și relații în societate. Puternic motivat, ambițios și responsabil. Vi-l recomandăm cu încredere pe Iuda Iscarioteanul, ca director adjunct.

Cu sincere urări de succes,

A dumneavoastră,

Consultanță pentru Management – Biroul Nazaret

SALVATORUL

“Eu sunt dator și grecilor și barbarilor și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă, celor din Roma.” (Romani 1:14.15)

Fred era salvator pe malul unui lac și treaba aceasta îl făcea fericit. Îi plăcea apa, era un înotător excelent și un bun instructor de înot. Absolvisese cu brio școala de salvatori și-și lua foarte în serios misiunea.

Dar astăzi, Fred privea încruntat de-a lungul apei. Așa l-au găsit alți doi salvatori, prieteni de-ai lui.

– Hei, Fred, cine te-a supărat? îl întrebă Ionatan.

– Arăți de parcă ai fi avut cea mai grea săptămână din viață, adăugă Bert.

Fred oftă:

– Ei, domnul Suthers! Mă îngrijorează acest om. Săptămâna asta iar a intrat în apa adâncă. Și nu învață să înoate. Eu nu pot să-l înțeleg.

Ionatan și Bert se uitară unul la celălalt.

– Am... am observat că, în mod regulat, îl salvezi de la înece, comentă Bert.

– Și nu pare că n-are habar de înot! adăugă Ionatan.

Fred oftă din nou.

– Știu, știu. Dar nu știu cum face că, odată aflat în apă adâncă, nu înoată! Sunt sigur că poate să facă mișcările elementare de înot, pentru că l-am văzut în apă mică dar, odată ajuns la apă mai adâncă, ori nu poate, ori nu vrea...

Ionatan clătină din cap:

– Fred, tu prea te consumi pentru misiunea asta! Îți mai amintești ce-am învățat noi la cursurile de salvatori?

Fred își aminti chiar înainte de a apuca Ionatan să-i spună. I se păruseră logice spusele profesorului : “Există un lucru pe care trebuie să-l știe orice salvator – nu toți oamenii pot fi salvați!”

La început, Fred crezuse că era vorba despre cei care nu vor să învețe înotul și, când cad în apă, resping orice încercare de a fi salvați.

Dar profesorul a continuat: “Există un anume fel de oameni care participă interesați la cursurile de înot, care, aparent, încearcă să învețe, dar care nu vor învăța niciodată să înoate. Ajunși în apă mare, întotdeauna ei vor aștepta să fie salvați. Am întâlnit, în experiența mea de salvator, oameni care așteptau să fie salvați, dacă se putea, de două-trei ori în fiecare săptămână, pe timpul întregii veri”.

“Știți că salvatorii sunt oameni foarte ocupați. Ei trebuie să-și pregătească lecțiile de înot pe care le au de predat. Apoi, ei înșiși participă la cursuri avansate de înot. După aceea, antrenamente pentru menținerea în formă și umblarea pentru recrutarea de noi cursanți”.

“Aveți grijă să nu cădeți în cursa lăsării cuiva să depindă de voi, când se află în apă adâncă. Nu este bine nici pentru ei, nici pentru voi. Unii nu vor învăța niciodată să înoate dacă știu că sunteți prin preajmă și îi veți salva, oricum”.

Și profesorul a continuat multă vreme cu astfel de învățături, insistând și iar insistând asupra aspectului de mai sus.

– Eu am impresia, Fred, că prea lași ca elevii tăi de înot să depindă de tine, spuse Bert. Știi, eu mi-am făcut o regulă ca niciodată să nu scot din apă o persoană de mai mult de două ori! Dacă n-a învățat să înoate după tot ce am lucrat împreună, probabil că, oricum, nu va mai învăța iar eu trebuie să am grijă și de cei care, cu adevărat, au nevoie de mine.

– Bert are dreptate! încuviință Ionatan. Dacă tocmai când îți pierzi timpul cu unul care nu vrea să învețe să înoate, chinându-te să-l salvezi pentru a douăzecișicincea oară, cineva, care n-a mai fost niciodată salvat, vrea să se înscrie la curs și nu te găsește disponibil, nu ți se pare cam nedrept?

– Cum, vrei să spui că ar trebui să-l las pe cel răuvoitor chiar să se... (Nici măcar să pronunțe cuvântul fatal nu putea Fred).

– Da! Ori înoată, ori se duce la fund! decretă Ionatan.

– Bine, și dacă... dacă... nu mai iese la suprafață? reuși, în cele din urmă, Fred să-și articuleze îngrijorarea.

– I s-au oferit destule șanse, nu crezi?

Acestea fiind spuse, Ionatan și Bert plecară în treaba lor iar Fred rămase pe gânduri.

În acea după-amiază, domnul Suthers intră din nou la apă adâncă.

– Ajutor! Ajutooor! strigă el cum simți că se scufundă.

Fred apucă pluta de salvator într-o secundă, sări în apă, apoi își aduse aminte: “Nu este bine nici pentru tine, nici pentru celălalt!” Își temperă elanul salvator și i se adresează domnului Suthers:

– Domnule Suthers, v-am învățat totul despre înot! Dumneavoastră știți să înotați!

Domnul Suthers dispăru o vreme sub apă și reveni la suprafață tușind.

– Nu este bine pentru dumneavoastră să depindeți de mine, domnule Suthers! Eu nu pot fi mereu lângă dumneavoastră, pentru a vă salva!

Domnul Suthers se duse din nou la fund.

– Îmi pare teribil de rău, domnule Suthers dar, știți, am obligații și față de ceilalți cursanți...

Domnul Suthers se duse la fund pentru a treia oară.

Vorbindu-i omului ce se îneca, Fred se apropiase bine de el și domnul Suthers se agăță de brațul lui, într-o încercare disperată de salvare. Fred îi desprinsese cu grijă degetele de pe brațul lui și-i spuse, cu cel mai blând glas posibil:

– Vă rog, domnule Suthers, nu mi-o luați în nume de rău, dar trebuie să vă salvați singur acum, că știți să înotați!

Domnul Suthers se duse la fund pentru a patra și ultima oară... Pentru că, într-adevăr, din vina lor, **NU TOȚI OAMENII POT FI SALVAȚI ...**

SPRE ȚARA FĂGĂDUINȚEI

“Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.” (Ioan 1:9)

Să zicem că, într-o zi, pornesc din San Francisco spre Pacific Union College, Țara Făgăduită! Din spate, mă ajungeți dumneavoastră, cu mașina, și opriți, oferindu-vă să mă luați și pe mine, pentru că mergeți tot acolo. Dacă accept, voi ajunge mai repede la Pacific Union College, și fără bătăture la picioare. Dar, de ajuns, tot acolo aș fi ajuns, oricum, și fără oferta dumneavoastră!

Să schimbăm, acum, puțin datele. Într-o zi, pornesc din San Francisco spre Reno, alt ținut făgăduit! Mă ajungeți din spate, venind cu mașina, opriți și vreți să mă luați și pe mine. Dacă mă urc, voi ajunge la Reno mai repede și mai confortabil. Dar, chiar dacă nu veneați dumneavoastră, la Reno tot ajungeam, oricum!

A fost o parabolă despre mărturie și partea pe care o putem avea în mântuirea sau pierderea cuiva...

DESPRE BISERICĂ

*Cea mai mare biserică din zonă
De ce nu merg eu la un film
Cadillac-uri, gratuit
Troleibuzul*

CEA MAI MARE BISERICĂ DIN ZONĂ

Ken McFarland

“Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea.” (Matei 7:13)

Prietenul meu, Fritz, m-a invitat deunăzi să merg în vizită la el la biserică, și am acceptat. Ce ocazie! Dar, înainte de a vă spune despre serviciile de închinare de acolo, dați-mi voie să vă mărturisesc că, atunci când m-a invitat, am fost puțin cam neliniștit. Știți, Fritz este credincios al uneia dintre cele mai mari biserici necreștine din țară. Trebuie, însă, să vă mărturisesc că acum, după vizită, am rămas fascinat de asemănările dintre religia lui Fritz și creștinism.

Prima surpriză am avut-o când prietenul meu mi-a spus că va trebui să fim la biserică duminică după-amiază, la ora 3. O oră cam ciudată, pentru închinare! Următoarea surpriză am avut-o când mi-a spus că va trebui să plecăm spre biserică pe la ora unu. Când am ajuns în parcare la biserică, foarte puțin înainte de 1:30, am rămas uimit. Parcare era aproape plină! Biserica era, de fapt, una dintre cele mai mari capele văzute de mine vreodată. La ușă, unul dintre diaconi strângea darurile chiar înainte de intrare. Mi-a părut bine când prietenul meu, Fritz, a pus bani pentru amândoi și m-a surprins atât suma pe care a oferit-o cât și bucuria cu care a dat.

Intrați, a fost nevoie, pur și simplu, de un mare efort pentru a ne găsi locuri. Am găsit, în cele din urmă, două, chiar lângă ieșirea din spate. I-am spus lui Fritz că, la noi în biserică, se procedează altfel, că oamenii, de regulă, aleg locurile din spate, lăsându-le pe cele din față pentru cei care vin mai târziu. Apoi, deodată, a apărut un alt diacon, vânzând niște bilete, ceea ce mi s-a părut a fi cam mult, gândindu-mă la generozitatea lui Fritz de la intrare.

În scurtă vreme, am descoperit un lucru pe care biserica lui Fritz îl avea comun cu biserica mea: faptul că doar puțini desfășurau, efectiv, serviciul religios, pe când ceilalți stăteau la locul lor și urmăreau. Nu după mult timp, sala a fost plină și n-o să vă vină a crede cât de entuziast

își exprima adunarea aprecierile, ovaționând și aplaudând pe cei care aveau să evolueze în programul zilei.

Atmosfera s-a mai liniștit când o tânără s-a îndreptat spre microfon și toți s-au ridicat în picioare și au cântat imnul de deschidere. Fritz mi-a spus că fiecare denominațiune din religia sa folosește același imn de deschidere. Solista a terminat cântecul iar întreaga adunare a strigat ceva, apoi toată lumea a luat loc.

Acum începea programul propriu-zis. Ce entuziasm! M-am uitat în jur și n-am văzut pe nimeni dormind. Toți ochii urmăreau ce se petrece pe platformă și, din când în când, oamenii se ridicau în picioare și strigau, vizibil mișcați. În biserica mea, până și cel mai timid “Amin!” poate provoca o mulțime de întoarceri curioase ale capetelor pentru a se vedea de unde vine ciudatul zgomot.

Între părți ale serviciului, Fritz mi-a spus câte ceva despre religia lui. Am aflat, astfel, că există, în cadrul ei, mai multe denominațiuni majore și că mulți dintre aparținătorii religiei sunt membri ai mai multor astfel de denominațiuni, în același timp. Întocmai precum creștinismul, religia lor are propriul vocabular special și slujba variază de la o denominațiune la alta. Membrii sunt foarte devotați, studiind zilnic tot ce găsesc în legătură cu sfinții și dumnezeii lor și urmărind cu fidelitate slujbele la TV, dacă nu pot merge personal la biserică. Ei mărturisesc fără stânjenală despre credința lor oricui îi ascultă și, între ei, există o strânsă părtășie.

Cea mai mare surpriză a întregii după-amieze am avut-o, probabil, la plecarea de la adunare. M-am uitat, din întâmplare, la ceas stătusem acolo mai mult de trei ore, captivați, iar băncile nu erau nici măcar tapisate! În vreme ce urcam în Toyota lui Fritz, el m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să mai merg cu el la serviciul divin special pe care-l ține biserica lui o dată pe an. I-am răspuns afirmativ, bineînțeles.

DE CE NU MERG EU LA FILM ...

“Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei,” (Evrei 10:25)

Eu nu merg la film pentru că:

- Nu-mi place aglomerația.
- Nu pot să stau multă vreme pe scaun.
- Filmul costă.
- Se pare că niciodată nu-mi găsesc un loc de unde pot vedea bine.
- La film merg o mulțime de păcătoși și ipocriți.
- Niciodată, directorul cinematografului nu mă invită acolo.
- Atunci când am puțin timp liber, obișnuiesc să dorm.

* * * * *

În mod analog, s-ar putea pune întrebarea: “De ce nu merg eu la meci?” Oamenii merg la meci, în ciuda aglomerației de acolo. Oamenii merg la meci, unde stau și jumătate de zi. Oamenii stau la televizor ore întregi. Motivul pentru care o fac este faptul că sunt interesați de ceea ce se întâmplă acolo. Merg, în ciuda dificultăților ce apar.

Uneori, motivul mersului nostru la biserică nu ne pare atât de interesant, nu-i așa?

CADILLAC-URI, GRATUIT

“...căci toți sunt niște nelegiuți și niște răi și toate gurile lor spun mișelii.” (Isaia 9:17)

Patruzeci de Cadillac-uri așteptau să fie oferite gratuit, în San Francisco, într-o acțiune publicitară. Ele urmau să fie date primelor patruzeci de persoane aflate la rând, luni dimineața, într-un loc stabilit. În noaptea aceea am dormit pe trotuar și, luni dimineața, la deschiderea magazinului, mă aflam printre primii zece din rând. Un Cadillac era ca și al meu!

Dar m-am uitat în urma mea și am văzut, printre cei aflați la rând, câțiva oameni foarte nedemni. Și mi-am spus: “Dacă se oferă Cadillac-uri unor asemenea oameni, eu renunț!” Și am plecat.

Bine am făcut, ce ziceți? Nu se întâmplă adeseori ca și în biserica lui Dumnezeu să existe oameni care, potrivit vederii noastre, sunt nedemni și n-ar trebui să fie membri ai ei? Dar, să nu uităm, chiar și în “comunitatea” lui Isus a existat Iuda iar, mai târziu, în comunitatea apostolică, Anania și Safira... Să nu ne poticnim din cauza celor răi aflați în biserică!

TROLEIBUZUL

“Căci nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” (Romani 1:16)

La început, nimeni nu observa troleibuzul, pentru că omul de la volan era nevoit să le atragă atenția:

– Pofțiți pe aici, vă rog!

Și oamenii intrau.

Apoi s-a iscat confuzie și învâlmășeală, fiecare dorind să găsească un loc cât mai bun și lângă cineva agreabil și la fereastră sau mai în față. După asta, discuții, cunoștință cu cei care deja se aflau în troleibuz și apariția conductorului pentru a strânge banii pentru călătorie.

După o vreme, cineva observă, însă:

– Ei, dar troleibuzul acesta nu merge!

Toți priviră pe geam și, într-adevăr, stăteau pe loc. Nimeni nu-și dădea seama de când nu mai mergeau și unde se aflau acum.

– Vezi micuța cafenea din colț? Este aceeași unde am luat micul dejun chiar înainte de a urca în troleibuz! spuse cineva.

– Da, iar eu îmi aduc aminte camionul acela galben parcat peste drum. Era acolo și când am urcat noi!

Omul de la volan încerca să-i liniștească pe pasageri:

– Nu vă impacientați, oameni buni. Aveți răbdare, este nevoie de ceva timp!

– Chiar așa, când se preconizează că o să ajungem la Destinație? se interesă domnul Jones.

– Să vedeți, nimeni nu poate ști exact ziua și ceasul, răspunse conducătorul troleibuzului. Unii susțin că ar fi trebuit deja să fim acolo, dacă n-ar fi existat amânări. Dar dacă rămâneți în acest troleibuz, precis veți ajunge!

După câteva secunde, domnul Bradley sări în picioare și spuse:

– Eu cred că ar cam fi timpul să vedem de ce nu merge acest troleibuz. Să facem o adunare de comitet și să discutăm ce este de făcut.

Toată lumea părea de acord cu ideea și, astfel, l-au ales pe domnul Bradley președinte, pentru că el avusese ideea înființării unui comitet.

– Domnule Președinte, spuse un bărbat aflat mai în față, eu cred că încă mai suntem aici din cauza prețului prea mare al biletului de călătorie. Cum să înaintăm când conducătorul ne cere bani tot timpul?

Apoi vorbi domnul Thompson.

– Ceea ce ne trebuie, cu adevărat, este să avem mai mulți pasageri în troleibus. Uitați-vă la locurile goale! Dacă am avea călători câte locuri are troleul acesta, am avea și mai mulți bani.

În acest moment, ridică mâna și domnul Taylor:

– Nu cantitatea este importantă, cu tot respectul meu pentru domnul Thompson. Nu de mai mulți avem nevoie ci de mai buni. Eu cred că am putea renunța la unii dintre pasageri, păstrându-i doar pe cei mai de elită. Atunci când acest troleibuz va deveni renumit pentru valoarea pasagerilor lui, vom putea spune că ne aflăm pe drumul cel bun.

Fiecare considera, în sinea lui, că ideea aceasta este excelentă și mulți se și gândeau la câteva persoane ce ar fi trebuit coborâte din mașină. Dar au votat în unanimitate împotriva ideii, nefiind siguri că nu s-ar fi putut chiar și ei să fie nominalizați de alții pentru coborâre.

Atunci președintele, domnul Bradley, avu o idee.

– De ce n-am vopsi proaspăt troleibuzul?

Toți fură de acord imediat și se părea că lucrurile merg bine, până ce s-a iscat discuția referitoare la culoarea cea nouă. Unii voiau să fie albastru catifelat, alții roșu aprins. Controversele erau tari și prelungi și, în cele din urmă, inițiativa pieri înainte de a se naște.

Cam prin această vreme, apărură o idee agreată de aproape toată lumea din troleibuz. Domnul Hawthorne insinuă că de vină ar fi conducătorul vehiculului și că acesta ar trebui schimbat. Cum aproape toți erau de această părere, n-a trebuit multă vreme și iată că aveau un nou conducător de troleibuz! Dar nici pe acesta nu reușeau să-l aprecieze mai mult decât pe cel dinainte (și el cerea întotdeauna bani) și troleibuzul încă stătea pe loc.

În scurtă vreme, apărură și reacții de genul:

– Eu m-am săturat de troleibuzul ăsta care nu merge nicăieri! Mai bine cobor!

Și unii au dat să coboare, în vreme ce conducătorul și ceilalți pasageri se străduiau să-i convingă să rămână, pentru că acesta era singurul troleibuz care mergea la Destinație. Dacă nu credeau, puteau să-i întrebe și pe pasagerii mai vechi, care le-ar fi povestit din experiența lor.

Știți, pe întreg parcursul spre Destinație, existau semne indicatoare. Majoritatea pasagerilor, însă, nu cunoșteau decât unul dintre acestea cel din imediata vecinătate a locului unde se afla troleibuzul. Semnul indicator că Destinația este înainte.

Unii dintre pasagerii mai vechi își puteau aminti de vremea când troleibuzul mergea și reușeau să observe semn după semn. Pe atunci era emoționant să vezi semnul “Destinația Înainte” și, ceva mai încolo, “Destinația Foarte Aproape”.

Unii dintre acești pasageri mai vechi fuseseră atât de entuziasmați de vederea semnelor încât și acum mai stăteau pe locurile din față, cu ochii mijiiți, pentru a vedea apariția semnului următor. Și, împreună cu conducătorul troleibuzului, ei îi încurajau pe ceilalți să vegheze încontinuu, spunându-le că aproape se aflau la destinație. Din clipă în clipă, se aștepta, astfel, apariția semnului care indica “Destinație. Intrarea în Cetate”, sfârșitul călătoriei.

Dar toate acestea durau cam de mult și, într-o zi, unul dintre pasageri nu știa cum făcu și scoase capul pe fereastră, uitându-se, din întâmplare, în sus. Acolo, deasupra, se afla rețeaua electrică iar pe acoperișul troleibuzului captatorii de curent. Numai că aceștia nu erau conectați la rețea.

Omul se întoarse către colegii lui de drum foarte tulburat.

– Hei, oameni buni, cred că am descoperit ceva extraordinar. Nu suntem conectați la rețea! De asta, poate, nu înaintăm deloc!

Comitetul, însă, era cufundat într-o dezbatere despre dacă se cade sau nu ca pasagerii troleibuzului să poarte blugi și, astfel, nu a putut auzi vestea.

– Atenție! a continuat omul, nu suntem conectați la sursă! E normal ca troleibuzul să nu meargă. Avem posibilitatea să ne conectăm!

Câțiva dintre pasageri scoaseră și ei capul pe fereastră, privind captatorii și observând că nu erau legați la curent. Micul lor grup începu să discute în mod serios despre cum să lege troleibuzul la rețea și să

consulte instrucțiunile de exploatare a utilajului. În scurtă vreme, li s-au alăturat și alții și entuziasmul a continuat să crească.

Alții dintre pasageri s-au opus acțiunii acesteia, numindu-i pe inițiatorii ei fanatici. Cu toată opoziția lor, însă, s-a ajuns acolo încât majoritatea pasagerilor au înțeles ce însemnătate avea sursa de curent, pentru ei. Prin eforturile lor, troleibuzul a fost legat la rețea și, în sfârșit, s-a pus în mișcare.

Apoi s-a întâmplat un lucru și mai uimitor. Cei care nu crezuseră în necesitatea legării la sursa de putere au fost atât de șocați de pornirea troleibuzului încât au început să sară din mers, pe măsură ce mașina lua viteză. Toate ideile lor despre faptul că acel troleibuz era singurul ce trebuie luat, nu mai valorau acum nimic pentru ei și se grăbeau, cu toții, să găsească un alt troleibuz care stătea pe loc, neîmpiedicându-i să-și țină comitetele.

Cât despre troleibuzul care mergea, ei bine, am auzit că acum este foarte aproape de Destinație...

DESPRE SABAT

Vizită în weekend

VIZITĂ ÎN WEEKEND

“Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul slăvindu-L și dacă-l vei cinsti neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău, Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58:13.14)

Eram îndrăgostit de o minunată fată și credeam că și ea ținea la mine. Dar exista o problemă. Singura noastră posibilitate de a fi împreună era o dată pe săptămână. Prima dată când am aranjat întâlnirea noastră, i-am spus că voi veni la ea exact la apusul soarelui, când cerul era de un purpuriu fermecător. Credeam că este romantică o asemenea întâlnire. Și astfel, exact așa cum promisesem, la apusul soarelui, mă aflam la ușa ei, dornic să o văd. Am bătut la ușă și a ieșit sora mai mică a prietenei mele.

– Unde este sora ta? am întrebat-o.

– Oh, cred că este sub duș! Dar poți să intri și să o aștepti, dacă vrei.

Am intrat, am luat loc și am început să aștept. După un timp, cea pe care o așteptam a apărut în salon, îndreptându-se spre bucătărie. Părul îi era ud și pe bigudiuri. Trecând prin dreptul meu, mi-a spus în grabă “Salut!” și a dispărut în bucătărie.

Eram puțin dezamăgit. Părea că acolo, în bucătărie, ea avea acum de lucru cu fierul și masa de călcat, pregătindu-și hainele pentru a doua zi. Apoi am auzit ușa de la cuptor deschizându-se și închizându-se la loc...

Începeam să mă întreb cât de dornică era, oare, prietena mea să mă vadă. Dar am continuat să aștept și, după un timp, apărură și alți membri ai familiei. Prietena mea a venit din bucătărie, a făcut prezentările și a spus:

– Acum, poate, reușim să stăm puțin de vorbă și să ne cunoaștem.

Dar a intervenit fratele ei mai mic:

– Și când mâncăm?

După o scurtă discuție, s-a decis ca, mai întâi, să mâncăm, așa că am luat loc la masă. După cină, cineva a spus:

– Ce-ar fi să mergem în sufragerie și să facem cunoștință cu musafirul nostru?

Și i s-a răspuns:

– Chiar trebuie?

Ei bine, asta nu mi-a mers chiar la suflet dar, până la urmă, ne-am dus în sufragerie și am început să stăm de vorbă. Cu acest prilej, am observat că mulți dintre cei de față erau somnoroși, printre ei numărându-se și tânăra care mă interesa cel mai mult dintre toți. De fapt, conversația ei se rezuma la scurte exclamații și căscături prelungi. Iar fratele cel mic sfârși prin a adormi în timpul “conversației”.

Weekend-ul meu în familia tinerei pe care o simpatizam demarase destul de rău. Cred că și dumneavoastră mă compătimiți. Prietena mea s-a apropiat, între timp, de mine și mi-a spus:

– Știi, săptămâna asta a fost cumplită, am avut foarte multe de făcut și-mi pare rău că n-am fost pregătită pentru venirea ta dar mâine va fi altfel! Am făcut niște planuri...

Inima mea a înviat și, deja, mă simțeam mult mai bine. M-am culcat imaginându-mi cum, a doua zi, vom fi într-un loc liniștit unde să putem, cu adevărat, sta de vorbă și să ne cunoaștem mai bine.

Dar, a doua zi, planul era să ne întâlnim cu un grup de tineri, prieteni de-ai ei, și să ieșim în natură. La început, am fost încântat dar, mai târziu, când am descoperit că prietenii aveau motociclete... Am mers, da, în natură, dar nu vă puteți imagina urletul cailor putere în pădure!

A sosit ceasul prânzului și ne-am așezat pe iarbă, pentru un picnic. Prietena mea părea foarte obosită și, imediat după masă, împreună cu prietenii ei, s-au așezat pe păтури, la umbră, pentru siestă. Nici vorbă de timp pentru a sta de vorbă cu mine! M-am ridicat și am început să mă plimb de unul singur prin pădure. Iubesc pădurea, dar nu de umblat singur prin pădure mi-era dor atunci. Aproape toată după-amiaza aceea mi-am petrecut-o de unul singur, prin pădure.

În final, m-am întors la grup. Tinerii se treziseră și, apropiindu-mă, i-am auzit vorbind. Prietena mea le spunea tovarășilor ei că de-abia

aștepta să plec, pentru că, pentru seara aceea, avea programat ceva “trăsnet”, imediat după ce dispăream eu.

Am plecat de acolo trist și dezamăgit pentru că, știți, e groaznic când iubești pe cineva iar acestui cineva nu-i pasă mai deloc de tine...

DESPRE SUPUNERE

Fiul cel învățat al unui fermier

FIUL CEL ÎNVĂȚAT AL UNUI FERMIER

*“Recunoaște-L în toate căile Tale și El îți va netezi cărările.”
(Proverbe 3:6)*

*“Încredeți-vă în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți;
încredeți-vă în proorociile Lui și veți izbuti.” (2 Cronici 20,20)*

Un fermier bogat avea un fiu care a mers la facultate să studieze agronomia. După câțiva ani, fiul s-a întors acasă plin de idei noi, pe care voia să le aplice pe terenul fermei tatălui său.

Mare i-a fost bucuria băiatului când tatăl i-a spus că îi pune la dispoziție întreaga fermă.

– Mama ta și cu mine am pus ceva bani deoparte și acum suntem gata să ne oprim cu munca. De mult dorim să călătorim și noi și să vedem lumea și, în scurtă vreme, plecăm peste ocean. Iar ferma o lăsăm în grija ta.

Tânărul sperase că tata îi va acorda șansa de a-și încerca știința și se gândise să-i ceară câțiva acri undeva, pentru experiențe dar ceea ce i se oferea acum depășea chiar și cele mai cutezătoare vise ale lui.

Numai că fermierul îi spusese că avea și el o condiție pentru toată această treabă – în primul an, trebuia ca terenul să fie cultivat după instrucțiunile lui.

– Nu mă deranjează deloc faptul că vrei să cultivi terenul și să testezi ceea ce ai învățat la facultate dar, anul acesta, vreau să faci treabă după instrucțiunile mele.

Fiul a fost de acord. Mama și tatăl au plecat iar el a început să cultive după cum plănuise bătrânul fermier. Și a făcut și testele pe care le studiasse la școală, referitoare la teren și la unelte, pentru a vedea ce culturi erau optime pentru anumite zone.

Era impresionat! Tatăl lui, deși nu avea carte, administrase ferma înțelept. Acolo unde îi spusese să cultive porumb, testele lui științifice îi indicaseră că este cel mai bine porumb să cultive. Iar unde-i spusese tatăl să cultive lucernă, testele îi spuneau același lucru. Instrucțiunile tatălui referitoare la alternarea culturilor și la fertilizare erau în perfect acord cu ceea ce-i spunea înalta lui știință.

Numai un acru de pământ făcea excepție. Pe acesta, tatăl îi spusese să cultive soia. Dar testele de sol arătau că această mică parcelă nu era potrivită pentru soia. Terenul era lângă un pârau și nu necesita irigare. Și, potrivit științei fiului, era foarte nimerit pentru cultivarea grâului. Așa că el plantă acolo nu soia, ci grâu.

Lunile au trecut ca zilele și, în final, a sosit vremea întoarcerii tatălui. Mergeau acum printre culturi, tată și fiu. Acesta din urmă era tare mândru de recoltele bogate pe care le realizase.

– Ai urmat instrucțiunile mele, fiule? l-a întrebat tatăl.

– Da, tată, am făcut așa cum mi-ai spus.

Dar când au ajuns la mica parcelă de lângă pârau, tatăl se opri.

– Parcă ți-am spus ca aici să pui soia!

– Așa este, îi răspunse fiul. Dar soiei nu i-ar fi mers bine aici. Eu am testat solul și am hotărât să pun grâu și grâului, uite, i-a mers bine! Cu siguranță că soia n-ar fi ieșit cum trebuie! În rest, am urmat întocmai instrucțiunile tale.

– Nu, nu mi-ai urmat instrucțiunile întocmai, îi răspunse supărat tatăl. Ai făcut ce-ai vrut tu și ai cultivat după socotelile tale, de la cap la cap. S-a întâmplat ca aceste socoteli ale tale să coincidă cu instrucțiunile mele pentru tot terenul, exceptând acest acru. El îmi spune dacă ai fost sau nu dispus să accepți judecata mea în locul judecății tale și, astfel, ai căzut la examen.

Și fiul n-a mai moștenit ferma bătrânului său tată...

DESPRE A DOUA VENIRE

*Venirea lui Isus la Pacific Union College
Într-o seară, când am fost prea ocupat*

VENIREA LUI ISUS LA PACIFIC UNION COLLEGE

“El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.” (Ioan 1:10)

Isus trebuia să vină la PUC (Pacific Union College). Toată lumea Îl aștepta. Nu puteai fi prea multă vreme student aici fără să auzi vorbindu-se de asta. Chiar din 1882, de când a fost înființată această școală, s-a vorbit, s-a cântat și s-a predicat, în ea, despre venirea lui Isus. Și nu numai atât dar, potrivit celor ce au studiat profețiile despre venirea Lui, timpul era foarte, foarte apropiat.

Într-o zi, foarte de dimineață, pe când încă era întuneric, câțiva elevi de serviciu la fermă mergeau de la dormitor spre lucru, la câmp, discutând, pe drum, despre semnele care arătau că venirea lui Isus era, cu siguranță, foarte aproape. Deodată, ei au fost orbiți de o lumină puternică. Au închis ochii crezând, inițial, că este vorba de vreo mașină cu farurile ei. Apoi, o clipă, s-au speriat că, poate, e vorba de vreun avion care aterizează forțat lângă ei. Dar, pe măsură ce ochii li s-au acomodat cu puternica lumină, au descoperit că era vorba de o ființă asemănătoare cu aceea din picturile cu îngeri, numai că era mult mai plină de slavă și mai strălucitoare. Înainte ca ei să poată fugi, ființa le-a vorbit:

– Nu vă speriați, vin cu vești bune! A sosit Isus! Este aici, chiar la Pacific Union Collge! Și îngerul le-a spus unde se afla exact Isus.

Nici nu a terminat îngerul ce avea de spus și a fost înconjurat de o întregă ceată de alți îngeri care cântau cea mai dulce muzică din câte au auzit vreodată elevii de la PUC. Apoi, îngerii au plecat.

Studentii s-au grăbit spre locul unde li se comunicase că Îl pot găsi pe Isus și totul era așa cum le spusese îngerul.

După asta, s-au întors în campus. Era cu puțin după ora 8 dimineața când au intrat vijelios în cancelaria pastorilor.

– A venit Isus! au exclamat ei către secretară. Repede, chemați pastorii, Isus este aici! A venit azi-noapte! Ne-am întâlnit cu îngerii

vestitori și apoi am mers și L-am văzut cu ochii noștri... Sau, poate, deja ați auzit și dumneavoastră!

– Păi să vedeți, încă n-a venit niciunul dintre pastori în această dimineață, a răspuns secretara. Ei vin, de obicei, pe la nouă. Să vă programez o audiență?

Studentii fură de acord dar, după aceea, se gândiră să mai încerce, între timp, și la departamentul religios. Și, găsimdu-i pe profesorii de religie deja la ore, hotărâră să intre la biroul directorului administrativ. Dar secretara acestuia le-a spus că era în curs de desfășurare un comitet și că omul nu era disponibil.

Așa că, așteptând să se facă ora 9, elevii făcură turul campusului spunând tuturor celor întâlniți și dispuși să-i asculte, vestea cea mare. Câțiva păreau să-i creadă și-i întrebau unde se afla atunci Isus. Dar, de cele mai multe ori, istoria lor era primită cu uitături ironice, zâmbete neîncrezătoare și întrebări bănuitoare.

Într-un târziu, sosi și ceasul întâlnirii cu pastorii. Entuziaști, ce-i drept, ceva mai puțin decât prima dată, ei repetară știrea. Pastorii s-au uitat unul la altul apoi au pus câteva întrebări politicoase. La finele interviului, ei au promis că vor lua în discuție problema la următoarea întrunire a staff-ului pastoral și, dacă se va dovedi necesar, o vor include și pe agenda următoarei întâlniri a comitetului. Și studenții au părăsit biroul pastorilor.

Câteva săptămâni mai târziu, un grup de oameni distinși au sosit în campus, întrebând unde-L pot găsi pe Isus. Cineva i-a trimis la biroul pastoral.

– Am auzit că Isus a venit la PUC, i-au spus ei secretarei. Suntem din Chicago și am vrea să-L vedem și noi, se poate?

Aceasta se scuză și intră agitată în biroul capelanului.

– Ce să fac? întrebă ea neliniștită. Oamenii aceștia e clar că nu sunt creștini, dar se poate spune că sunt bogați și n-aș vrea să-i ofensez!

Pastorul oftă.

– Incredibil ce repede circulă zvonurile! Introdu-i, totuși, pe acești oameni la mine în birou, voi încerca să stau de vorbă cu ei.

O mulțime de oameni au auzit despre elevii care, se spunea, au văzut îngerii. Și o mulțime și mai mare au auzit despre vizita necreștinilor din

Chicago. Dar toți sau, cel puțin, majoritatea, știau că, dacă Isus ar fi venit cu adevărat la PUC, s-ar fi oprit mai întâi pe la biroul pastorilor sau pe la departamentul religios sau, poate, la biroul directorului administrativ. Pastorii ar fi trebuit să știe primii, nu ultimii. Venirea lui Isus era, doar, o știre ce n-ar fi putut ajunge mai întâi la niște elevi lucrători la fermă sau la o grupă de necreștini de undeva din est sau de aiurea!

Și așa oamenii au respins vestea venirii lui Isus, continuând să aștepte cu nădejde vremea când El avea să apară la “PUC”...

ÎNTR-O SEARĂ, CÂND AM FOST PREA OCUPAT

“A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” (Ioan 1:11)

Era sâmbătă seara și urmăream Mannix, la televizor. Misterul din episodul cu pricina era deosebit de interesant. În fiecare pauză pentru publicitate dădeam fuga în bucătărie și reveneam ba cu un sandviș, ba cu un pahar cu lapte de soia, ori cu vreo prăjitură. Ultima dată fusesem pentru a pune farfuriile în chiuvetă.

Acum, filmul era în ultimul sfert de episod și suspansul la apogeu. Era cel mai tare suspans din tot ce văzusem până atunci în “Mannix” și vreau să vă spun că nu pierdusem niciun episod.

Palpitam. Cu ochii măriți, aș fi vrut chiar nici să nu clilesc. Punctul culminant, confruntarea, putea să intervină în orice moment.

Deodată, sora mea cea mică apăru în fugă pe scări, strigând:

- Vine Isus! Vine Isus!
- Ssst! E Mannix!
- Dar vine Isus!
- Bine, știu...

Ah, tocmai acum, când începeau împușcăturile! Mannix oprise printr-un viraj scurt spre stânga și sărise din mașină, trăgând în urma lui cu pistolul. Gloanțele ricoșau în blindajul mașinii și mușcau din pereții clădirilor. Mannix era în prim-plan. Mă străbăteau fiorii.

– Vine Isus! continua să strige sora mea.

– Ascultă, Squirt, știu că vine Isus. Acum, însă, e Mannix la televizor și vreau să-l urmăresc. Doar cinci minute mai lasă-mă... Partea cea mai interesantă. Taci, te rog, din gură și lasă-mă să urmăresc.

– Dar El vine acum! spuse fetița cu fața aprinsă de emoție. Tocmai L-am văzut!

Deodată, atunci, am observat cât de strălucitor era totul în jur. Strălucitor și fierbinte. De-abia îl mai puteam distinge, pe ecran, pe Mannix și pe tipul rău cu care se confrunta.

O, nu! Venea tocmai acum! Tocmai în culmea episodului. De ce, Isuse, tocmai acum? De ce n-ai mai stat măcar cinci minute? Ce înseamnă cinci minute pentru Tine?

Urmăream încordat ce făceau eroii de pe ecran. Muzica era stridentă și intensă. Lumina în cameră devenea din ce în ce mai strălucitoare.

– Vine Isus! Vine Isus! sărea de pe un picior pe celălalt surioara mea. Vine chiar acum și am să-L văd cu ochii mei!

– Liniște! am cerut eu, nevoind să pierd nici măcar un cuvânt din dialog.

Știți, scenariștii rezervă întotdeauna cele mai bune replici pentru ultimele două minute ale spectacolului.

– Ieși și întâmpină-L tu, am zis eu. Și spune-I că imediat ce se termină Mannix vin și eu...

Sora mea a ieșit în fugă. Eu m-am reîntors cu fața către televizor. Mannix era deasupra banditului, cu pistolul îndreptat spre el, așteptând mașinile Poliției.

Discuția dintre Mannix, polițiști și tipul negativ era “tare”. Jubilam. Totul era atât de realizat, atât de profesional... Mi-ar fi plăcut să pot scrie și eu un asemenea scenariu!

Urma publicitate. Încă cinci minute. M-am hotărât să ies și să-L întâmpin pe Isus înainte să înceapă filmul de la miezul nopții. Cinci minute mi-ar fi fost de-ajuns să-I spun și eu ceva lui Isus, ceva ce-mi trecea prin minte. Poate ar fi fost de acord să-Și facă lumina mai mică, să pot vedea și eu mai bine ecranul.

M-am îndreptat spre ușă. Când am deschis-o, totul era întuneric. Liniște și întuneric. Umezeala nopții mă învăluia. În depărtare, stelele scânteiau. Eram mâhnit. Trebuise să mă despart degeaba de televizor, ratând, apoi, posibilitatea de a-L saluta pe Isus.

Acum, că era din nou întuneric, puteam să urmăresc în condiții bune serialul de la miezul nopții. Am deschis o cutie de bere fără alcool și o pungă de cipsuri și mi-am reluat locul în fața micului Mare Ecran...

DESPRE JUDECATĂ

*Vinovat sau nevinovat
Vești bune, vești rele...*

VINO VAT SAU NEVINO VAT

“Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: ‘Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’” (Apoc. 14:6.7)

Scena 1

Era mare agitație în micuțul oraș Millcreek, Illinois, în acea după-amiază a anului 1845. David Davis, din Bloomington, al optulea judecător itinerant al statului Illinois tocmai sosise, însoțit de șapte avocați itineranți, printre care și Abraham Lincoln. Prezența acestuia din urmă dădea un plus de senzație evenimentului pentru că localnicii nu puteau uita celelalte dați când Lincoln venise cu judecătorul. Pe lângă faptul că era un excelent avocat, el spunea și cele mai interesante povestiri auzite vreodată.

Trecuseră aproape șase luni de la ultima sesiune a Curtii la Millcreek și se adunaseră destule cazuri de judecată. “Bătrânul” Thomas Jacobs era suspectat de a fi pus foc atelierului fierarului. El și fierarul avuseseră o discuție și Thomas proferase câteva amenințări urâte și, chiar în acea seară, atelierul fierarului arse din temelii. Erau martori care spuneau că îl văzuseră pe Thomas în timpul incendiului, râzând cu poftă și bătând din palme.

Apoi, era bătaia din tavernă dintre Henry Whitney și Ebenezer Bates. Whitney își scosese, în cele din urmă, pistolul și-l împușcase, cu sânge rece, pe Ebenezer. Unii spuneau că Ebenezer o căutase și că Whitney doar se apăraseră. Alții, însă, erau de partea lui Ebenezer, spunând că era, categoric, vorba de crimă.

Dar poate cel mai “tare” caz era cel al lui Jesse Adams care, într-o zi, a intrat călare în oraș, gonind direct spre Banca din Millcreek, unde, amenințându-i pe funcționari cu pistolul, a cerut toți banii lichizi aflați

în seif, reușind, apoi, să se depărteze vreo 22 kilometri de oraș, pentru a fi prins, după aceea, de șerif și închis în închisoarea districtului.

Pe lângă aceste cazuri notorii mai erau și dispute de duzină, referitoare la încălcări de proprietate, datorii, ipotechi, calomnii și cazul numitului Silas Foster, acuzat de furtul unui porc.

Așadar, a fost anunțat faptul că, în săptămâna ce urma, Curtea avea să fie în sesiune și oamenii au început să vină cu problemele lor. Avocații s-au pus imediat pe treabă, ocupându-se de cazurile ce le-au fost repartizate și, la vremea stabilită și anunțată, Curtea s-a constituit.

Tot orașul era înghesuit în tribunal și, pe timpul fiecărui proces, se puteau auzi comentarii fierbinți pro și contra părților implicate. Avocații puneau întrebări și interveneau oridecâteori aveau ocazia. Abe Lincoln s-a remarcat din nou scoțând adevărul la lumină și, în cazurile în care a apărut el, până și procurorul a admis, în final, că avea dreptate. Urmărind fiecare caz și înregistrând evidențele, oamenii erau convingși că dreptatea era pusă la locul ei.

Unul după altul, cazurile erau aduse în fața Curții, jurații se retrăgeau pentru deliberare și verdictul – vinovat sau nevinovat – era pronunțat. Iar locuitorii orașului erau mulțumiți de ceea ce pronunța judecătorul Davis.

Și astfel, în ultima dimineață în care judecătorul și avocații lui se aflau în oraș, a avut loc o execuție prin spânzurătoare – Henry Whitney fusese găsit vinovat de omucidere.

Iar judecătorul itinerant și avocații lui însoțitori au plecat în orașul vecin.

Scena 2

Era mare agitație în micuțul oraș Millcreek, Illinois, în acea după-amiază a lui 1845. David Davis din Bloomington, al optulea judecător itinerant, tocmai sosise, împreună cu Abe Lincoln și alți câțiva avocați itineranți.

Trecuseră aproape șase luni de la ultima sesiune a Curții ținută în Millcreek și se adunaseră ceva cazuri de rezolvat. “Bătrânul” Thomas Jacobs era suspectat de a fi pus foc atelierului fierarului. La cârciumă

avusese loc o bătaie între Henry Whitney și Ebenezer Bates în care acesta din urmă își pierduse viața. Jesse Adams se afla în pușcărie pentru jefuire de bancă. Mai existau, de asemenea, o sumendenie de cauze ordinare.

Fusese anunțată convocarea imediată a Curții și întregul oraș se afla pe sălile tribunalului. Judecătorul Davis bătu cu ciocănelul său în pupitru și anunță:

– Thomas Jacobs, nevinovat! Silas Foster, nevinovat! Henry Whitney, găsit vinovat în ceea ce privește acuzația de omor și condamnat la spânzurătoare mâine, la răsăritul soarelui! Jesse Adams, nevinovat! Curtea închisă!

La acestea, procurorul districtual sări în picioare:

– Așa ceva nu se poate! strigă el. Cine vă credeți, totuși? Nu puteți achita oameni fără o judecată corectă și nu-i puteți condamna înainte de a li se dovedi vinovăția!

Locuitorii erau de partea procurorului.

– Are dreptate! spuneau ei. De unde știe judecătorul că oamenii sunt vinovați sau nevinovați?

Abe Lincoln ridică vocea pentru a fi auzit de toată lumea:

– Oameni buni, dar nu aveți încredere în judecător? El știe ce trebuie să facă, pentru că a avut evidența lucrurilor petrecute tot timpul cât s-a aflat în Bloomington. El cunoaște dovezile și nu poate greși!

Dar oamenii au fost chiar mai nemulțumiți.

– Poate să aibă el, judecătorul, dovezile dar nu le avem noi, au spus ei. Nu este destul doar să pretinzi că ai dovezile, acestea trebuie să fie examinate deschis înainte de stabilirea sentinței. Întreaga Curte trebuie să vadă evidența, nu doar judecătorul.

Avocații se străduiau din răspuț să-i convingă pe oamenii din Millcreek că se poate avea încredere în judecător dar aceștia insistau asupra faptului că încrederea trebuie să se bazeze pe o înțelegere clară a motivelor deciziei luate de judecător.

Și, în ultima dimineață a șederii judecătorului și avocaților itineranți în oraș, avu loc o spânzurătoare... Judecătorul și avocații lui erau cei executați!

VEȘTI BUNE, VEȘTI RELE...

“Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului... Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5:22.24)

Tom era un criminal, și încă unul înrăit. Era tâlhar, mincinos, trișor, violator și ucigaș. Ar fi fost în stare s-o vândă și pe mama lui, dacă prin asta ar fi putut obține ceva ce-și dorea. El se lăuda că n-ar avea deloc scrupule în a face orice.

Într-o zi, însă, Tom a fost prins și băgat la închisoare. Acolo, el stătea și medita la ce-l așteaptă. S-a gândit să evadeze, s-a gândit să-și pună capăt zilelor, dar nimic din acestea nu era posibil, pentru că era strașnic păzit. A început să-și dezaprobe faptele rele, dar nu părea prea convingător și nici măcar el însuși convins!

Tom era în mare necaz și știa și el asta. Pe măsură ce timpul trecea, el devenea și mai conștient de cât de negru îi era viitorul. Se părea că, mai rău de-atât, nici nu se putea să-i fie. Se afla, într-adevăr, în mare impas.

Atunci, într-o zi, veni la el în celulă un funcționar al închisorii, spunându-i:

– Tom, avem pentru tine o veste bună și una rea.

Tom îl privi posac deși, în adâncul sufletului lui, ar fi dorit orice fel de schimbare în mizeria scurgerii timpului acolo, închis, fără nicio perspectivă. Se aștepta, oricum la ceva destul de rău.

– Vestea bună este că a fost desemnat pentru apărare, în cazul tău, cel mai bun avocat din lume!

Tom nu spuse nimic. Bănuia că spusele funcționarului ascund vreo capcană.

– Iar vestea rea este că a fost desemnat și procurorul acuzator și acesta este, și el, cel mai bun acuzator din lume.

Tom continua să tacă. Funcționarul clătină din cap.

– Avocatul ăsta trebuie să fie nebun dacă crede că te poate apăra! În sfârșit, mâine dimineată vine să te viziteze și să stea de vorbă cu tine.

Și funcționarul se întoarse cu spatele, ieșind.

A doua zi, de dimineată, un domn calm se prezentă la ușa celei lui Tom, bătând politicos. Tom îl privi uimit apoi izbucni într-un râs amar:

– Omule, dar ai cheia celei, de ce mai bați la ușă?

– Pentru că eu intru numai acolo unde sunt invitat, îi răspunse vizitatorul.

– Bine, te poftesc înăuntru, îi spuse ironic Tom. Și așa nu aveam de gând să ies nicăieri!

Vizitatorul deschise ușa, intră și luă loc.

– Așa, deci! Cine ești dumneata? îl întrebă Tom.

– Sunt avocat și înțeleg că ai nevoie de cineva care să te apere la proces.

– Da, spuse Tom. Era timpul să-mi trimită pe cineva. Dar, ia spuneți-mi, ce pregătire aveți? Funcționarul închisorii mi-a spus că trebuie să fiți un avocat foarte bun dar, dacă sunteți atât de bun, s-ar putea să nu pot să vă plătesc. Spuneți-mi ce pretenții aveți ca să știu la ce să mă aștept.

– Bine! Vreau să-ți spun că am o veste bună pentru tine și una rea. Vestea bună este că eu n-am pierdut niciun proces până în prezent și-ți pot garanta achitarea, dacă lași totul pe seama mea.

– Iar vestea rea este prețul, nu-i așa? spuse Tom.

Avocatul încuviință din cap.

– OK! Lăsați pe mine, spuse Tom. Cât face?

– Nu te costă nimic!

– Pardon?!

– Nu costă nimic! repetă avocatul.

– Știți ceva? Nu sunt eu miliardar dar nici n-am nevoie de milă! spuse Tom ofensat. Dacă nu voi avea toți banii, îi pot aduna, între timp.

Avocatul zâmbi cu bunătate.

– Nu, dacă vrei să te ajut, va trebui s-o primești ca un dar. Nu poți să mă plătești în niciun fel. Totul este gratuit. Este una din condițiile cu care preiau cazul tău.

Tom tăcu preț de câteva minute, apoi întrebă:

– Și ce alte condiții mai sunt pentru ca să beneficiez de ajutorul dumneavoastră?

– Ei bine, mai am o veste bună și una rea pentru tine. Vestea bună este că tot ce trebuie să faci pentru a primi ajutorul meu este să-l ceri, numai. Iar vestea rea este că, dacă iau cazul tău, va trebui să admiti că ești vinovat.

Tom păli.

– Nu ești vinovat? întrebă atunci avocatul.

– Uh, sunt vinovat dar, dacă admit toate acuzațiile ce mi se impută, n-am nici cea mai mică șansă. Cum puteți crede că mă veți scăpa, pornind cu aceste date?

– Am, din nou, pentru tine, o veste rea și una bună, îi spuse din nou avocatul. Vestea rea este că, dacă te recunoști vinovat vei fi, desigur, condamnat. Iar dacă nu admiti că ești vinovat, procurorul are destule dovezi pentru a te declara astfel și, în ambele cazuri, vei primi sentința capitală.

– Atunci, la ce bun procesul? spuse Tom.

– Ai uitat că am și o veste bună! îi aminti avocatul. Vestea bună este că eu sunt dispus să iau asupra mea sentința și să te eliberez!

– Nici pomeneală! strigă Tom. Nu dumneavoastră ați făcut relele mele. Eu sunt cel care n-am făcut nimic bun și nu merit altceva decât moartea. Spânzurătoare ar fi prea bună pentru mine. În niciun caz nu pot să vă las să plătiți pentru crimele mele!

Avocatul îi răspunse atunci cu blândețe:

– Tom, dar Eu am plătit, deja, ție nerămânându-ți decât să accepți substituirea aceasta în folosul tău! Dacă accepți nevinovăția mea, ea îți acoperă în totalitate crimele.

După o lungă pauză, Tom întrebă, cu glas scăzut:

– Există ceva ce trebuie să știi înainte de procesul meu?

Avocatul încuviință din cap.

– Da. Am, iarăși, pentru tine, o veste bună și una rea... Vestea bună este că vei fi iertat, fără îndoială. Vei putea sta în fața lui Dumnezeu ca un om care n-a păcătuit niciodată!

– Și care este vestea cea rea? întrebă Tom.

– Vestea cea rea este că nu vei mai fi niciodată delincvent.

– Adică?

– Adică vei fi un om nou. Vei avea o nouă direcție de mers. Eu voi face pentru tine mai mult decât să-ți răscumpăr vina. Chiar dinainte de proces, tu nu vei mai continua să minți, să înșeli, să furi sau să ucizi ci vei deveni cinstit, curat și demn. Noi doi vom lucra împreună, în strânsă legătură, devenind prieteni și astfel, pe zi ce trece, vei începe să urăști ceea ce-ți plăcea odinioară și să iubești ceea ce urai altădată. Tu vei deveni o cu totul altă persoană.

– De asta nu sunt prea sigur, spuse Tom. Perspectiva iertării îmi sună bine, dar dacă eu vreau să-mi continui felul de a fi? Nu putem aranja astfel încât să fiu doar absolvit de vină și atât? Chiar trebuie să încetez a mai fi ceea ce am fost?

– Iertarea este valabilă numai pentru aceia care sunt dispuși să-și schimbe, cu ajutorul meu, viața, spuse avocatul.

Tom privea în pământ, în vreme ce avocatul îi aștepta răbdător decizia. În cele din urmă, el înălță capul:

– Aș vrea să vă cer să vă ocupați de cazul meu! spuse el. Admit faptul că sunt vinovat și, sincer, nu mai doresc să fiu ce-am fost. Sunt de acord cu ajutorul pe care mi-l oferiți.

Avocatul se ridică și-i întinse mâna. Tom i-o prinse ferm și contractul era încheiat.

– Mai este ceva ce-ar trebui să știu acum, înainte de plecarea dumneavoastră?

– Da, în final, mai am un set de două vești – una rea, alta bună – pentru tine.

Tom zâmbi.

– Spuneți-mi-o mai întâi pe cea rea, deși n-aș putea spune că veștile dumneavoastră rele au fost chiar rele, rele!

Avocatul zâmbi și el.

– Bine! Vestea cea rea este că deja a fost stabilită ziua procesului tău.

– O, dar asta nu e o veste tocmai rea, exclamă Tom. Cu un avocat ca dumneavoastră credeți că mi-ar conveni să stau aici la nesfârșit, așteptând Curtea? Vestea venirii judecății este o veste mare acum pentru mine!

Înseamnă că vestea cea bună este de-a dreptul entuziasmantă, în cazul acesta.

Avocatul privi țintă în ochii lui Tom un moment, apoi îi spuse blând:

– Iată vestea cea bună: la proces, eu nu voi fi doar avocatul tău...

Voi fi, în același timp, și judecătorul...

ÎN CONCLUZIE

Scrisoare către Noe (1)

Scrisoare către Noe (2)

SCRISOARE CĂTRE NOE (1)

“Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință” (Evrei 11:7)

Dragul meu prieten, Noe,

Simt, de la o vreme, că trebuie să-ți scriu referitor la unele lucruri despre care ai predicat recent. Te rog să mă crezi că, personal, te înțeleg și te susțin sincer în ceea ce spui tu. Sunt, însă, unele lucruri ce necesită o clarificare din partea ta. Eu sunt foarte sigur că, de fapt, tu nu vrei să spui ceea ce pari a spune.

Dă-mi voie, în primul rând, să spun ceva despre solia ta referitoare la un potop ce va veni. Știi, desigur, că și eu cred asta la fel de bine ca tine. Într-adevăr, va veni un potop și lumea trebuie anunțată. Știu că Domnul ți-a încredințat o solie specială în această privință și că ai predicat-o cu putere de mai multe ori.

Și mai dă-mi voie să mă alătur ție în grija ca lumea să înțeleagă că trebuie să se uite la Domnul pentru scăpare. Numai prin lucrarea Lui, în beneficiul nostru, putem fi salvați de potop. Noi trebuie să privim la El și numai la El pentru scăpare, neavând merite proprii, pe care să ne bazăm. Asta, poate, este nevoie să o subliniezi ceva mai mult, deși știi că o crezi din tot sufletul.

În ceea ce privește corabia, însă (această relație cu Dumnezeu), mulți simt că ai pus prea mult accent pe ea și mă tem că trebuie să fii de acord cu ei deși, pentru moment, nu pun la îndoială sinceritatea ta în construirea ei și predicarea despre ea. Dar tu nu observi accentele de legalism care-ți străbat expunerea? Faci, dacă-mi dai voie, o extrem de subiectivă abordare a problemei potopului. Mântuirea noastră nu poate, oricum, fi dependentă de ceea ce facem. Mă tem că mulți privesc intrarea în corabie drept “fapte”. Dar noi nu trebuie să facem niciodată și nici să părem că facem ceva ce ar putea fi luat drept temei al salvării noastre de la potop.

Dacă, prin cine știe ce coincidență, s-ar putea să ai dreptate, atunci să spunem lucrurilor pe nume, Noe, înseamnă că ești înaintea timpului prezent. Există poate șansa ca, exact înainte de potop, chestiunea corabiei să devină o chestiune pertinentă. Dar cine a auzit despre vreo solie dată de Dumnezeu cu 120 de ani înainte de a fi nevoie de ea? Așteaptă, cel puțin, până va ploua destul pentru ca oamenii să poată raționa lucid și onest dacă Dumnezeu așteaptă de la ei să înoate, să vâslească sau să intre în corabie. Și abia atunci, dacă va fi necesar, vino la noi cu chestiunea corabiei. Până atunci, ai grijă de tine și nu insista inutil!

Cu sinceritate,
Ann T. Diluvian

SCRISOARE CĂTRE NOE (2)

Dragul meu prieten, Noe,

Există ceva ce țin de mult să te întreb. Tu ești de mulți ani predicator și știi cum să predici cu putere. Oameni de pretutindeni au venit să te asculte.

Dar au trecut 119 ani de când ai început să predici, ani în care ai fost singurul care ai vorbit despre potop. Asta eu nu pot s-o înțeleg. Te-ai gândit că s-ar putea să fi greșit? În definitiv, dacă va veni, într-adevăr, vreun potop, n-ar trebui să vorbească acum despre el toată lumea? Cât îi trebuie soliei să facă ocolul planetei?

De ce te-a trimis Dumnezeu pe tine și nu pe altul? Cine a pomenit ca Dumnezeu să trimită o solie întregii lumi printr-un singur om? N-ar fi trimis, mai degrabă, un comitet?

Te rog să te gândești la asta!

Ca și până acum, cu sinceritate,
Ann T. Diluvian

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată.

Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobialka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobialka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului - Sebastian Țițirău** - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- **De ce nu mi-ai spus și mie? - Morris Venden** – A-L FACE CUNOSCUT PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea *Calea către Hristos*, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - Dough Batchelor – Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 352 352

0244 - 334 775

e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com